

ตำนานรัก ซีกโลกตะวันออก

ARCHITECTURE STORY OF CHINA
Wa Shan Guesthouse

SCIENCE & TECHNO
จินส่นักบินชุดใหม่ขึ้นสู่อวกาศ

LEGENDS OF THE HIDDEN TEMPLE
ลี้วู่ฮุยเหมิง สังกษนาถกองค์ที่ 6

นิตยสาร New Silk Road ขอขอบคุณทุกท่านที่ส่งภาพถ่ายกิจกรรมถวายอาลัย
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บนหน้าแฟนเพจ New Silk Road
และนี่คือภาพแสนประทับใจที่เราคัดเลือกมาให้ท่านได้ชม

Thammasak Dga Aueragsakul :

วาดภาพในหลวง สอนโดยอ.ดินหิน รักพงค์อโศก ศิลปินชั้นนำที่มีชื่อเสียงในด้านงานเขียนภาพเหมือนและภาพพระบรมสาทิสลักษณ์ คลาสเรียนวิชาวาดเส้น คณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต

Nantyk MJ :

ร่วมกับเพื่อนๆและบริษัททำจิตอาสาเก็บขยะที่สนามหลวง ในวันที่ 22 ตุลาคม 2559 ถึงแม้จะเป็นแค่งานเล็กน้อย แต่ก็ภูมิใจที่ได้ทำ เพื่อพ่อของพวกเราค่ะ

Nutcha Love ThaiKing :

นักเรียนโรงเรียนสตรีศรีนครปฐมบำเพ็ญร่วมแปรอักษรในกิจกรรมถวายความอาลัยแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ณ สวนเฉลิมพระเกียรติ ร.9

อรวรรณ บัวสอน :

ครอบครัวเราพร้อมกันบรรจุเมล็ดข้าวพองเพียงคะ

Mahidol Maew Piyawan :

มีดฟ้า อาลัย..ที่แยกศิริราช 14 ต.ค. 59

พบกับเราในแฟนเพจ New Silk Road

เจ้าของ:

บริษัท เคเค คอมมูนิเคชั่น จำกัด

บรรณาธิการ:

กอบกิจ ประดิษฐผลพานิช

คณบดีคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ:

วิภา ประดิษฐผลพานิช

ฝ่ายจัดการทั่วไป:

ณกรณ์ วัฒนสิทธินพคุณ, สิปปภาส ชันอุละ

ออกแบบ:

ณจักร วงษ์ยิ้ม

ที่ปรึกษา:

ดร.กุลบุตร โกเมนกุล

พิมพ์ที่:

หจก.แสงเทียนการพิมพ์

ติดต่อ New Silk Road Magazine:

บริษัท เคเค คอมมูนิเคชั่น จำกัด เลขที่ 4/9 ชั้นที่เอ็ม

ซอยสุขุมวิท 99 ถนนสุขุมวิท แขวงบางจาก

เขตพระโขนง กทม. 10260

โทร. 02-332-7376

อีเมล: kkommu0@gmail.com

หมายเหตุ:

นิตยสารเล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมการศึกษา

ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์แต่อย่างใด

และ ขอขอบคุณภาพประกอบจากสำนักข่าวซินหัว

EDITOR'S NOTE

www.newsilkroadmag.com

Facebook : NewSilkRoadMag

สวัสดีท่านผู้อ่านนิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 23 ทุกท่าน นิตยสารรายเดือนของเราได้จัดพิมพ์มาแล้วเป็นเวลาเกือบ 2 ปีเต็ม ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงที่ผู้อ่านนิยมอ่านเนื้อหาในอินเทอร์เน็ตมากขึ้น ซึ่งทางนิตยสาร New Silk Road เองก็ได้พัฒนาเนื้อหาในสื่อ Facebook ให้มีมากขึ้น และอัปเดตทุกวัน ขอเรียนเชิญผู้อ่านทุกท่านติดตามกันได้ที่ Facebook : NewSilkRoadMag ทางนิตยสารเองจะพยายามนำเนื้อหาที่ดีๆ มีคุณภาพ ไม่ฉาบฉวย มาอัปเดตกันอย่างต่อเนื่องในแฟนเพจนี้ ทางนิตยสารขอฝากทุกท่านช่วยบอกต่อให้ช่วยกันกดติดตามกันด้วยนะครับ ก่อนจากกันขอแจ้งด้วยว่า หากองค์กรหรือหน่วยงานใด ต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณกรณ์ โทร. 081-811-5557

อ.กอบกิจ ประดิษฐผลพานิช
บรรณาธิการนิตยสาร New Silk Road
และ คณบดีคณะนิเทศศาสตร์ ม.ธุรกิจบัณฑิตย์

Contents

ISSUE No. 23 / FEBRUARY 2017

10

SCIENCE & TECHNO

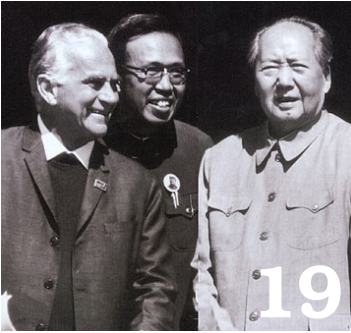
จีนส่งนักบินชุดใหม่ขึ้นสู่อวกาศ
ก้าวต่อไปจะลงย่ำดวงจันทร์

14

CHINA IN THE CHANGING WORLD

การเมือง ไม่มีมิตรแท้.. ไม่มีศัตรูถาวร

INSIDE CHINA

มิตรต่างชาติกับมหากาพย์

ว่าด้วย Long March28

TRAVEL TIPS

ไปเดินหาไปเกมอน..ที่คุนหมิง23

THREE KINGDOMS TOUR

แคว้นง่อก๊ก32

BAMBOO WOODS INSIDE CHOPSTICKS

“กำแพงเมืองจีน”

ความจำเป็นเอาใจทุกคนไม่ได้51

JEENJA

ปูจิ้งบาร์เบอร์54

SHORT STORY

เถียนมีมียืนดีบริการ57

CHINA KNOWLEDGE

China’s Hybrid Economic Model60

36

ARCHITECTURE STORY OF CHINA

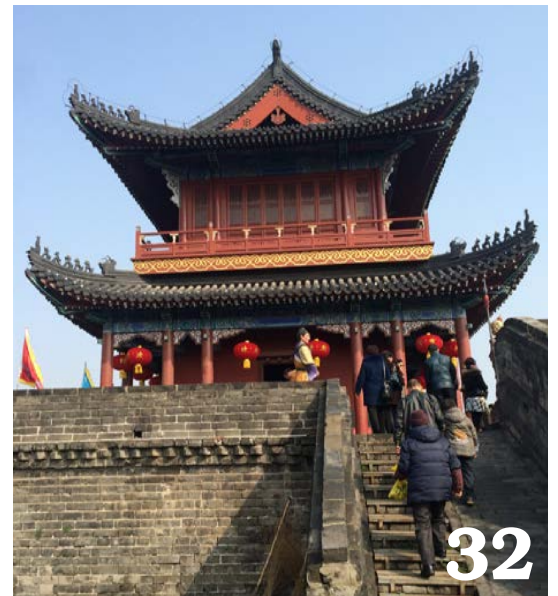
Wa Shan Guesthouse

44

LEGENDS OF THE HIDDEN TEMPLE

ลี้วจุ๋ฮุ่ยเหิง สังกษนายกองค์ที่ 6

สำนักข่าว China News Service จัดงานสัมมนา 'โอกาสใหม่ใน One Belt One Road ของสื่อภาษาจีนในประเทศไทย'

กรุงเทพฯ - 23 พฤศจิกายน ที่ผ่านมา สำนักข่าว China News Service ของสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้จัดงานสัมมนาภายใต้หัวข้อ "โอกาสใหม่ใน One Belt One Road ของสื่อภาษาจีนในประเทศไทย" ขึ้น ณ โรงแรมแชงกรี-ลา กรุงเทพฯ โดย ฯพณฯ ถานเทียนชิ่ง รองผู้อำนวยการสำนักนายกรัฐมนตรีของรัฐบาลกลางแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน ฝ่ายกิจการชาวจีนโพ้นทะเล และนายจางตงฮ่าว ที่ปรึกษาสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย ได้เข้าร่วมงานสัมมนาในครั้งนี้ด้วย

ในงานดังกล่าวมีสื่อภาษาจีนและองค์กรธุรกิจจีนในประเทศไทยราว 30 แห่งเข้าร่วมงานสัมมนาในครั้งนี้ โดยรับเกียรติ คุณเหอ-ยวี่น บรรณาธิการจากหนังสือพิมพ์ "จงซินหยวนเป่า" แห่งประเทศไทย คุณจี้ไฉเหย่า รองบรรณาธิการจากสำนักพิมพ์ "ชิงเสียนเยอะเป่า" และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ "ย่าโจวฮือเป่า" คุณคว่างจิ้นหวง ประธานกลุ่ม

อุตสาหกรรมด้านวัฒนธรรมของประเทศไทย คุณเจินเจี้ยนปัว ผู้จัดการใหญ่จากเว็บไซต์ newsthaicn.com คุณเยวี่ฮั่น บรรณาธิการเว็บไซต์ taiguoc.com ดร. วิชิต ลอสิ้อเลิศ ประธานมูลนิธิผู้สื่อข่าวจีนแห่งประเทศไทยและประธานสมาคมครูจีนแห่งประเทศไทย และมีนาย เซี่ยชุนผิง รองผู้อำนวยการสำนักข่าว China News Service เป็นประธานการจัดงานสัมมนา ได้กล่าวสุนทรพจน์ในงานดังกล่าวด้วย

ปี 2016 นี้เป็นปีที่ 3 แล้วที่สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ส่งเสริมความคิดริเริ่ม "One Belt One Road" ตัวแทนจากสื่อแต่ละสำนักจึงได้อภิปรายร่วมกันในประเด็นและแง่มุมต่างๆ เช่นผลที่เกิดขึ้นจากโครงการ "One Belt, One Road" การเชื่อมโยงบูรณาการระหว่างสื่อดั้งเดิมและสื่อใหม่การแบ่งปันทรัพยากรที่มีร่วมกัน รวมไปถึงการร่วมมือกันในด้านต่างๆ

ฯพณฯ ถานเทียนชิ่ง กล่าวในการประชุมว่า "ตนมั่นใจว่าสื่อภาษาจีนในประเทศไทยกำลังสะท้อนให้เห็นถึงความ

ต้องการในเชิงลึกของสังคมชาวจีนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย สร้างพลังบวก และสร้างความสามัคคีให้กับสังคมชาวจีนในประเทศไทย อีกทั้งยังเป็นแรงผลักดันให้มิตรภาพไทย-จีนเกิดความใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น ในยุคสมัยนี้เราต้องพัฒนาสื่อภาษาจีนให้ก้าวหน้า และต้องยึดมั่นในหลักการเปิดกว้าง บูรณาการ สร้างสรรค์ และได้ประโยชน์ร่วมกัน ต้องสร้างความน่าเชื่อถือ สร้างพลังและยกระดับการบริการ เพื่อสร้างความสามัคคีให้กับชาวจีนโพ้นทะเล และมีบทบาทในการส่งเสริมมิตรภาพและความร่วมมือระหว่างกัน”

โดยในระหว่างการประชุม มีสื่อภาษาจีนในไทยจำนวน 8 แห่งที่ได้ลงนามใน”สัญญาว่าด้วยความร่วมมือด้านเครือข่ายสื่อ” กับสำนักข่าว China News Service อีกด้วย

เปิดประตูเมืองลั่วหยาง

คุณกวออี รองนายกเทศมนตรีเมืองลั่วหยาง คุณซิมพร เจือเจริญ ที่ปรึกษาผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อย (สสว.) คุณเลอศักดิ์ อิ่มทับ อุปนายกสมาคมการค้าและการลงทุนเอเชีย-สากล ร่วมกันเปิดงานสัมมนาความร่วมมือการค้าและการลงทุนไทย-ลั่วหยาง ที่จัดโดย สมาคมการค้าและการลงทุนเอเชีย-สากล (AITIA) เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2559 ณ ห้องประชุม Phoenix 3 ศูนย์การประชุมฯ อิมแพคเมืองทองธานี ภายในงานสัมมนามีการแนะนำอุตสาหกรรมที่สำคัญ ภาพรวมการค้าการลงทุน และ ธุรกิจท่องเที่ยวของเมืองลั่วหยาง โดยได้จัดงานมหกรรมแสดงสินค้ามาตรฐานไทยและจีนส่งออกครั้งที่ 6 (ACIEC 2016) พร้อมกันด้วยระหว่าง 4-6 พฤศจิกายนนี้

ครั้งแรกของการแข่งขัน Silk Road Cup ระดับมัธยมในภาคอีสาน

เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2559 ที่ผ่านมา สถานกงสุลใหญ่สาธารณรัฐประชาชนจีนประจำจังหวัดขอนแก่น สถาบันขงจื้อ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และสถาบันขงจื้อ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ร่วมกันจัดการแข่งขันด้านภาษาและวัฒนธรรมจีนประจำภาคตะวันออกเฉียงเหนือภายใต้ชื่อ “Silk Road Cup” (丝路杯) ครั้งที่ 1 โดยพิธีเปิดงานได้จัดขึ้น ณ โรงแรม AVANI จังหวัดขอนแก่น

แนวคิด Belt & Road หรือหนึ่งแถบหนึ่งเส้นทางช่วยเชื่อมโยงมิตรภาพและความสัมพันธ์ของชาวไทยและจีนให้มากขึ้น หัวข้อของการแข่งขันในปีนี้จึงชูเรื่อง “มิตรภาพในหนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง ภาษาจีนรวมใจชาวจีนโพ้นทะเลร่วมใจ” โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดงานคือต้องการให้นักเรียนนักศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนภาษาและวัฒนธรรมจีน มีความเข้าใจที่ถูกต้องและดียิ่งขึ้นเกี่ยวกับประเทศจีน โดยงานนี้มีโรงเรียนเข้าร่วมทั้งหมด 13 แห่ง ครูอาจารย์และนักเรียนนักศึกษาจำนวน 350 คน และในนี้ยังมีตัวแทนจากมหาวิทยาลัยจากประเทศลาวเข้าร่วมกิจกรรมด้วย

คุณหวัง กุ้ยปิน ผู้อำนวยการสถาบันขงจื้อแห่งมหาวิทยาลัยขอนแก่น ให้เกียรติกล่าวคำต้อนรับและ

เปิดเผยว่า งานนี้มีการเตรียมการมาตั้งแต่เดือนสิงหาคม โดยใช้เวลาทั้งสิ้น 4 เดือน ได้รับความร่วมมืออย่างดีจากทุกฝ่าย

การแข่งขันมีทั้งการทดสอบความรู้ด้านวิชาการและการแสดงทักษะ เนื้อหาครอบคลุมไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมประวัติศาสตร์ ภาษา ฯลฯ ใช้เวลากว่า 4 ชั่วโมงในการขับเคลื่อน ในที่สุดก็ได้ผู้ชนะเลิศรายการ “Silk Road Cup” ประจำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ครั้งที่ 1” คือตัวแทนจากมหาวิทยาลัยขอนแก่น ส่วนตัวแทนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีและตัวแทนจากมหาวิทยาลัยของประเทศลาวได้รับรางวัลรองชนะเลิศ นอกจากนี้ยังมีรางวัลให้กับคณาจารย์ที่ทำผลงานโดดเด่นในด้านการสอนภาษาจีนและรางวัลอื่นๆ

ทั้งนี้ การจัดงานได้รับความสนใจและประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ปิดท้ายด้วยการพิจารณาให้ทุนการศึกษาระยะสั้นแก่ผู้ที่เหมาะสมโดยการสนับสนุนจากสถาบันขงจื้อ นับเป็นกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นให้เด็กไทยหันมาใส่ใจที่จะเรียนภาษาจีนมากขึ้น และส่งเสริมสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างสองประเทศไทยและจีนให้แน่นแฟ้น

ไทย-จีน จับมือทำค่ายหนัง สร้างโอกาสคนรุ่นใหม่ พร้อมเปิดตัว 'Let's Go Bangkok Holiday' หนังโรแมนติกคอมเมดี้เรื่องแรก

เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2559 ณ ลานอินฟินิตซีดี ชั้น 5 พารากอน ซีนีเพล็กซ์ มิวานเปิดตัวบริษัทภาพยนตร์ที่มีการร่วมทุนระหว่างไทย-จีน ในนาม บริษัท Thai Phoenix Culture Media Group ซึ่งถือเป็นค่ายภาพยนตร์สัญชาติไทย-จีน แห่งแรกในประเทศไทย โดยมีทรัพยากรในการสร้างภาพยนตร์ที่มีคุณภาพสูงเป็นจำนวนมาก และมีความร่วมมือเชิงกลยุทธ์กับบริษัทภาพยนตร์และโทรทัศน์ระหว่างไทยกับจีนเข้าด้วยกัน ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาอย่างเต็มรูปแบบของอุตสาหกรรมภาพยนตร์และโทรทัศน์ อีกทั้งยังเต็มเปี่ยมไปด้วยทีมงานคุณภาพของพลังคนรุ่นใหม่ จึงถือเป็นโอกาสที่ดีของนักศึกษาไทยที่สนใจเรื่องของภาพยนตร์และโทรทัศน์ ที่จะสามารถก้าวเข้ามาสู่วงการภาพยนตร์ที่ได้ร่วมกับประเทศจีน เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดี และยังสามารถต่อยอดโอกาสการทำงานต่อไปได้อีกด้วย

ภายในงานคุณ รียา ประธานกรรมการบริษัท Thai Phoenix Culture Entertainment Group Co.,Ltd ได้นำทีมผู้บริหารของบริษัท อาทิ คุณ จ้าว หรง หรง ผู้จัดการโครงการบริษัท Thai Phoenix Culture Entertainment Group Co.,Ltd ประจำ กรุงเทพฯ คุณ พู ชุ่น จี ผู้ก่อตั้งบริษัท HI-GO คุณ หยาง ซิน หรง ผู้อำนวยการบริหารบริษัท Khorgos Helichenguang Film Production Co.,Ltd ขึ้นร่วมพูดคุยถึงวัตถุประสงค์ต่างๆ ในการลงทุน ครั้งสำคัญนั้นบนเวที โดยมีเหล่าศิลปิน-นักแสดงจาก ประเทศไทย อาทิ โทโมะ K-otic ตีนา-ศุภนาฏ จิตตลีลา พร้อมด้วยผู้กำกับการแสดง หยวน-دنพ ตฤณธร

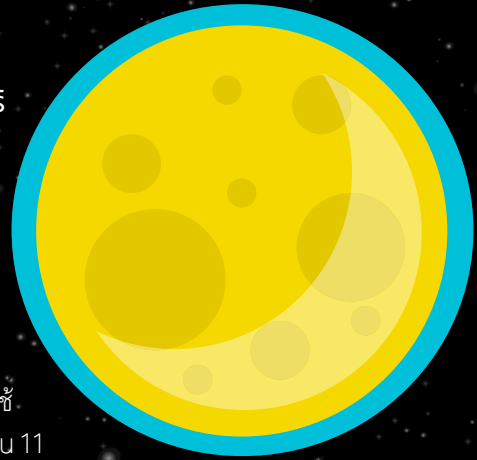
พร้อมกันนี้บริษัท Thai Phoenix Culture Media Group ยังมีการเปิดตัวภาพยนตร์แนวโรแมนติกคอมเมดี้ เรื่อง "Let's Go Bangkok Holiday" ภาพยนตร์เรื่องแรกของบริษัท ที่ได้ขนทัพนักแสดงหนุ่มหล่อสาวสวยชื่อดังทั้งไทยและจีน มาสร้างความสนุกสนานให้เป็นมิติใหม่ของวงการภาพยนตร์ในครั้งนี้ด้วย อาทิ วิศวเตอร์ ซัชชวิศ, รียา, ช่ง ซู หาน, ก้าว อี้ จวิน, โทโมะ K-otic, ตีนา-ศุภนาฏ จิตตลีลา และกำกับการแสดงโดย หยวน-دنพ ตฤณธร

จีนส่งนักบินชุดใหม่ขึ้นสู่อวกาศ ก้าวต่อไปจะลงจอดวงจันทร์

วันที่ 15 ตุลาคม เวลาท้องถิ่น 22.04 น. ตรงกับวันไหว้พระจันทร์ ณ ฐานยิงจรวดจิ่วเจวียน ในมณฑลกานซู จีนยิงจรวด Long March 2 เป็นพาหนะนำยานอวกาศ Tiangong 2 (เทียนกง 2 แปลว่า เวียงวิงแห่งสวรรค์) ขึ้นสู่ท้องฟ้า ลุกระทึกใจอยู่บนาน 575 วินาที Tiangong 2 ก็แยกตัวออกจากลองมาร์ช ทะยานขึ้นสู่วงโคจรของโลกเป็นผลสำเร็จอย่างงดงาม

ต่อมาวันที่ 17 ตุลาคม เวลา 07.49 น. ณ ฐานยิงเดียวกัน จีนใช้จรวดลำใหม่ Long March 2F ยิงยานอวกาศอีกลำหนึ่งชื่อ Shenzhou 11 (ลินโจว แปลว่า นาวาเทพเจ้า) ขึ้นสู่อวกาศอีกครั้ง บรรทุกนักบินอวกาศ 2 คนคือ พลอากาศตรีจิ่งไห่ผิงอายุ 49 และผู้ช่วยนักบินเดินทางอายุ 37 ปีขึ้นไปด้วย ถัดจากนั้น 2 วันลินโจว 11 ก็โคจรไปพบกับเทียนกง 2 แล้วเข้าเชื่อมต่อกันอย่างอัตโนมัติ นักบินเปิดประตูเข้าไปในยานเทียนกง ซึ่งใช้เป็นที่พักผ่อนนอนรวมทั้งเป็นห้องปฏิบัติการที่นักบินทั้ง 2 จะทำหน้าที่ค้นคว้าทดลองทางวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมาย ครบกำหนด 30 วันแล้วก็กลับสู่ยานลินโจว เดินทางกลับสู่พื้นโลก

ยานอวกาศเทียนกงมีน้ำหนัก 8.6 เมตริกตัน ยาว 10.4 เมตร เส้นผ่าศูนย์กลาง 3.35 เมตร รวมปีกแล้วกว้าง 18.4 เมตรแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่งเป็นห้องแล็บสำหรับให้นักบินใช้ทำงานและกินอยู่หลับนอน อีกส่วนหนึ่งเป็นห้องเชื้อเพลิงสำหรับเก็บพลังงาน เมื่อนักบินทั้งสองกลับสู่พื้นโลกแล้ว เทียนกง 2 จะยังคงทำหน้าที่เป็นสถานีอวกาศต่อไปแทนยานลำเก่าเทียนกง 1 ซึ่งหมดอายุใช้งานไปก่อนหน้านี้นหลายเดือน โดยในระหว่างที่เทียนกง 2 โคจรอยู่ในอวกาศนั้น จีนจะส่งมนุษย์อวกาศและวิศวกรเป็นชุด ๆ หมุนเวียนกันขึ้นไปทำงาน และอาจเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวขึ้นไปท่องอวกาศด้วย

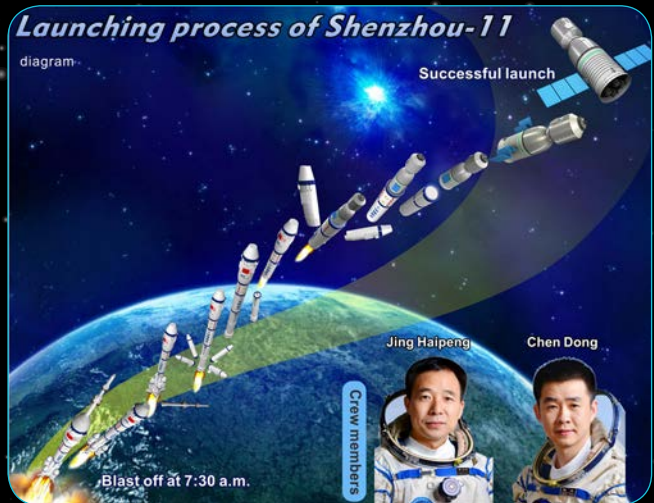
ใครก็ตามที่คิดว่าเห็นโลกใบนี้จนเบื่อแล้ว อยากขึ้นไปท่องอวกาศเพื่อไปทัศนศึกษาโลกและดวงดาวต่าง ๆ ในจักรวาลดูบ้าง คงอยากรู้เป็นแน่ว่าขึ้นไปแล้วชีวิตภายในยานแคบ ๆ นั้นจะเป็นอย่างไร.. ทุกซี่ยากลำบากสักแค่ไหน.. ต้องอดอยากปากแห้งกินแต่อาหารเค็มปูดอย่างเห็นในหนังหรือเปล่า ? วันนี้เรามีตัวอย่างการใช้ชีวิตประจำวันของนักบินอวกาศ 2 คนในยานเทียนกง ซึ่งเป็นข้อมูลจากสื่อจีนมาเล่าให้ฟังพอสังเขป

เปล่าเลย.. แทนที่จะอดอยากปากแห้งอย่างที่คิด นักบินทั้ง 2 กลับถูกปรนเปรอด้วยอาหารรสเลิศที่มีให้เลือกมากกว่า 100 ชนิด ทั้งหมูเห็ดเป็ดไก่ปลาถั่วถั่วงอกสดรสมาแต่ที่ดี ๆ ประดูด้วยฝีมือเชฟเจ้าของเมนูชิคเกนเจอร์ประจำแต่ละภูมิภาค เช่น อาหารเสฉวนรสแซ่บจัดจ้าน อาหารสไตล์กว้างตุ้งรสคลาสสิก อาหารจีนภาคเหนือออกเค็มออกมันถึงอกถึงใจ ฯลฯ หากเกิดเบื่ออาหารรสจัดพวกนี้ขึ้นมา ก็ยังมีข้าวต้มก๊วยเตี๋ยมไว้กินสลัดจาก ดบท้ายด้วยผลไม้ ขนมหวาน

ไอศกรีมสำหรับล้างปาก เจาผิงนักโภชนาการประจำศูนย์อวกาศจีนบอกว่า.. “ทุกสัปดาห์ต้องออกแบบเป็นพิเศษโดยคำนึงถึงความต้องการของร่างกายขณะอยู่ในอวกาศ” ก่อนกินนักบินต้องเอาอาหารไปอุ่นในเตา ซึ่งเตาก็เป็นเตาพิเศษออกแบบโดยหน่วยงานที่ 4 สังกัดองค์การวิทยาศาสตร์และอุตสาหกรรมอวกาศแห่งชาติของจีน

ตกกลางคืนเมื่อถึงเวลนอน นักบินต้องมุดเข้าไปนอนในถุงนอนที่ตรึงติดอยู่กับกำแพง ให้ถุงนอนห่อหุ้มร่างกายไว้ไม่ลอยเตงเต้งเนื่องจากขาดแรงโน้มถ่วงระหว่างนอนต้องเก็บทุกส่วนของลำตัวโดยเฉพาะแขนขาทั้ง 2 ข้างไว้ในถุงให้มิดชิด เพื่อไม่ให้มือไม้ลอยเปะปะไปกระทบอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ลอยอยู่ให้ได้รับความเสียหาย ขณะนอนอุณหภูมิภายในยานจะถูกปรับอัตโนมัติให้อยู่ที่ 22-24 C ส่วนความชื้นจะอยู่ที่ 45-55%

กินอยู่สุขีสโมสรดีแล้ว ก็มาถึงเรื่องออกกำลังกาย ในยานมีอุปกรณ์ออกกำลังกายต่าง ๆ เตรียมไว้ให้เสร็จสรรพ โดยถือเป็นหน้าที่ที่นักบินจะต้องออกกำลังกายทุกวันเพื่อให้ร่างกายฟิตเปรี๊ยะ (อย่าลืมนว่าในยานไม่มีหอม) ชุดออกกำลังกายที่ใส่ก็ต้องเป็นชุดพิเศษ ออกแบบเพื่อป้องกันไม่ให้กระดูกและกล้ามเนื้อได้รับบาดเจ็บ

กว่าจะพัฒนามาถึงจุดนี้ได้ จีนมีประวัติที่แสดงถึงความมุ่งมั่นในการบุกเบิกอวกาศมายาวนาน เป็นความมุ่งมั่นที่หากจะมองว่าเพื่อประกาศศักดิ์ศรีของประเทศก็คงไม่ผิด เพราะจีนเป็นมหาอำนาจชาติเดียวที่ถูกอเมริกาขมวดคอต้านในที่ประชุม ไม่ให้เข้าร่วมโครงการสถานีอวกาศนานาชาติ (International Space Station Programme) ที่มีอเมริกา กับรัสเซียผลักดันส่งยานขึ้นไปเป็นสถานี และอีกหลายชาติในยุโรปรวมทั้งญี่ปุ่นและอินเดีย สมาชิกรวม 17 ชาติที่สามารถส่งนักบินอวกาศขึ้นไปปฏิบัติการทดลอง ผลจากความมุ่งมั่นตลอด 5-6 ทศวรรษที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน จีนส่งยานอวกาศขึ้นไปแล้วรวม 10 ครั้ง ไปสำรวจรอบดวงจันทร์ 3 ครั้งและลงจอดบนผิวดวงจันทร์ 1 ครั้ง ส่วนมนุษย์อวกาศก็ส่งขึ้นไป 10 คนแล้วเช่นกัน ไม่รวม 2 คนสุดท้ายที่ขึ้นไปเมื่อเร็ว ๆ นี้

เป้าหมายสำคัญของจีนในการบุกเบิกอวกาศ คือการพัฒนาจรวดที่มีประสิทธิภาพสูง สามารถบรรทุกยานที่มีน้ำหนักมากขึ้นและเดินทางได้ไกลขึ้น จรวดรุ่นที่กำลังพัฒนาอยู่ในขณะนี้คือ Long March 5 กับ Long March 7 ซึ่งจีนคาดว่าจะใช้เป็นพาหนะส่งยานอวกาศลำใหญ่น้ำหนักมากขึ้นไปเก็บชิ้นส่วนบนดวงจันทร์ในปีหน้า (2017) และส่งไปถึงดาวอังคารภายในปี 2021 หากทุกอย่างสำเร็จตามเป้าหมาย ก็จะส่งมนุษย์อวกาศขึ้นไปเดินท่องบนพื้นผิวดวงจันทร์ในอีก 15-20 ปี

Pang Zhihao นักวิจัยอาวุโสแห่งสถาบันเทคโนโลยีอวกาศของจีน (China Academy of Space Technology) กล่าวว่า.. “ในกระบวนการพัฒนาเทคโนโลยีอวกาศนั้น สิ่งที่เราต้องการจริง ๆ ไม่ใช่เงินเพราะเราไม่ได้ขาดแคลนเงิน สิ่งที่เราต้องการคืออัจฉริยะบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์”

เพื่อสร้างอัจฉริยะบุคคลที่ต้องการ จีนได้เปิดสถาบันวิชาการด้านอวกาศขึ้นอย่างน้อย 5 แห่ง คือ Beihang Univ. ในกรุงปักกิ่ง สถาบันแห่งนี้เคย

เป็นเจ้าของผลงาน Beijing-2 จรวดรุ่นแรกที่ทะยานขึ้นท้องฟ้าเมื่อปี 1958 Nanjing Univ. of Aeronautic and Astronautics ที่นี่คือแหล่งสำคัญในการผลิตบุคลากรป้อนให้กับวงการอวกาศ กำเนิดในปี 1952 ปัจจุบันผลิตบัณฑิตออกไปแล้วกว่า 150,000 คน ส่วนอีก 3 แห่งคือ Northwestern Polytechnical Univ. ที่ซีอาน National Univ. of Defense Technology ที่ฉางอัน และ Harbin Institute of Technology ที่ฮาร์บิน ทั้ง 3 แห่งนี้มีคณะวิชาด้านเทคโนโลยีอื่น ๆ ด้วย แต่สาขาวิชาด้านอวกาศเป็นหน้าเป็นตาของสถาบัน

หน่วยงานที่รับผิดชอบโครงการอวกาศของจีนก็มีหลายแห่ง China Aerospace Science and Technology Corp. และ China Academy of Launch Vehicle Technology 2 แห่งนี้ดำเนินงานในรูปแบบบริษัทของรัฐที่มีอัตราการเติบโตเร็วมาก ณ ปี 2012 เคยเปิดรับนักศึกษาจบใหม่เข้าทำงานถึง 5,300 คน ปีต่อมารับเพิ่มอีก 4,000 คน 3 ปีสุดท้ายนับตั้งแต่ปี 2014 เปิดรับปีละไม่ต่ำกว่า 3,000 คนทุกปี

Deng Xinyu วิศวกรอาวุโสประจำ Academy of Launch Vehicle Technology พูดถึงการทำงานว่า เริ่มงานตั้งแต่ 8 โมงเช้าเลิกเกือบ 3 ทุ่มทุกวัน วันหยุดสุดสัปดาห์ก็เกือบไม่ได้หยุด บางครั้งได้หยุดหนึ่งวัน ได้กินข้าวกับครอบครัวอาทิตย์ละหนึ่งมื้อ แต่ครอบครัวก็เข้าใจและคอยให้กำลังใจเขาเสมอ ทำให้เขามีพลังในการทำงานเต็มเปี่ยม เพราะงานของเขามีเรื่องท้าทายให้ขบคิดแก้ปัญหาอยู่ตลอดเวลา สำหรับผู้ได้บังคับบัญชาที่เป็นเด็กหนุ่มสาวจบใหม่นั้น เขาเห็นว่าเด็กรุ่นใหม่ปรับตัวเข้ากับงานดีมาก อุทิศตนให้กับงานเต็มที่แต่ยังรักสนุกตามแบบฉบับของวัยรุ่น ชอบขอให้เขาจัดงานปาร์ตี้เล็ก ๆ เลี้ยงกันเองหลังเลิกงานบ่อย ๆ โดยเขาต้องเป็นฝ่ายควักกระเป๋าเลี้ยงลูกน้อง..

“เราผูกพันกันลึกซึ้งมาก เพราะต่างก็รู้ว่าถ้าใครคนหนึ่งทำงานผิดพลาด ผลเสียจะตกไปถึงคนอื่นเสมอ เราจึงต้องอาศัย team spirit ทำงานกันแบบแพ็คทีม” นายช่างใหญ่หัวเราะร่วน..

การเมือง ไม่มีมิตรแท้.. ไม่มีศัตรูถาวร

คำพูดข้างต้นนี้เป็นสัจธรรมที่คงแท้มาช้านาน ใช้ได้ดีเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ประเทศอภิมหาอำนาจ เห็นอึมๆ แอ่ๆ ใส่กันอยู่ทุกวัน จู่ๆ ก็บินไปจุมปากจับมือกันหน้าตาเฉย ทางที่ดีเราอย่าไปตกอกตกใจกับภาพลวงเหล่านี้ มหาสงครามโลกอย่างเมื่อก่อนคงไม่เกิดขึ้นง่าย ๆ หรืออาจไม่เกิดขึ้นเลยก็ได้ เพราะมหาอำนาจทุกวันนี้เขาคานกันด้วยอำนาจทางทหาร และผูกพันด้วยผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ตัดกันไม่ขาด เหมือนลื่นกับพินขมกันแล้ว ยังต้องอยู่ด้วยกันให้รอด ที่น่ากลัวคือสงครามตัวแทนที่ต่างฝ่ายต่างไปถือหางเสี้ยมคนชาติเดียวกันให้ฆ่ากันเองมากกว่า ดูซิ..ประเทศอารยธรรมเก่าแก่ในวันออกกลางยังถูกล่อให้รับจนเผลอกลายเป็นพยุพวง

เพื่อพิสูจน์สัจธรรมที่ว่าการเมืองไม่มีมิตรแท้ไม่มีศัตรูถาวร วันนี้จะชวนมาดูกรณีตัวอย่างประเทศเพื่อนบ้านเรา สัก 2 คู่ ดูว่าเขาระหองระแหงเป็นไม้เนื้อไม้เมากันขนาดไหน แล้วมีวิธีควบคุมความขัดแย้งไม่ให้ถึงจุดเดือดได้อย่างไร
คู่ที่ 1 จีน-ญี่ปุ่น..คู่ความขัดแย้งเก่าแก่ลายคราม คู่ที่ 2 จีน-อเมริกา-ฟิลิปปินส์.. คู่ความขัดแย้งสามเส้ารสชาติเผ็ดมันชวนติดตาม

จีน-ญี่ปุ่น

อย่างที่รู้กันอยู่ คู่นี้เคยเป็นอริถึงขั้นรบทัพจับศึกกันอยู่ 20 ปีช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 บาดแผลครั้งนั้นทำให้ความสัมพันธ์ยุคหลังสงครามของ 2 ฝ่ายยังคงลุ่ม ๆ ดอน ๆ กันมาตลอด แต่เดิมประเด็นความขัดแย้งมีอยู่ชนิดเดียว คือทุกปีผู้นำญี่ปุ่นถือเป็นประเพณีว่าจะต้องไปคารวะศาลเจ้ายาสุคินิ ซึ่งเป็นที่ตั้งป้ายชื่อทหารญี่ปุ่นที่เสียชีวิตในสงครามสู้รบกับจีน จีนไม่พอใจอย่างยิ่งกล่าวหาว่าญี่ปุ่นไม่รู้จักสำนึกผิดต่อการกระทำที่เป็นฝ่ายสังหารไปรุกรานตน จึงมักออกมาโวยวายให้ผู้นำญี่ปุ่นต้องขอโทษ จากความบาดหมางเล็ก ๆ นี้อ้อมมาได้พัฒนาเป็นความขัดแย้งที่รุนแรง จนในช่วง 10 ปีเศษที่ผ่านมาเกิดการประจัญหน้าทางทหารขึ้นบ่อยครั้ง เพราะทั้ง 2 ฝ่ายต่างอ้างสิทธิ์เป็นเจ้าของเกาะที่จีนเรียกว่าเตียวหยู ญี่ปุ่นเรียกว่าเกาะเซ็นคาคุ ความขัดแย้งเตียวตึงเตียวหยอนแต่แนวโน้มคือตึงขึ้นเป็นลำดับ

เร็ว ๆ นี้มีงานวิจัยที่น่าสนใจอยู่ 2 ชิ้น ออกแบบมาเพื่อสำรวจทัศนคติของคนจีนที่มีต่อคนญี่ปุ่น และคนญี่ปุ่นที่มีต่อคนจีน ชิ้นแรกจัดทำในเดือนเมษายน 2016 โดย Pew Research Center องค์กรที่อ้างตัวเป็นกลางในอเมริกา ไปเก็บข้อมูลจากคนจีนและคนญี่ปุ่นที่อยู่ในออสเตรเลีย อินเดีย จีน ญี่ปุ่น รวมทั้งหมด 7,618 ชุด ผลที่ออกมาคือมีคนญี่ปุ่นที่บอกว่าชอบคนจีนอยู่เพียง 11% และคนจีนที่บอกว่าชอบญี่ปุ่นเพียง 14% โดย 70-80% ของคนที่ระบุว่าไม่ชอบหน้าอีกฝ่ายหนึ่ง เลือกเหตุผลข้อที่ว่า เพราะคนชาตินั้น “arrogant” เย่อหยิ่งวางก้าม.. นاهมันั้ไ้ว้างั้นเอะ

สื่อรายงานว่าทัศนคติเชิงลบที่ประชาชนทั้ง 2 ฝ่ายมีต่อกันนั้น “สูงจนน่าตกใจ” ซึ่งเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับผลสำรวจที่ท่ามาในอดีตก็พบว่า ตลอด 10 ปีที่ผ่านมาทัศนคติ

“สื่อรายงานว่าทัศนคติเชิงลบที่ประชาชนทั้ง 2 ฝ่ายมีต่อกันนั้น สูงจนน่าตกใจ ซึ่งเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับผลสำรวจที่ท่ามาในอดีตก็พบว่า ตลอด 10 ปีที่ผ่านมาทัศนคติเชิงลบสูงขึ้นในอัตราส่วนพหุพันกับทัศนคติเชิงบวกที่หัวก้มดินลงเรื่อย ๆ”

เชิงลบสูงขึ้นในอัตราส่วนพหุพันกับทัศนคติเชิงบวกที่หัวก้มดินลงเรื่อย ๆ ข้อค้นพบดังกล่าวได้รับการยืนยันอีกครั้งจากสำนักงานคณะรัฐมนตรีญี่ปุ่น (Japan Cabinet Office) หน่วยงานภายใต้การกำกับของนายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นเอง ซึ่งได้เผยแพร่ข้อมูลตรงกันว่า ในช่วงทศวรรษที่ 1980 มีคนญี่ปุ่นร้อยละ 80 ที่บอกว่าชอบคนจีน แต่นับตั้งแต่ปี 2003 เป็นต้นมา คนญี่ปุ่นที่ชอบคนจีนลดลงอย่างต่อเนื่องจนเหลือไม่ถึง 30% ณ ปี 2012

คราวนี้มาดูงานวิจัยชิ้นที่ 2 บ้าง.. ชิ้นนี้เป็นการวิจัยร่วมระหว่าง China International Publishing Group ของจีน กับ Genron NPO องค์กรระดับ think-tank ของทางฝ่ายญี่ปุ่น ทำสำรวจเมื่อเดือนสิงหาคม-กันยายน 2016 ปีเดียวกัน ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 60 ของผู้ตอบแบบสอบถามฝ่ายจีนและร้อยละ 30 ของทางฝ่ายญี่ปุ่น ต่างมีความเชื่อว่าการประจัญหน้าของกองกำลังทั้ง 2 ฝ่ายจะยกระดับความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ในอนาคตข้างหน้า และระบุด้วยว่าแม้จีนกับญี่ปุ่นจะมีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการค้าที่ผูกพันกันแน่นแฟ้นขึ้นทุกวัน แต่วิาทะที่ต่างฝ่ายต่างออกมาบิรกาษไ้สักันเป็นรายวันนั้น จะไม่มีทางทำให้สัมพันธ์ภาพในหมู่ประชาชนดีขึ้นเลย

นอกจากยอมรับว่าตัวเลขความเกลียดชังในหมู่ประชาชน “สูงจนน่าตกใจ” แล้ว มันยังเป็นดัชนีบ่งบอกมหันตภัยที่ผู้นำทั้ง 2 ฝ่ายต้องรีบนำไปขบคิดและหาทางแก้ปัญหาอย่างเร่งด่วน และหนึ่งในความพยายามที่จะจูนอุณหภูมิให้ลดลงก็คือ ในระหว่างการประชุม G20 ที่เมืองหางโจวเมื่อวันที่ 5 กันยายนที่ผ่านมา ประธานาธิบดีสีจิ้นผิงของจีนกับนายกรัฐมนตรีชินโซะ เอเบะของญี่ปุ่น แอบจูงมือกันไปคุยนอกรอบการคุยให้ผลออกมาว่าทั้ง 2 ฝ่ายจะหาทางต่อสายด่วนฮือตไลน์ถึงกันโดยเร็ว เมื่อใดก็ตามที่เกิดการประจัญหน้ากันทาง

ทหารเหนือน่านฟ้าหรือน่านน้ำในทะเลจีนตะวันออก ผู้นำสูงสุด 2 ฝ่ายจะต้องใช้อีตไลน์พูดคุยทำความเข้าใจกันทันที เพื่อไม่ให้เหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ บานปลายกลายเป็นเรื่องใหญ่

อันที่จริงประเด็นเรื่องเปิดอีตไลน์นี้ทั้ง 2 ฝ่ายเคยคุยกันมานานแล้ว แต่ด้วยความถือดีที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมลดราวาศอกให้แกกัน ทำให้การเจรจาต้องหยุดซังกไปถึง 4 ครั้ง แต่ครั้งนี้หลังการประชุม G20 ปิดตัวลงเพียงไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ ทั้ง 2 ฝ่ายก็นัดไปเจอกันจริง ๆ ที่เมืองฮิโรชิมา ซึ่งถือเป็นการเจอกันรอบที่ 5 ของผู้นำระดับสูงสำหรับเรื่องการเปิดอีตไลน์โดยเฉพาะ ผลการประชุมไม่เพียงแต่มีความคืบหน้าใหม่ ๆ เกี่ยวกับเรื่องอีตไลน์เท่านั้น ยังเห็นพ้องต้องกันว่าต่อไปจะเสริมสร้างปัจจัยบวกให้กับความสัมพันธ์ 2 ฝ่ายให้มาก ๆ ลดการก่อกองทัพที่จะนำไปสู่วิกฤติให้เหลือน้อยที่สุด

มีอยู่เรื่องเดียวที่คิดว่าทั้ง 2 ฝ่ายลืมนึกถึงกันในการประชุมครั้งนี้ นั่นก็คือ...เสร็จจากรอบที่ 5 นี้แล้ว จะไปคุยกันรอบที่ 6 อีกเมื่อไหร่ !!

จีน-อเมริกา-ฟิลิปปินส์

มวยคู่นี้สนุกกว่าคู่แรก เพราะคู่ต่อสู้ที่ขึ้นเวทีมีถึง 3 คน คนที่ 3 เคยช่วยคนที่ 1 ตีคนที่ 2 มาตลอด แต่เร็วๆ นี้ทำท่าจะแปรพักตร์ไปช่วยคนที่ 2 ตีคนที่ 1 แทน ตีด้วยหมัดไม่พอ ยังเลียนแบบนักชกฉายาสิงห์จอมโวย โครขวางหน้าไม่ได้ โวยใสไม่เลือก คิดดูซิ...มีใครที่ไหนในโลกกล้าตำผู้นำประเทศมหาอำนาจว่าเป็น “ลูกโสเภณี” ต่ำไม่พอต่อว่าอีกต่างหาก หาวาคบไปก็ไม่ได้ตีบได้ตื้ออะไร ลูไปคบคนที่ 2 ไม่ได้ ไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้ ตนกำลังต้องการความช่วยเหลืออย่างมหาศาล คบเพื่อนคนใหม่นี้แหละเต็มใจให้ช่วยแน่ ๆ

ใช่แล้วเรากำลังพูดถึง “ดูเตอร์เต้” ประธานาธิบดีคนใหม่หมาดของฟิลิปปินส์ ผู้นำที่ไม่ว่าจะดูในมิติไหนก็ติดดิน หน้าตาก็ลูกทุ่ง พูดจาขวานผ่าซาก สั่งฆ่าเป็นฆ่าไม่กลัวหน้าอินทร์หน้าพรหม ทั้งหมดนี้เขาคุยว่ามาจากจุดยืนที่เขาต้องการทำเพื่อประเทศชาติ และเป็นจุดยืนเดียวกับที่เขา กำลังจะสลบข้าวอำนาจ เสรียมผละหนีจากมหาสมุทรเก่าไปหาสมุทรใหม่

แต่ไหนแต่ไรมา ฟิลิปปินส์ถูกมองว่าเป็นลูกจิ้งจอกตามกันอเมริกาตลอด จนมาถึงยุคที่ประธานาธิบดีเบนินโญ อะคิโนขึ้นสู่อำนาจ อเมริกาฉวยโอกาสยให้ฟิลิปปินส์หยิบปัญหาข้อพิพาทกับจีนเรื่องเกาะในทะเลจีนใต้ขึ้นมากระพือให้เป็น

ความขัดแย้งที่แก้ไม่ตก สุดท้ายก่อนลงจากตำแหน่งอะคิโนเอาเรื่องนี้ไปยื่นฟ้องต่อศาลโลกที่กรุงเฮก แล้วศาลก็ตัดสินให้จีนเป็นฝ่ายแพ้เสียด้วย คำตัดสินออกมาในจังหวะที่ฟิลิปปินส์กำลังจะเปลี่ยนถ่ายอำนาจจากอะคิโนสู่ดูเตอร์เต้เพียงเล็กน้อย

แล้วพระเจ้าก็เข้าข้างจีนอย่างไม่คิดไม่ฝัน ดูเตอร์เต้ นอกจากไม่ติดอกติดใจคำตัดสินของศาลโลกแล้ว เขายังส่งทูตพิเศษคืออดีตประธานาธิบดีฟิเดล รามอสไปพูดคุยกับผู้นำจีนที่ฮ่องกงหลังขึ้นรับตำแหน่งได้ 2 เดือน กรูยทางให้ดูเตอร์เต้ นำคณะพร้อมนักธุรกิจฟิลิปปินส์จำนวนนับร้อย (สื่อจีนบรรยายว่า “huge delegation”) ไปเยือนปักกิ่งเมื่อวันที่ 18-21 ตุลาคม

Martin Andanar โฆษณาประธานาธิบดีฟิลิปปินส์เปิดเผยท่าทีของดูเตอร์เต้ก่อนหน้าการเยือนว่า ดูเตอร์เต้ไปเยือนจีนครั้งนี้เพื่อไปแก้ปัญหาคข้อพิพาทในทะเลจีนใต้อย่างสันติ

แบบ “soft landing” โดยเขาจะใช้นโยบายต่างประเทศที่เป็นอิสระไม่ขึ้นต่ออเมริกา พร้อมกับอ้างคำพูดของดูเตอร์เต้ที่พูดว่า.. “เราเคยชิมอาหารที่คนอื่นนำมาเสนอจนเบื่อแล้วถึงเวลาที่เราจะนั่งลงกินโต๊ะจีนบ้าง”

ตั้งแต่ขึ้นรับตำแหน่งดูเตอร์เต้ได้ตัดพ้อต่อว่าการทำงานของอเมริกาให้ได้ยินบ่อย ๆ ก่อนไปเยือนจีนไม่กี่วันก็โผล่ออกมาว่า การซื้อเครื่องบินอเมริกาที่เพิ่งผ่านไปจะเป็นการซื้อครั้งสุดท้ายในยุคของเขา ต่อแต่นี้ไปเขาจะไม่ให้ทหารต่างชาติร่วมลาดตระเวนกับทหารฟิลิปปินส์ใกล้เขตพิพาทในทะเลจีนใต้ อีก ย้ำอีกครั้งว่าฟิลิปปินส์อยากเห็นทหารอเมริกันถอนตัวออกจากภาคใต้ของประเทศ เพราะอเมริกาเคยรุกรานฟิลิปปินส์และยุแหย่ให้ชาวฟิลิปปินส์พื้นเมืองก่อความไม่สงบ

ขณะที่ตำหนิอเมริกา ดูเตอร์เต้กลับป้อนคำหวานใส่จีนตั้งแต่วันแรกที่เดินทางไปถึงปักกิ่ง ประกาศลับให้ได้ยินทั้งประเทศว่า.. “การมาเยือนของผมครั้งนี้เป็นการเยือนแบบรัฐต่อรัฐ เพื่อนำความนับถือมาสู่ประชาชนจีนและรัฐบาลจีนที่ยิ่งใหญ่” เมื่อผู้สื่อข่าว NHK ถามว่าแล้วเขาจะยกคำตัดสินของศาลโลกขึ้นมาคุยกับสีจิ้นผิงหรือไม่ ดูเตอร์เต้ตอบว่า “ผมไม่ได้มาที่นี่เพื่อกดดัน ผมต้องสุขภาพ เพราะความสุขภาพคือวิถีของคนตะวันออก ผมมาเป็นแขกจะทำลายความปรารถนาดีของเจ้าภาพไม่ได้”

ในระหว่างเดินเข้าห้องประชุมเพื่อถกกับผู้นำจีนเรื่องความช่วยเหลือและความร่วมมือทางเศรษฐกิจ 2 ฝ่าย สื่อถามเขาว่าเขาคาดหวังอะไรจากจีนบ้าง ดูเตอร์เต้ตอบสั้น ๆ แต่เพียงว่า.. “เราจะขอความช่วยเหลือจากจีน” (We will be asking help from China)

ในที่ประชุมทั้ง 2 ฝ่ายต่างเจรจาลงลึกถึงระดับรูปธรรมเกี่ยวกับความช่วยเหลือและความร่วมมือกันในทุกด้าน เช่น จีนรับปากจะเพิ่มการนำเข้ากล้วยและสับปะรดจากฟิลิปปินส์

“ต่อแต่นี้ไปเขาจะไม่ให้ทหารต่างชาติร่วมลาดตระเวนกับทหารฟิลิปปินส์ใกล้เขตพิพาทในทะเลจีนใต้ อีก ย้ำอีกครั้งว่าฟิลิปปินส์อยากเห็นทหารอเมริกันถอนตัวออกจากภาคใต้ของประเทศ เพราะอเมริกาเคยรุกรานฟิลิปปินส์และยุแหย่ให้ชาวฟิลิปปินส์พื้นเมืองก่อความไม่สงบ”

จะขยายการค้าแบบทวิภาคีกับฟิลิปปินส์ จะส่งเสริมให้นักธุรกิจจีนไปลงทุนในฟิลิปปินส์ให้มาก ๆ จะช่วยเหลือฟิลิปปินส์ในเรื่องการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน การเกษตรและอุตสาหกรรม ฯลฯ

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ถ้าจะสรุปลงเป็นภาพรวม คงสรุปเป็นอย่างอื่นไม่ได้นอกจากต้องยอมรับว่า.. ณ เวลานั้น และ ณ จุดนี้.. มิตรภาพระหว่างจีนกับฟิลิปปินส์ขึ้นมึนเป็นพิเศษ เป็นยุคทองของความสัมพันธ์ที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ แต่จะขึ้นมึนอยู่ได้นานแค่ไหน ? ดูเตอร์เต้จะเบื่อโต๊ะจีนเมื่อไหร่ ? จะหันกลับไปกินแฮมเบอร์เกอร์แก้เบื่อให้เงินปวดหัวเล่นเป็นครั้งเป็นคราวบ้างหรือไม่ ? เรื่องความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตเป็นเรื่องที่เราคงต้อง wait-and-see ส่วนสื่อต่างประเทศโดยเฉพาะสื่อตะวันตกมักมองว่า ดูเตอร์เต้กำลังเล่นบทถ่วงดุลอำนาจ เขี่ยบเรือสองแคมเพื่อหวังประโยชน์จากทั้ง 2 ฝ่าย Financial Times ถึงกับออกโรงมาเตือนฟิลิปปินส์ว่าอย่าหวังล้ม ๆ แล้ง ๆ กับความช่วยเหลือของจีน ขณะที่สื่อจีนก็ได้กลับหาว่าตะวันตกคอยตอกล้มเพื่อให้ 2 ประเทศแตกกัน

ใครจะตีความอย่างไรนารับฟังทั้งนั้น แต่อยากให้ฟังความเห็นของนักวิชาการมากกว่า เพราะโดยวิชาชีพแล้วถือว่าเป็นผู้ใช้หลักวิชาในการวิเคราะห์ ซึ่งสมควรให้นำหน้า... Zhang Jie นักวิชาการจากสถาบันสังคมศาสตร์ของจีน (Chinese Academy of Social Sciences) ตีความการแปรพักตร์ของดูเตอร์เต้ว่า.. “เจตนาของเขาที่ต้องการพัฒนาความสัมพันธ์กับจีน ไม่ใช่เพราะอยากเป็นศัตรูกับอเมริกา แต่อยากเข้ามาเป็นส่วนแบ่งผลประโยชน์จากการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีน ขณะเดียวกันก็ต้องการให้อเมริกาช่วยคุ้มครองความปลอดภัยให้ด้วย”

ศาสตราจารย์ Shi Yinlong จากมหาวิทยาลัยเหอหนานช่วยยืนยันทัศนะของ Zhang Jie เขาบอกว่า.. “ถึงอย่างไรฟิลิปปินส์ก็ต้องการการปกป้องจากอเมริกา ทั้งที่ปากก็ตำหนิ และดูจะตำหนิดังขึ้นเสียด้วยภายใต้การนำของดูเตอร์เต้ แต่มันเป็นไปไม่ได้ที่มานิลาจะแตกหักกับวอชิงตัน หรือคิดจะเขี้ยววอชิงตันออกไปให้พ้นทาง”

เห็นหรือยัง ? แม้แต่นักวิชาการจีนเองก็ยังเตือนใครที่กำลังตื่นเต้นแทนจีนอยู่ในขณะนี้ก็อย่าเพิ่งดีใจเกินไป ตั้งสติระลึกรู้เสมอว่า..

“การเมืองไม่มีมิตรแท้.. ไม่มีศัตรูถาวร” นะจ๊ะ !!

“ถึงอย่างไรฟิลิปปินส์ก็ต้องการการปกป้องจากอเมริกา ทั้งที่ปากก็ตำหนิ...มันเป็นไปไม่ได้ที่มานิลาจะแตกหักกับวอชิงตัน หรือคิดจะเขี้ยววอชิงตันออกไปให้พ้นทาง”

มิตรต่างชาติกับมหากาพย์ ว่าด้วย **Long March**

ปี 1934-36 ประธานเหมาเจ๋อตุง นำกองทัพแดงหนีการปราบปรามของเจียงไคเช็ค เดินทางจากภาคใต้ไปหาฐานที่มั่นแห่งใหม่ที่ยานอาน มณฑลส่านซี ระยะทางทั้งหมด 12,500 ก.ม. เดินทางไปมากกว่าจะถึงที่หมายสูญเสียชีวิตทหารไปถึง 3 ใน 4 จากนั้นก็ใช้ยานอานเป็นฐานที่มั่นสู้รบจนชนะญี่ปุ่นและก๊กมินตั๋งเปิดเสรีในปี 1949

ปีนี้ Long March มีอายุครบ 80 ปีพอดี ทุกปีจีนจะรำลึกเหตุการณ์ที่จีนเรียกว่า “วีรกรรมทางประวัติศาสตร์” ของตนด้วยรูปแบบต่างๆ และสิ่งหนึ่งที่ไม่เคยพลาดคือการสดุดี “มิตรชาวต่างชาติ” ในยุคนั้นที่เห็นอกเห็นใจการปฏิวัติของจีน ช่วยกันเอาข้อเท็จจริงไปเผยแพร่ให้ชาวโลกรู้ ปีนี้ก็เช่นกันสื่อจีนยังคงเขียนเชิดชูบุคคลเหล่านี้ สถาบันวิชาการก็มีการจัดสัมมนา บางแห่งเชิญญาติมิตรที่ใกล้ชิดไปร่วมให้ข้อมูลเชิงลึกด้วย

ใครที่เรียกตัวเองว่า China Watcher จะต้องรู้จักนักเขียนนักหนังสือพิมพ์อเมริกันคนหนึ่งชื่อ Edgar Snow

(China Watcher คือคนที่สนใจเรื่องราวความเคลื่อนไหวของจีน แต่ต้อง “เฝ้ามอง” จีนผ่านสื่อ เพราะก่อนเปิดประเทศในทศวรรษที่ 1970 จีนยังเป็นประเทศหลังม่านเหล็กที่คนทั่วไปเข้าไม่ถึง) Edgar Snow เป็นเจ้าของหนังสือ Red Star Over China มหากาพย์แห่งการเดินทางทั่วโลกที่โด่งดังที่สุด แต่จะมีสักกี่คนที่รู้จัก Helen Snow ภรรยาของเขา กับอีกหลายคนที่มีส่วนเล่าเรื่อง Long March เหมือนกัน ในโอกาสรำลึก 80 ปีครั้งนี้ จะขอนำข้อมูลจากสื่อจีนมาแนะนำให้ท่านผู้อ่านรู้จัก

>> Edgar & Helen Snow ถ่ายปีที่แต่งงาน 1932

>> รูปนี้กลายเป็นรูป
ศักดิ์สิทธิ์ประจำตัวประธาน
เหมาฯ ฝีมือถ่ายของ Edgar
Snow หมวกบนศีรษะเป็น
ของ Snow เขาเก็บรักษา
มันไว้อย่างดี เมื่อถึงแก่กรรม
ญาติได้ส่งคืนให้จีน ปัจจุบัน
จัดแสดงอยู่ที่พิพิธภัณฑ์แห่ง
ชาติกรุงปักกิ่ง

Edgar Snow & Helen Snow

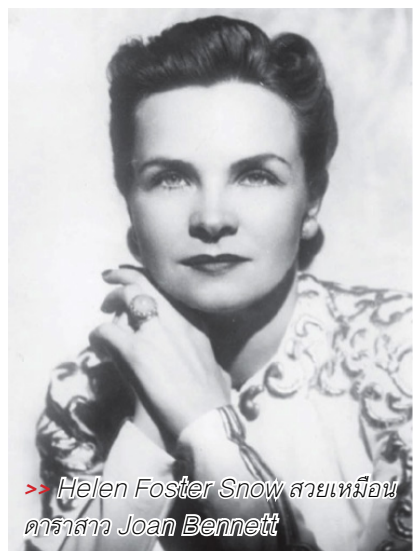
Edgar Snow (1905-72) เกิดที่
มลรัฐมิสซูรี ความเป็นนักข่าวทำให้เขา
สนใจใคร่รู้ความเป็นไปหลังม่านเหล็ก
ของจีนเป็นอย่างมาก พออายุ 22 ปีก็
ตัดสินใจเดินทางไปจีน ยึดอาชีพเป็น
นักข่าวให้กับนสพ.หลายฉบับในอเมริกา
และอังกฤษ พร้อมกับเป็นอาจารย์สอน
วิชาสื่อมวลชนที่มหาวิทยาลัยปักกิ่ง
ไปด้วย ระหว่างสอนที่ม.ปักกิ่ง (ขณะ
นั้นชื่อวาม.เอี้ยนจิง) เขาได้รับอิทธิพล
จากความคิดของนักศึกษาหัวเอียงซ้าย
ซึ่งทำให้เขารู้สึกอยากไปค้นหาความ
จริงเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วย
ตนเอง และจากการติดต่อหาเส้นสายอยู่
นาน ในที่สุดก็ได้รับความช่วยเหลือจาก

“ซ่งชิงหลิง” ภรรยาของดร.ซุนยัดเซ็นได้
เดินทางไปถึงเยนอาน แล้วไปใช้ชีวิตอยู่
กับกองทัพแดงบนฐานที่มั่นเยนอานอยู่
3 เดือน ที่สำคัญได้พบปะพูดคุยกับผู้นำ
อย่างเหมาเจ๋อตุง และโจวเอินไหล ซึ่ง
เพิ่งเดินทางไกลมาถึงเยนอานใหม่ ๆ
ลงจากรฐานที่มั่นกลับถึงปักกิ่ง เขา
ใช้เวลาสั้น ๆ เพียง 1 ปีเร่งรัดจัดพิมพ์
Red Star Over China บอกเล่า
ความจริงทุกอย่างเกี่ยวกับพรรค.ตามที่
เขาเห็นมาอย่างเป็นระบบและละเอียด
ลออ ก่อให้เกิดปฏิกริยาช็อคโลกให้กับผู้
อ่านที่เคยรับรู้ผ่านสื่อมาตลอดว่า พรรค.
คือปีศาจชั่วร้ายดุเดือดดุเดือดเนื้อมนุษย์
(red devil) ไม่นานหนังสือของเขาก็ได้

รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ อีกกว่า 10
ภาษา และทำให้ประธานเหมาฯซึ่งรู้ข่าว
ด้วยความซาบซึ้งใจ ถึงกับพุดยกลง
ให้ผู้สื่อข่าวเยอรมันที่ไปเยนอานในปี
ถัดมาฟังว่า..

“ขณะที่โลกพากันลืมนเรา.. สโนว์ก็มา
หา.. แล้วเล่าเรื่องของเราให้โลกฟัง เรา
จะไม่มีวันลืมความช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่
ของสโนว์ตลอดไป”

ผลสะท้อนของ Red Star Over
China ทำให้เหวอชนจีนนับหมื่น ๆ มี
ใจโน้มเอียงเข้าหาพรรค. มีมวลชนเป็น
จำนวนมากออกมาเดินขบวนเรียกร้อง
ให้ก๊กมินตั๋งหยุดปราบพรรค. หันมาร่วม
มือกับพรรค.ขับไล่ญี่ปุ่น ต่อสาภลก็ทำให้

>> Helen Foster Snow สวยเหมือน
ดาราสาว Joan Bennett

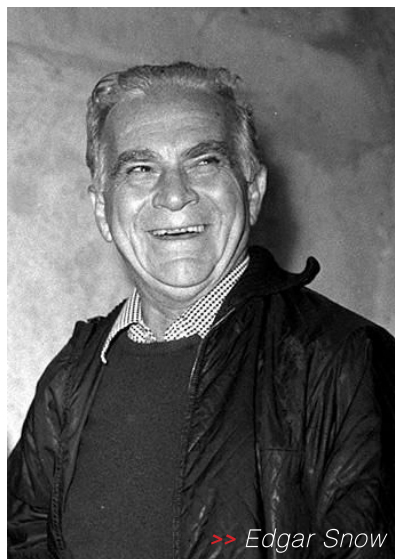

>> Helen ไปเยือนจีนปี 1978 เข้าพบกับรองนายกฯหวังเจิน

นักเขียนนักข่าวต่างชาติจำนวนหนึ่งเดินทางไปเยือนตามรอยของ Snow ในจำนวนนี้มีหมอลอวแคนาดาคนหนึ่งชื่อ Norman Bethune ขึ้นอาสาไปเป็นแพทย์สนามช่วยพคจ.รักษาทหารบาดเจ็บถึงแนวหน้า (เรื่องราวของหมอลอวถูกนำไปสร้างหนัง แต่งเพลง ใช้เป็นหัวข้อในการปมเพาะจิตใจเยาวชนจีนมาโดยตลอด)

Edgar Snow ได้พบกับ Helen Foster (1907-97) นักเขียนชาวอเมริกันอีกคนหนึ่ง ซึ่งตอนนั้นทำงานเป็นเลขานุการอยู่ที่กงสุลสหรัฐฯในเซี่ยงไฮ้ ทั้งคู่แต่งงานกันในปี 1932 Helen มีส่วนสนับสนุนให้สามีเดินทางไปเยือนอาน และเป็นผู้ช่วยสำคัญในการจัดทำต้นฉบับ Red Star Over China ออกมาอย่างทันอกทันใจ ทุกอย่างที่ได้รับฟังจากสามีทำให้เธออยากไปดูฐานที่มั่นด้วยตัวเองบ้าง แต่ขณะนั้นชื่อเสียงของสามีทำให้ Helen ถูกตำรวจจับตาการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งกลางดึกคืนหนึ่งเธอต้องปลอมตัวเป็นชายแล้วปีนหนีออกจากหน้าต่างอาศัยความช่วยเหลือจากคนที่นัดหมายไว้ช่วยกันส่งตัวต่อไปเป็นทอด ๆ จนถึงฐานที่มั่นในปี 1937

ที่นั่นนอกจากได้คุยกับเหมาเจ๋อตุง โจวเอินไหลแล้ว Helen ยังได้พบผู้นำคนอื่น ๆ ที่สามีของเธอไม่มีโอกาสพบมาก่อน เช่น นายพลจูเต๋อ หลิวป๋อเจิง เฝิงเต๋อไหว ซึ่งล้วนแต่ได้ขึ้นเป็นผู้นำประเทศหลังปี 1949 เรื่องราวทั้งหมดที่เธอประสบพบเห็นถูกถ่ายทอดไว้ในหนังสือชื่อ Inside Red China ภายใต้นามปากกา Nym Wales นอกจากนี้เธอยังทยอยเขียนบทความส่งไปให้สพ.และนิตยสารชั้นนำต่างๆ ในอเมริกาและอังกฤษตีพิมพ์ John James Kennedy ศาสตราจารย์

>> Edgar Snow

นอกจากได้คุยกับเหมาเจ๋อตุง โจวเอินไหลแล้ว Helen ยังได้พบผู้นำคนอื่น ๆ ที่สามีของเธอไม่มีโอกาสพบมาก่อน เช่น นายพลจูเต๋อ หลิวป๋อเจิง เฝิงเต๋อไหว ซึ่งล้วนแต่ได้ขึ้นเป็นผู้นำประเทศหลังปี 1949

จากมหาวิทยาลัย Kansas พุดถึงผลสะท้อนชื่อคโลกครั้งนี้ว่า.. “ทั้งสองคนเป็นผู้เอาใบหน้ามนุษย์ไปสวมให้กับพคจ. และแนะนำผู้นำพคจ.ให้ทั่วโลกรู้จัก”

เมื่อกองทัพญี่ปุ่นยึดปักกิ่งได้ สองสามีภรรยาได้ย้ายไปอยู่เซี่ยงไฮ้ จนเซี่ยงไฮ้ถูกญี่ปุ่นเผาในปี 1941 ทั้งคู่จึงตัดสินใจเดินทางกลับอเมริกา สาเหตุอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้ต้องกลับ เพราะ Edgar ถูกทางการเพิกถอนใบอนุญาตผู้สื่อข่าว

ปี 1949 ทั้งสองหย่าขาดจากกันโดยไม่ทราบเหตุผล Edgar ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในสวีตเซอร์แลนด์และถึงแก่กรรมในปี 1972 ส่วน Helen ยังมีความผูกพันกับจีนไม่รู้ลืม และได้เดินทางไปเยือนจีนอีกหลายครั้ง ปี 1978 เดินทางไปกับคณะถ่ายทำสารคดีจากฮอลลีวูด โดยเดินย้อนรอยสถานที่ต่าง ๆ ที่เธอเคยไปมาเมื่อ 40 ปีก่อน Helen ถึงแก่กรรมในปี 1997 ทั้งมรดกเป็นหนังสือเกี่ยวกับประเทศจีนอีกหลายเล่ม เช่น An American Experience in China, My China Years เป็นต้น

จีนได้นำเก้ากระดูกส่วนหนึ่งของ Edgar ไปฝังในสุสานริมทะเลสาบ

เว่ยหมิง (Weiming) ในมหาวิทยาลัยปักกิ่งตามที่เขาได้แสดงความปรารถนา ก่อนเสียชีวิต และได้ตั้งสถาบันวิจัย China Society for People's Friendship Studies ซึ่งมักมีการจัดประชุมทางวิชาการร่วมกับ Edgar Snow Memorial Foundation ในอเมริกาเป็นประจำ ส่วนที่เมืองซีอานในมณฑลส่านซีที่ตั้งของฐานที่มั่นเยนอาน จินก็ได้ก่อตั้ง Edgar & Helen Snow Studies Center ขึ้นเพื่อเป็นเกียรติ

หนังสือว่าด้วย Long March โดยนักเขียนต่างชาติคนอื่น ๆ

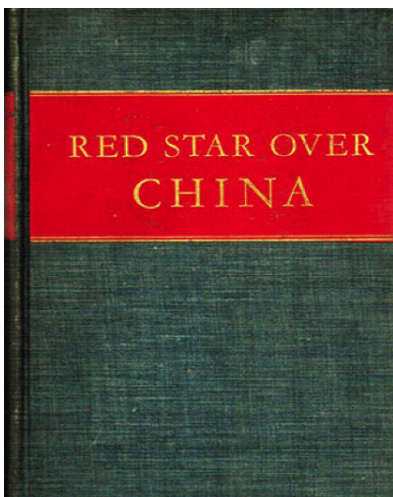
The Long March : The Untold Story โดย Harrison Salisbury ท่านนี้ระหว่างทำงานเป็นนักข่าวให้กับ United Press และ New York Times อยู่ 20 ปี ได้อ่านและชื่นชมผลงานของ Edgar Snow มาก ปี 1984 จึงชวนภรรยาบินไปปักกิ่ง ตั้งต้นเดินทางตามเส้นทางเดินทัพทางไกลของพรรคฯ. ซึ่งต้องใช้ทั้งการเดินเท้า ซี่ม้า ซี่ลา นุกป่าฝ่าดงอยู่ 3 เดือนจนตัวเองเกือบเอาชีวิตไม่รอดด้วยโรคหัวใจ หนังสือเล่มนี้บอกเล่าเรื่องต่าง ๆ ของจีนอีก 50 ปีต่อจาก Edgar Snow ส่วนใหญ่เป็นช่วงที่จีนสร้างประเทศ โดย Harrison ประเมินความยากลำบากในช่วงสร้างประเทศเหมือนเป็น

ส่วนหนึ่งของการเดินทางไกล จึงตั้งชื่อหนังสือว่า The Long March : The Untold Story (การเดินทางไกลที่ยังไม่เคยมีใครเล่า) ในโอกาส Long March ครบ 80 ปีครั้งนี้ ซินหัวได้สัมภาษณ์ Stephan Salisbury ลูกชายของเขาด้วย

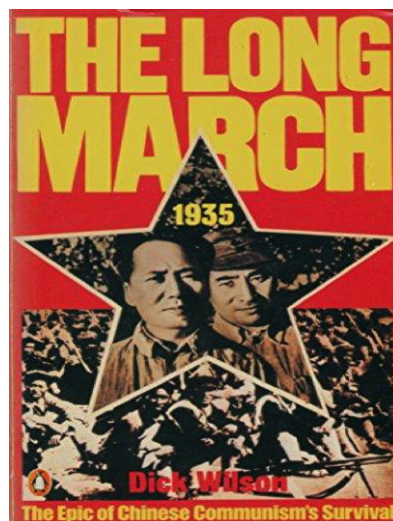
The Long March 1935 : The Epic of Chinese Communism's Survival, When Tigers

Fight : The Story of the Sino-Japanese War, Anatomy of China : An Introduction to One Quarter of Mankind ทั้ง 3 เล่มเขียนโดย Dick Wilson นักเขียนสัญชาติอังกฤษ

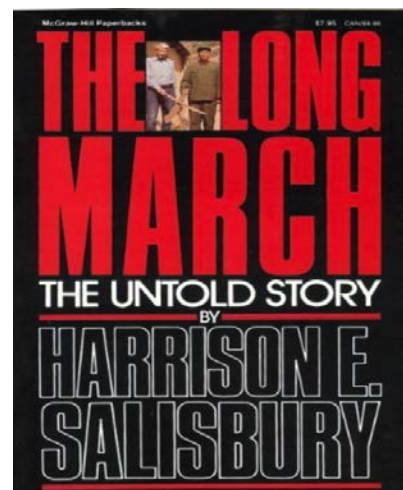
The Great Road : The Life and Time of Chu Teh โดย Agnes Smedley นักเขียนหนังสือพิมพ์สตรีชาวอเมริกัน เธอไม่เพียงแต่เห็นอกเห็นใจนักปฏิวัติชาวจีนเท่านั้น ยังช่วยเหลือการต่อสู้กู้เอกราชของชาวจีนเดียวจากการยึดครองของอังกฤษในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ด้วย Smedley เดินทางไปจีนในทศวรรษที่ 1930 ในฐานะผู้สื่อข่าวแนวหน้าให้กับหนังสือพิมพ์ต่างชาติหลายฉบับ และได้ร่วมเดินทางไปกับกองทัพแดงของพรรคฯ ด้วย

>> Red Star Over China
โดย Edgar Snow

>> The Long March 1935
โดย Dick Wilson

>> The Long March : The Untold Story
โดย Harrison Salisbury

ไปเดินหาโปเกม่อน..ที่คุนหมิง

วันแรกที่เดินทางถึงสนามบินคุนหมิง พวกเราตีรถยาวออกไปดูธรรมชาติ unseen ที่กั๊ยจ๊วกันที ครบ 4 วันแล้วจึงตีรถกลับ แล้วเที่ยวคุนหมิงต่ออีก 2 วัน จังหวัดนี้เป็นจังหวัดที่ผู้เขียนจะได้อัปเดต ข้อมูลเกี่ยวกับคุนหมิงอีกครั้ง เพราะข้อมูลเก่าบันทึกไว้เมื่อ 6 ปีก่อน ก็บอกแล้วว่า.. อะไรก็ตามที่ เกี่ยวกับประเทศจีนต้องอัปเดตกันเป็นรายปีจึงจะพอแน่ใจได้ว่าไม่ล้าสมัยเกินไป

วันที่กลับเข้าคุนหมิงเป็นเย็นวันศุกร์พระอาทิตย์กำลังจะตกดิน ก่อนเข้าถึงตัวเมืองรถวิ่งโล่งโปร่งสบายเลย ค่ะ ต้องชมว่ายุคนี้ถนนหนทางของจีนทันสมัยมาก เมืองต่อเมืองมีถนนไฮเวย์ขนาด 6-8 เลนเชื่อมถึงกันหมด ไฮเวย์ที่กำลังสร้างหรือที่สร้างเสร็จใหม่ ๆ ยังทำ rest area ไว้เป็นช่วง ๆ ข้างในมีทั้งร้านอาหาร คือฟู้ซ้อป และซูเปอร์มาร์เก็ตให้คนลงไปเดินยัดเส้นยัดสายหาของอร่อย ๆ รับประทาน แต่ที่ถูกใจคนไทยเราที่สุดคือ ห้องน้ำค่ะ rest area ทุกแห่งมีห้องน้ำสะอาด ทุกห้องมีประตูปิดมิดชิด และถึงแม้จะไม่มีที่ชงกาแฟให้บริการแต่ก็มีน้ำให้ชำระ มีน้ำล้างมือในซิงค์ ไม่ต้องต่อคิวยาวอีกต่างหาก เพราะเขาสร้างห้องน้ำเรียงเป็นตับนับแล้วไม่ ต่ำกว่าร้อยละ ห้า พวกเราเข้าไปใช้บริการแล้วยังออกมาจับกลุ่มนินทากันต่อ ว่าสร้างเยอะเวอร์ขนาดนั้นทำไม

ผู้สร้าง rest area ให้ดีกว่านี้ดีกว่า ระหว่างทางจะได้ไม่ต้องแวะปั๊มหรือห้องน้ำสาธารณะเก่า ๆ ให้ระทึกขวัญกันอีก

รถวิ่งลือล่องจนทุกคนผล็อยหลับกันหมด โกดเองเห็นลูกทัวร์หลับก็หยุดพากษ์แล้วไปนั่งคุยกับโซเฟอร์ ส่วนผู้เขียนหลับ ๆ ตื่น ๆ ไปตลอดทาง จนมาตื่นเต็มที่เมื่อรู้สึกว่ารถเบรคหึ่ง ๆ หัก ๆ มองออกไปนอกหน้าต่างก็รู้ว่ากำลังจะเข้าเขตเมือง คุณหมิงแล้ว อากาศคลาน ๆ หยุด ๆ หนักขึ้นเรื่อย ๆ จนสุดท้ายเมื่อเข้าถึงใจกลางเมืองก็ติดหน้าบัสล์หยุดนิ่งอยู่นาน ๆ ไ้อะโอ..เนี่ยนะคุณหมิง ? คิดว่ากลับถึงกรุงเทพฯบ้านเฮาแล้วชะอีก !! พอโกดเห็นลูกทัวร์ตื่นหมดก็ลุกขึ้นมาทำหน้าที่ต่อ.. “เย็นวันศุกร์ก็เป็นยังงี้แหละครับ คนจีนพาครอบครัวออกมาเที่ยว ใจเย็น ๆ อีกประมาณ 20 นาทีก็น่าจะถึงภัตตาคาร” อะไรได้.. เย็นนั้นกว่าจะถึงภัตตาคาร ล้อเข้าไปทุ่มครึ่ง

ระหว่างที่รถติดโกดพยายามหาเรื่องต่าง ๆ มาเล่าให้ฟัง แต่ไม่ค่อยมีใครสนใจฟังหรอกค่ะ เพราะใจไปอยู่ที่ภัตตาคารกันหมด ยิ่งโกดคุยว่า มื้อนี้จะพาไปกินสุกี้เห็ด เป็นเห็ดป่านับสิบชนิด ของยูนนานหากินที่ไหนไม่ได้ ความหิวก็ดูเหมือนจะยิ่งกัดกระเพาะ ช่วยกันชะเง้อคอดูความวุ่นวายบนท้องถนน จังหวะไหนรถเริ่มขยับได้ก็ออกแรงลุนให้โซเฟอร์เบียดขึ้นหน้ารถคันอื่นเร็ว ๆ แต่ส่วนใหญ่เรามักเป็นฝ่ายแพ้ค่ะเพราะรถเรามันรถใหญ่ โกดหนุ่มชื่อ “อาซัน” เห็นคุณตาคุณยาย

กระสับกระส่ายนัก ถึงโอกาสแอบจิกเสียวเลยด้วยน้ำเสียงขุ่น ๆ.. “นั่งให้สบาย ๆ เกะกะครับ ไม่ต้องช่วยโซเฟอร์ขับก็ได้ ยิ่งไงวันนี้เราก้ไปถึงภัตตาคารอยู่แล้ว”

ตอนหนึ่งในระหว่างเล่าเรื่องแก่เปื้อ อาซันไปหยิบเอาเรื่องเก่าเรื่องหนึ่งที่คุณเขียนเคยฟังมานานับครั้งไม่ถ้วนขึ้นมาถาม.. “ท่านใดเคยมาเมืองจีนเมื่อสิบกว่าปีก่อนมั๊ยครับ ? ถ้าเคยคงได้ยินคนจีนชอบพูดกันว่า ใครเห็นของ 3 สิ่งพร้อมกันในหนึ่งวัน วันนั้นจะโชคดี ของ 3 สิ่งนั้นคืออะไรใครตอบได้บ้างครับ ?” ไม่มีเสียงตอบเพราะใจทุกคนยังอยู่นอกรถ อาซันจึงตอบเสียเอง.. “3 สิ่งก็คือ.. รถเบนซ์ ผู้หญิงท้อง กับสุนัข.. ทำไมรู้มั๊ยครับ ?” ไม่มีคำตอบอีกตามเคย “ก็เพราะทั้ง 3 อย่างนี้เป็นของหายากที่สุดในประเทศจีนสมัยนั้น โอกาสที่ใครจะเห็นทั้ง 3 อย่างพร้อมกันในหนึ่งวันจึงเกือบจะเป็นไปไม่ได้เลย”

อันที่จริงผู้เขียนก็รู้คำตอบแต่แกล้งทำเฉยเพราะอยากฟังว่าอาซันมีทีเด็ดใหม่ ๆ อะไรมาคุยให้ฟัง แล้วหลังจากเฉลยให้ฟังว่าทำไมรถเบนซ์ ผู้หญิงท้อง กับสุนัข จึงเป็นของหายากของจีนเมื่อสิบกว่าปีก่อนจบแล้ว อาซันก็งัดทีเด็ดตามที่ผู้เขียนรอมมาคุยต่อ..

“เย็นนี้ทานอาหารแล้ว ถ้าไม่เหนื่อยเกินไป ผมอยากให้พวกท่านออกมาเดินแถว ๆ หน้าโรงแรมตรงนั้นคือย่านใจกลางของเมืองคุณหมิง ถ้าท่านอยากรู้ว่าท่านเป็นคนโชคดีหรือเปล่า ผมขอให้

พวกท่านมองหาของ 4 อย่างให้เจอภายในคืนนี้..
4 อย่างนะครับไม่ใช่ 3.. 3 อย่างคือเมื่อสิบกว่าปี
ก่อน ปัจจุบันต้อง 4 อย่างแล้วครับ ลองดูนะครับ
ว่าพวกท่านจะพบของ 4 อย่างภายในคืนนี้มั๊ย”

ผู้เขียนเริ่มหุ่.. “4 อย่างที่ว่าก็คือ.. กะเทยซี
มอเตอร์ไซด์ มีผู้หญิงท้องอุ้มหมานั่งซ้อนท้าย แล้ว
เลียวเข้าป้อมไปเติมน้ำมัน” อาชังพูดเหมือนท้อง
ขึ้นใจ เพราะคงพูดมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนกับทัวร์
อื่น ๆ ก่อนหน้าเรา

หนอย.. ทำใครไม่ทำ มาทำคนแก่ให้ออกเดิน
หาไปเกมอนตอนดึก ๆ แล้วถ้าเกิดถูกรถชนล่ะ ใคร
จะรับผิดชอบ !?

ปากก็บ่น แต่พอลานข้าวเสร็จผู้เขียนก็งูมมือ
สามมือออกเดิน (หา) จริง ๆ เปล่าหรอกคะไม่ได้รับคำ
ทำของอาชังแต่อย่างใด ตั้งใจไปเดินดูบ้านดูเมือง
เปิดรับข้อมูลใหม่ ๆ มากกว่า ส่วนไปเกมอนทั้ง 4
ตัวนั้น เดิน ๆ ไปก็รู้เองแหละว่าเจอหรือไม่เจอ..อา
ชังไม่หรือไมม่

อันที่จริงเรื่องผู้หญิงท้องเป็นของหายากนั้นพูด
กันมานานแล้วตั้งแต่เงินเปิดประเทศใหม่ ๆ เพราะ
ตอนนั้นคนจีนถูกจำกัดให้ตั้งท้องได้ครั้งเดียว แต่ต้น
ปีนี้เองหลังจากมีกฎหมายใหม่ให้ท้องได้ 2 ครั้ง
แม้ตามทฤษฎีของอาชังจะบอกว่าคนท้องยังหา
ยาก แต่ผู้เขียนกลับคิดว่าตลอด 4-5 วันที่ผ่านมา
เห็นคนจีนท้องมากขึ้นกว่าแต่ก่อนอย่างมีนัยสำคัญ
จนอยากจะเชื่อว่านโยบายเพิ่มประชากรของจีน
คงจะเห็นผลอย่างที่ว่าทางการคาดหวัง

ส่วนสุนัขที่ว่าหายากนั้นไม่ขอเถียง อย่างทริป
นี้ผู้เขียนคิดว่าได้เห็นน้องหมาน่ารัก ๆ รวมแล้วไม่
เกิน 4 ตัว แต่ละตัวดูสำอาง บางตัวนุ่งกระโปรง
ผูกโบว์ มีเจ้าของคอยอุ้มกระเตง เอ้า.. แล้วหมา
ที่เดินพ่นฟ้านตามถนนล่ะไม่เห็นหรือ ? ไม่เห็น
หรอกคะ เพราะที่นั่นเขามีกฎหมายคอยควบคุม
จำนวนหมาและจัดระเบียบการเลี้ยงหมาที่เข้มงวด
มาก ใครจะเลี้ยงหมาต้องขออนุญาตและต้องต่อ
ใบอนุญาตทุกปี มีแล้วก็ต้องเลี้ยงอยู่ในบ้าน ถ้าจะ

พวออกนอกบ้านต้องใส่สายจูง จะปล่อยเป็นหมา
จรจัดออกมาขี้เลอะเทอะเต็มถนน (เหมือนอย่าง
เรา !!) ไม่ได้เด็ดขาด

จบเรื่องหมากับผู้หญิงท้องแล้ว ก็มาถึง 2 สิ่ง
ที่อาซันบอกว่าเป็นของใหม่ที่หายากในยุคนี้ อย่าง
แรกคือมอเตอร์ไซค์ สงสัยจ้งมันหายากได้อย่างไร
ในเมื่อจีนได้ชื่อว่ามิกองทัพบมอเตอร์ไซค์วิ่งเป็นแพ
เกือบทุกบ้านทุกเมือง ? คำตอบอยู่ที่ประโยค
สุดท้ายคะ.. “เลี้ยวเข้าปั้มไปเติมน้ำมัน”.. แสดงว่า
มอเตอร์ไซค์ที่ว่าหายากนั้นคือมอเตอร์ไซค์ที่ต้อง
เติมน้ำมัน มอเตอร์ไซค์ประเภทนี้กำลังจะสูญพันธุ์
จากประเทศจีนจริง ๆ ในอีกไม่นานแล้วคะ ทุกวัน
นี้เมืองชั้นหนึ่งอย่างปักกิ่ง-เซี่ยงไฮ้ไม่อนุญาตให้
มอเตอร์ไซค์เครื่องเข้าไปวิ่งแล้ว ส่วนเมืองชั้น 2
ชั้น 3 ชั้น 4 ก็กำลังหาทางขจัดมันไปที่ละสเต็ป โดย
รัฐบาลท้องถิ่นต่างก็มีมาตรการเอื้อประโยชน์ต่าง ๆ
มาจูงใจให้คนเปลี่ยนจากมอเตอร์ไซค์น้ำมันมา
ใช้มอเตอร์ไซค์ไฟฟ้าแทน คินันนี่ที่ออกไปเดินเราก็
ตั้งใจสังเกตรถมอเตอร์ไซค์บนถนนเป็นพิเศษ แล้ว
ก็พบว่าจริงอย่างที่อาซันว่า คุณหมิงเกือบจะไม่
มีมอเตอร์ไซค์ที่ส่งเสียงดังขึ้น..ขึ้นอีกแล้ว

มอเตอร์ไซค์ไฟฟ้าช่วยให้บ้านเมืองสะอาดและ
เงียบสงบได้จริง ๆ คะ อยากให้บ้านเรามีนโยบาย
อย่างเขาจ้ง พวกเด็กแว้นจะได้กลับเนื้อกลับตัวเข้า
ห้องเรียนเหมือนคนอื่นเสียที

สิ่งสุดท้ายที่อาซันทำให้ไปหาคือ “กะเทย” !!
ฟังครั้งแรกตกใจหมดเลยคะ ไม่ใช่เพราะคิดว่า
เมืองจีนไม่มีกะเทยหรอคะคะ เชื่อว่าที่ไหน ๆ ก็
มีกะเทยทั้งนั้น แต่มีชนิดที่เจอเจอได้ตามท้องถนน
นี่สิ.. ยอมรับว่าไม่อยากเชื่อจริง ๆ เพราะแต่ไหน
แต่ไรมาคนจีนไม่เปิดใจรับเรื่องพรรคนี้ จะบอกว่า
ทั้งเกลียดทั้งกลัวก็คงไม่ผิด ก็ดูซิคะเขาเรียกกะเทย
ว่า “เหรินเยา” (เหริน = คน เยา = ปีศาจ) ถ้าท่าน

ผู้อ่านบังเอิญไปพบคนจีนคนหนึ่งที่มีความรู้เกี่ยวกับเมืองไทยเท่าทางอ้อม โปรดอย่าบอกเขาให้รู้เสียว่าท่านมาจากเมืองไทย เขาจะอวดว่ารู้จักบ้านเรา โดยการถามถึง “พัทธากับกะเทย” ทันทที คนพวกนี้ถ้ามีโอกาสมาเมืองไทยก็จะต้องไปพัทธยาเพื่อไปดูกะเทยให้ได้ เพราะพวกเขาจำได้ว่าเมืองไทยมีกะเทยเยอะและมีโชว์แสดงให้ดูที่พัทธยา.. ฟังแล้วปวดใจมั๊ยล่ะ !!

แต่จะไปโทษเขาก็ไม่ได้ เพราะอยู่ที่นั่นเขาเกือบจะไม่มีโอกาสเห็นกะเทยเลย ไม่เพียงกะเทยเท่านั้นนะคะ เพศสภาพเปียงเบนไม่ว่าแบบไหน ๆ ก็ไม่กล้าเปิดเผยตัวให้คนอื่นรู้ นอกจากสังคมจะไม่ยอมรับแล้ว กฎหมายจีนก็ปิดประตูสนิทสำหรับบุคคลเหล่านี้ด้วย

ผู้เขียนจึงต้องไปแอบถามอาซันเป็นการส่วนตัวว่าจริงแท้แค่ไหนที่จีนมีกะเทยออกมาเดินให้เห็นบนถนนแล้ว? อาซันบอกว่าเริ่มมีข่าวมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้วครับ 2-3 ปีก่อนก็มีข่าวออกมาว่ามีชายรักชายคู่หนึ่งแต่งงานกันแล้วไปขอจดทะเบียน แต่ถูกเจ้าหน้าที่ปฏิเสธเลยไปฟ้องศาล ศาลถึงขั้นต้อง

ทางกฎหมายตีความให้ดูกันเลย แต่อาซันบอกว่าที่เปิดเผยตัวจนเป็นข่าวแบบคู่นี้ยังมีน้อย อดอยากเห็นจริง ๆ ต้องเข้าไปดูในโซเซียลมีเดีย มีการโพสต์รูปแสดงความรักระหว่างชายกับชาย หญิงกับหญิงให้เห็นอย่างโจ่งครึ่ม โชคดีที่สื่อกระแสหลักยังไม่เปิดพื้นที่ให้ กฎหมายจีนก็ไม่มีทำที่ว่าจะผ่อนคลายเป็นตามกระแสสังคมที่นับวันเพิ่มแรงกดดัน

ทั้งหลายทั้งปวงอาซันเหมาว่าเป็นผลจากวัฒนธรรมต่างชาติ ถ้าฟังคำนิยมของจีนเองสอนให้รู้จักจำแนกบทบาทระหว่างชายกับหญิงอย่างเคร่งครัด ไม่เชื่อไปดูคำสอนของขงจื้อจะเห็นว่าเป็นเวลากว่า 2 พันปีแล้วที่คนจีนถูกสอนให้ต้องทำหน้าที่อย่างถูกต้องตามเพศสภาพ พ่อต้องทำหน้าที่พ่อ แม่ทำหน้าที่แม่ ชายจะสวมบทบาทเป็นหญิง หญิงเปลี่ยนบทบาทเป็นชายไม่ได้เป็นอันขาด ผิดประเพณีจีนอย่างร้ายแรง ผู้คนในสังคมยอมรับไม่ได้

เสียดายจัง.. คินนั้นถ้าได้เจอสักคนก็ดีซี จะยอมให้อาซันเข้าหุ้ん สั่งซื้อหวยออนไลน์รางวัลใหญ่ ๆ ของจีนสักชุดสองชุด ถ้าไม่ถูกก็ให้รู้ไป !!

The East-West Shades of Love

วันคนคู่..มาดูตำนานรักสะท้านโลก

“เปมโตะ ชายเต โสโก เปมโตะ ชายเต ภัย เปมโตะ วิบุบมุตตุตสุส นตถิ โสโก กุ๊ต ภัย”
ที่ใดมีความรัก ที่นั่นมีโชค ที่ใดมีความรัก ที่นั่นมีภัย เมื่อไม่มีความรักเสียแล้ว โศก ภัย ก็ไม่มี
พระพุทธรองค์ทรงกล่าวต่อกามนิต จากเรื่อง “วาสิฏฐี”

เมื่อคราวที่แล้ว เราได้พูดถึงวันคนโสด หรือวันแอนตี้วันวาเลนไทน์ไปแล้ว เดือนนี้เดือนแห่งความรักทั้งที มีหรือที่จะไม่พูดถึงวันคนคู่ เรื่องราวตำนานแห่งความรักจากโลกตะวันออกและตก มีเรื่องไหนบ้างที่จะซาบซึ้งกินใจ เราต้องตาม..ไป..ดู

คู่รักผีเสื้อ..IKชื่อบ้านประิwerณี (The Butterfly Lovers)

บทเพลงความรักอันน่าประทับใจ จนกลายเป็นตำนานสืบสานเรื่องราว กล่าวขานถึงคู่รักอมตะ ระหว่างชายหนุ่มรูปสไลใจงามนาม *เหลียงซานป้อ* และหญิงใจเพชรเด็ดเกินยุค *จู้อิงไถ*

เรื่องราวนี้เกิดขึ้นในยุคสมัยจีนโบราณนานนม น่าจะราวๆ ยุคจั้นตะวันออก คริสต์ศักราช 265-420 จะเป็นปีใดทีแน่นอนนั้นหาใช่สาระสำคัญไม่ ที่ต้องใส่ใจก็คือ ยุคนั้นเป็นยุคแห่งประเพณีจีนที่เข้มงวดมาก แน่นอน ผู้หญิงต้องอยู่

เหย้าเฝ้าเรือน ผู้ชายเท่านั้นที่มีโอกาสเล่าเรียน การมีคู่ครองแต่งงานก็เป็นเรื่องสำคัญใหญ่โตมาก หนุ่มๆ สาวๆ จะมาจี๊จะ รักกันเองเหมือนสมัยนี้ไม่ได้ การแต่งงานเป็นเรื่องของความเหมาะสมและวงศ์ตระกูล ต้องมีพ่อแม่สื่อมาทาบทามสู่ขอ เจรจาตัวอวยกับพ่อแม่ฝ่ายหญิง เพื่อขอหมั้นหมายสาวเจ้า หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ตกปากรับคำแล้ว สัญญาแต่งงานนั้นก็เปรียบเหมือนโซ่อันแน่นหนัก ไม่อาจบิดพลิ้วได้ง่ายๆ เพราะมันหมายถึงเกียรติยศศักดิ์ศรี และหน้าตาของวงศ์ตระกูลที่ต้องปกป้องรักษาไว้ด้วยชีวิต!

จู้อิงไถ สาวน้อยลูกผู้ดีมีสกุล บุตรีคนที่เก้าแห่งตระกูลจู้เองดงามน่ารัก มีน้ำใจประเสริฐ ซาถุฉลาด เป็นที่รักของครอบครัว แต่เธอช่างเกิดผิดยุคผิดสมัยยิ่งนัก ความรักในการเรียนรู้ของเธอทำให้เธอต้องปลอมตัวเป็นหนุ่มน้อย เดินทางไปเล่าเรียนห่างไกลบ้านยังหอบัณฑิต

ระหว่างทาง เธอได้บังเอิญพบพานกับ **เหลียงชานป้อ** บัณฑิตหนุ่มยากจน ซึ่งกำลังเดินทางไปเล่าเรียน ณ ที่แห่งเดียวกัน รักแรกพบก็บังเอิญบังเกิดขึ้น ทั้งที่นางเอกของเรายังอยู่ในคราบหนุ่มน้อย พระเอกเราก็ช่างพระเอ็ก พระเอก ถูกชะตาเอ็นดูหนุ่มน้อยรุ่นน้อง คอยช่วยเหลือปกป้อง พร้อมเสียสละต่างๆ ให้ โดยที่ยังไม่รู้ชะด้วยซ้ำว่าเธอเป็นหญิง หวังเวลาอันแสนสุขระหว่างเล่าเรียนในหอบัณฑิต พร้อมเพื่อนหลากหลายทั้งดีและร้าย ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทั้งสองผ่านเหตุการณ์มากมาย ที่ได้พิสูจน์หัวใจกันและกัน ว่าความรักความห่วงใยที่มีต่อกันนี้ แม้ชีวิตก็มอบให้ได้

ทว่า เวลาแห่งความสุขนั้นมักจะสั้นเสมอ วันหนึ่งสาวเจ้าเกิดเหตุจำต้องเดินทางกลับบ้าน นางจะอย่างไรให้ชายหนุ่มได้รู้ใจและรู้จักตัวตนที่แท้จริงของนาง? โชคดีที่อาจารย์แม่ ผู้รู้เพศที่แท้จริงของอิงไถ รับปากว่าจะช่วยบอกชานป้อให้เมื่อถึงเวลาอันควร ก่อนจากกัน อิงไถได้มอบผีเสื้อหยกให้กับชานป้อไว้ เป็นของหมั้นหมายกับน้องเก้า น้องสาวอุปโลกนที่นางบอกชานป้อไว้ให้ไปสุขอ ซึ่งมีแต่

เราผู้อ่านนี้แหละที่รู้ดี(กว่าพระเอก) ว่าแท้จริงแล้วน้องเก้าก็คือตัวอิงไถนั่นเอง

เขาว่า “รักแท้ต้องฟันฝ่าอุปสรรค” แต่อุปสรรคของคู่รักคู่นี้ คือม่านประเพณีที่กั้นกางขวางทางรักอยู่ ด้วยว่า เมื่ออิงไถกลับถึงบ้าน ก็ได้รับรู้ว่า บิดามารดาได้หมั้นหมายตนให้กับบุตรชายสกุลหม่า ผู้ทรงอิทธิพลในยุคนั้นไปแล้ว ไ้อ้ละหนอ แล้วสาวเจ้าจะทำฉันใดได้ ถ้าเป็นยุคนี้ นี่คงเป็นเรื่องลิวๆ เด็ๆ ไม่เห็นต้องเดือดร้อน?

ในที่สุด ชานป้อเดินทางมาถึงบ้านสกุลจู้ และได้พบกับอิงไถในร่างหญิงสาวที่งดงาม เพียงเพื่อพบตาต่อมา เขาก็ต้องหัวใจแตกสลาย เมื่ออิงไถบอกตัดสัมพันธ์ทั้งน้ำตา โศกเศร้าสุดพรรณนา

ชานป้อลากลับไปด้วยร่างที่ไร้ใจ ชายหนุ่มแม่เป็นบัณฑิตที่เก่งกาจ เคยได้ทำงานอุทิศกายใจใช้ปัญญาเพื่อชาติบ้านเมือง ทำคุณงามความดีหลากหลาย แต่ตลอดทิวาราตรี บัดนี้ มีแต่ใจตระหวัดนึกถึงอิงไถจนตรอมตรมใจ กระอักโลหิต จนปลิดชีวิตตนเองดับไปในราตรีหนึ่ง เมื่อทราบข่าว แต่งงานของอิงไถกับบุตรชายสกุลหม่า

ในวันวิวาท์ เจ้าสาวชุดแดงยินยอมเข้าพิธีแต่โดยดี โดยที่นางตัดสินใจแล้วว่าจะไปวิวาท์กับคู่รักในปรโลก นางขอให้เกี่ยวเจ้าสาวได้หยุดพัก ณ สุสานของซานป้อ ขณะที่นางกำลังก้มลงไปจะคำนับ ฟ้าก็สะท้าน ดินก็สะเทือน จับพลันทันใด..พื้นสุสานก็ได้เปิดแยกออก โดยไม่ต้องหยุดคิด จู้อิ่งไถโผกระโดดลงไปตายตามคู่รักในทันที...

เวลาผ่านไป ปรากฏผีเสื้อคู่หนึ่งโฉบบินวนเวียนเคียงคู่กันขึ้นมา เป็นความนัยว่า ในที่สุด จู้อิ่งไถกับเหลียงซานป้อ ก็ได้เคียงครองคู่กัน...แม้ว่าจะไม่ใช่ในภพภูมิมนุษย์แล้วก็ตาม

เรื่องราวความรักต้องห้ามที่กลายเป็นคู่รักผีเสื้อนี้ มีชื่อจีนว่าเหลียงจู๋ ตามชื่อคู่พระนาง ปัจจุบันรัฐบาลจีนได้ยื่นขอจัดเรื่องนี้เป็นมรดกโลกขององค์การยูเนสโก ส่วนในเมืองไทย ม่านประเพณีถูกเล่าผ่านทั้งหนังใหญ่ ซีรีส์ ละครเวที รวมไปถึงอุปรากรจีน ที่ได้มีโอกาสเข้ามาเล่นให้คนไทยได้ชมกันในงาน Dance and Music Festival เมื่อปีก่อน

รักหงส์ขาว..เฝ้าทะเลสาบ (Swan Lake)

จากผีเสื้อมาสู่หงส์ ตำนานรักอมตะในทางตะวันตก ไม่ใช่จะมีแค่เรื่องโรมิโอกับจูเลียต “**สวอนเลค หรือเจ้าหญิงหงส์ขาว**” เป็นอีกเรื่องที่เรารู้จักกันเป็นอย่างดี ผ่านระบำบัลเลต์

เรื่องมีอยู่ว่า เจ้าชายหนุ่มรูปงามนามซิกฟรีด (Siegfried) อายุครบ 21 พระมารดาจึงจัดงานเต้นรำเฉลิมฉลองให้เจ้าชาย เพื่อกดดันให้เลือกคู่เขารู้สึกกลัวใจเพราะเกิดมายังไม่เคยรักหญิงใด

เจ้าชายจึงออกท่องป่าไปคลายเครียด พบเห็นทะเลสาบใหญ่ มีฝูงหงส์สีขาวแหวกว่ายอยู่เต็ม หงส์ตัวหนึ่งสวยงามมาก เจ้าชายจึงคอยเฝ้าดู จนพลบค่ำ หงส์ขาวก็ปล้นกลายร่างเป็นเจ้าหญิงแสนสวย เจ้าชายหนุ่มตกหลุมรักในบัดดล!

เหตุที่เจ้าหญิงต้องกลายมาเป็นหงส์ขาวในตอนกลางวัน ก็เพราะถูกพ่อมดสาป ส่วนหงส์ตัวอื่นๆ ก็คือข้าราชการบริวารของเจ้าหญิงนั่นเอง

การถอนคำสาปมีเพียงวิธีเดียวก็คือ ต้องให้ชาย

ที่มีจิตใจบริสุทธิ์มาสารภาพรักกับเธอ และขณะที่เจ้าชายกำลังจะบอกรัก พ่อมดก็ปรากฏกายขึ้น และพรวดเอาเจ้าหญิงหงส์ขาวจากไป โดยที่เจ้าชายถูกขัดขวางไว้ไม่อาจตามไปช่วยได้

วันรุ่งขึ้นทีมงานเดินรำเลือกคู่ แม้ว่าเจ้าชายจะเดินรำกับสาวสวยมากมาย แต่ในใจกลับคะเนิงหาถึงแต่เจ้าหญิงหงส์ขาวอยู่ตลอดเวลา

ขณะที่พ่อมดในคราบของราชครู ได้นำลูกสาวของตนออกมาเดินรำกับเจ้าชาย โดยแปลงกายให้ลูกสาวมีหน้าตาละม้ายคล้ายกับเจ้าหญิงหงส์ขาว จนเจ้าชายเข้าใจผิดและสารภาพรักออกมา โดยไม่รู้เลยว่าเจ้าหญิงหงส์ขาวตัวจริงได้แอบซุ่มดูอยู่!

เจ้าหญิงตัวจริงขวัญสลายใจรันทด ไม่อาจทนเห็นภาพบาดตา เธอจึงรีบเบือนหน้าวิ่งหนีจากไป โชคดีที่เจ้าชายหันไปเห็นทันเวลา จึงรีบวิ่งไล่ตาม

สองหนุ่มสาวกระเจ้ากระยองงอนง้ออดอ้อนกันใ้นป่า ซึ่งเมื่อเจ้าชายสารภาพว่าถูกกลลวง ด้วยอำนาจแห่งรัก เจ้าหญิงหงส์ขาวจึงยอมให้อภัย

แต่เรื่องไม่จบง่าย ๆ แค่นั้นเป็นแน่ พ่อมดและลูกสาวตามมาทางสัญญาณจนเกิดการต่อสู้กันขึ้น และเนื่องจากพ่อมดมีฤทธิ์เดชมากกว่า จึงเป็นฝ่ายกำชัย แต่ด้วยรักแท้ มีหรือที่พระเอกจะยอมทำตามพ่อมดร้าย แต่งงานกับคนที่ไม่ได้รัก?

เจ้าชายและเจ้าหญิงหงส์ขาวต่างกุมมือกันแน่น พร้อมใจกระโจนลงทะเลสาบใหญ่ ยอมตายบูชารักแท้!

เจ้าชายและเจ้าหญิงหงส์ขาวต่างกุมมือกันแน่น พร้อมใจกระโจนลงทะเลสาบใหญ่ ยอมตายบูชารักแท้! ...แล้วคำสาปทั้งหมดยุติลงด้วยเหตุนี้ หงส์ขาวทุกตัวคืนร่างกลับเป็นมนุษย์ และช่วยกันต่อสู้จนกำราบพ่อมดลงได้ ส่วนเจ้าชายและเจ้าหญิงหงส์ขาวก็ได้ไปครองรักกันบนสวรรค์สืบไป

แล้วคำสาปทั้งหมดก็ยุติลงด้วยเหตุนี้ หงส์ขาวทุกตัวคืนร่างกลับเป็นมนุษย์ และช่วยกันต่อสู้จนกำราบพ่อมดลงได้ ส่วนเจ้าชายและเจ้าหญิงหงส์ขาวก็ได้ไปครองรักกันบนสวรรค์สืบไป

บัลเลต์เรื่อง **“สาวนเลด”** เจ้าหญิงหงส์ขาวนี้เป็นโศกนาฏกรรมตำนานรักอมตะที่แสดงกันมานับร้อยปี เป็นศิลปะชั้นสูงที่ผู้เขียน “สองดอกเตอร์” ได้มีโอกาสไปดูถึงต้นกำเนิดคือประเทศรัสเซียกันเลยทีเดียว

ว่ากันว่า โดยส่วนใหญ่ ธรรมชาติของหงส์จะมีสีขาว และจะมีคู่เพียงตัวเดียวตลอดชีวิต แล้วหงส์ก็เป็นสัตว์ที่พบเห็นได้ทั่วไปในยุโรป นี่อาจเป็นอีกแรงบันดาลใจหนึ่งของนิยายรักหงส์ขาวเรื่องนี้ก็เป็นได้

ออกตก...ล้วนตายตกจึงอมตะ?

แปลกที่ตำนานรักอมตะส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะฝั่งตะวันออกหรือตะวันตก ตัวเอกมักจะต้องตายตอนจบทั้งสิ้น เหมือนกับว่าถ้าจบแฮปปี้เอนดิ้งแล้ว คนจะไม่จดจำ ไม่ซาบซึ้ง ไม่กินใจเท่า ไม่ว่าจะ เป็นโรมิโอกับจูเลียต คู่รักผีเสื้อ เจ้าหญิงหงส์ขาว หรือตำนานรักอมตะอื่นๆ อีกมาก

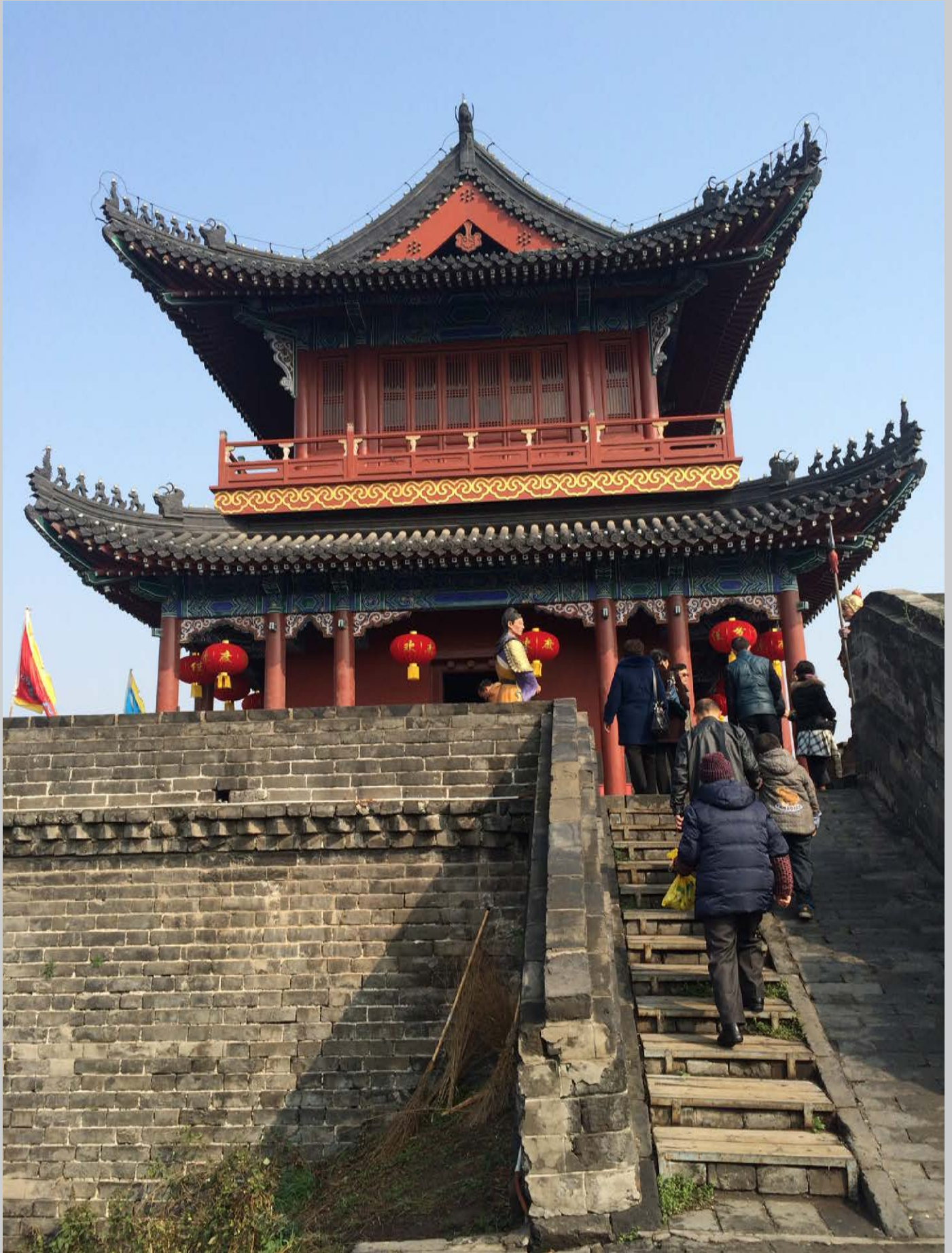
ยิ่งไปกว่านั้น โศกนาฏกรรมตำนานรักอมตะทั้งตะวันออกและตกเหล่านี้ ล้วนเกิดกับพระนางในวัยหนุ่มสาว รักร้อนแรง รักแรกพบทั้งสิ้น ยิ่งทำให้นึกถึงคำที่ว่า “ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์ To love is to suffer” ซะจริง ๆ

อย่างไรก็ตาม กับเราๆ ท่านๆ ในชีวิตจริงที่ไม่ใช่นิยายรักอมตะ ก็ขอให้ท่านพบเจอแต่กับรักแท้ที่ยั่งยืน ซินมีนกันถ้วนหน้าเทอญ...สุขสันต์วันคนคู่ อาเมน

THREE KINGDOMS TOUR

พีรภัทรภรณ์ เหมียมไย
wohenkeai@hotmail.com

แคว้นง่อก๊ก

ผู้อ่านหลายท่านคงรู้จักนครหนานกิง หรือ หนานจิง (南京) ในภาษาจีนกลาง เนื่องจากเคยเป็นเมืองหลวงเก่าแก่หนึ่งในสี่เมืองของจีน และเป็นเมืองหลวงของสาธารณรัฐจีนในช่วงปี ค.ศ. 1912-1949 ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ของจีน ในอดีตนครหนานจิงมีชื่อเรียกเปลี่ยนไปตามยุคสมัย โดยในสมัยสามก๊กเรียกว่า "เจี้ยนเย่" (建业) เป็นเมืองหลวงของแคว้นง่อก๊ก หรือแคว้นอู๋ในสมัยสามก๊ก ซึ่งตามแผนที่จีนระบุว่า แคว้นง่อก๊กนี้ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก จึงเรียกชื่อว่า "ตงอู๋" (东吴) ซึ่งหมายถึงแคว้นอู๋ตะวันออก กินอาณาบริเวณตั้งแต่นครหนานจิงลงมาทางใต้แม่น้ำแยงซีเกียงตั้งแต่มณฑลเจ้อเจียง มณฑลฉวนตง มณฑลเจียงซี เขตปกครองตนเองกว่างซีจ้วง จรดพื้นที่บางส่วนของประเทศเวียดนาม

ในช่วง ค.ศ. 229-280 ซึ่งเป็นยุคสมัยสามก๊ก ชุนกวนได้ตั้งตนเป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นอู๋โดยเมืองอู๋ซาง (武昌) เป็นเมืองหลวง ซึ่งปัจจุบันอยู่ในมณฑลหูเป่ย์ ต่อมาจึงได้ย้ายเมืองหลวงไปยังเมืองเจี้ยนเย่ หรือนครหนานจิงในปัจจุบัน แคว้นง่อก๊กเป็นแคว้นสุดท้ายที่ล่มสลายหลังจากแคว้นจ๊กก๊กของเล่าปี่ และแคว้นวุยก๊กของโจโฉ ภายหลังจากการรวบรวมอำนาจของราชวงศ์จิ้นตะวันตกซึ่งถือเป็นการสิ้นสุดของยุคสามก๊ก

ในความคิดของขงเบ้ง แคว้นง่อก๊กมีชัยภูมิที่ได้เปรียบที่สุดในบรรดาสามก๊ก เนื่องจากสามารถทำการสงครามได้ทั้งทางน้ำและทางบก ด้วยเหตุที่แคว้นง่อก๊กมีภูมิประเทศที่อยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำแยงซีเกียง และติดกับทะเล จึงมีความอุดมสมบูรณ์ ในด้านการศึกษาจึงมีความเชี่ยวชาญการทำสงครามทางน้ำ แม่ทัพของแคว้นง่อก๊กที่มีชื่อเสียงในนวนิยายสามก๊กก็คือ จิวอี้ หรือ โจวหยู (周瑜) ผู้ซึ่งเป็นแม่ทัพที่มีปัญญาลาดปราดเปรื่อง และเก่งกาจทั้งด้านยุทธวิธีการรบ ในการทำสงครามครั้งใหญ่ที่สมรภูมิดาแดง แคว้นง่อก๊กและแคว้นจ๊กก๊กได้รวมพลังเพื่อต้านทานการขยายอำนาจของแคว้นวุยก๊กของโจโฉ โดยจิวอี้ซึ่งเป็นแม่ทัพของแคว้นง่อก๊กได้หารือแข่งกับขงเบ้งว่า จะใช้วิธีใดในการพิชิตศึกครั้งนี้ โดยตกลงกันว่าต่างคนจะเขียนคำตอบลงบนกระดาษ ทำที่ดีที่สุดเมื่อขงเบ้งและจิวอี้คลี่คำตอบออกมา ต่างก็หัวเราะออกมาเสียงดังพร้อมกัน...ทั้งจิวอี้และขงเบ้งนั้นต่างเขียนคำตอบเหมือนกันก็คือ "ไฟ"

การทำศึกสงครามที่สมรภูมิดาแดง ถือเป็นฉากสำคัญในนวนิยายสามก๊ก และเป็นตอนที่ฉันชื่นชอบมากที่สุด ตอนที่ผู้แต่งนวนิยายได้ฉายภาพการสร้างดูลแห่งอำนาจในความสัมพันธ์ระหว่างสามก๊กได้อย่างชัดเจนที่สุด เราทราบกันดีว่า ขงเบ้งเป็นผู้ที่เสนอแนวความคิดการสร้างพันธมิตรกับแคว้นง่อก๊ก แต่มีกุนซือสำคัญของชุนกวนซึ่งฉลาดปราดเปรื่อง นามว่า "โลซก" หรือ "หลู่ซู่" (鲁肃) ได้วางยุทธศาสตร์ "สร้างดูลอำนาจ" ระหว่างแคว้นจ๊กก๊กของเล่าปี่กับแคว้นวุยก๊กของโจโฉเช่นกัน โดยเสนอแนวคิด "พันธมิตรชุนกวน-เล่าปี่" เพื่อต้านทานแผ่ขยายอำนาจของโจโฉลงมาทางใต้ การเป็นพันธมิตรที่แนบแน่นของทั้งสองก๊กนี้จึงทำให้ได้รับชัยชนะจากศึกดาแดงในที่สุด

นโยบาย "พันธมิตรชุนกวน-เล่าปี่" น่าสนใจอย่างยิ่ง ก่อนหน้านี้เมื่อครั้งที่เล่าปี่เชิญขงเบ้งมาเป็นกุนซือ ขงเบ้งก็เคยกล่าวกับเล่าปี่ว่าเป็นพันธมิตรกับตระกูลชุนแห่ง

แคว้นง่อก๊ก ถึงจะเอาชนะโจโฉได้ ขณะที่โลซกก่อนที่เสียชีวิตได้ฝากคำคมไว้ให้กับซุนกวนว่า "แม้เมื่อใดที่โจโฉเข้มแข็ง ให้เป็นมิตรกับเล่าปี่ และหากเล่าปี่เข้มแข็งก็ให้เป็นมิตรกับโจโฉ" ซึ่งเป็นหนทางที่จะทำให้แคว้นง่อก๊กสามารถดำรงอยู่ได้โดยการสร้างดุลแห่งอำนาจ

สำหรับสมรภูมิดาแดงในสมัยสามก๊ก นักโบราณคดีจีนมีสมมุติฐานอยู่หลายสถานที่ สถานที่หนึ่งที่ใกล้เคียงกับประวัติศาสตร์ก็คือ เมืองซีอี่ หรือ เมืองผาแดง (赤壁) ซึ่งตั้งอยู่ในมณฑลหูเป่ย์ในปัจจุบัน หากท่านผู้อ่านมีโอกาสได้ไปมณฑลหูเป่ย์ ก็ขอแนะนำให้ไปเยี่ยมชมที่เมืองผาแดงนี้สักครั้ง ทางรัฐบาลเมืองได้สร้างเมืองจำลองสามก๊กบนพื้นที่ภูเขาริมแม่น้ำแยงซีเกียง ซึ่งคาดว่าเป็นสมรภูมิดาแดงในประวัติศาสตร์ อดีตประธานาธิบดีเจียงเจ๋อหมินก็เคยมาเยือนที่นี่เมื่อปี ค.ศ. 2007 บรรยากาศริมแม่น้ำแยงซีเกียงในช่วงฤดูใบไม้ผลิยังคงมีหมอกปกคลุมหนาที่บดบังทำให้มองไม่เห็นฝั่งแม่น้ำตรงข้าม รู้สึกเหมือนย้อนเวลาเข้าไปอยู่ประวัติศาสตร์ในนวนิยายสามก๊กฉากตอนที่ขงเบ้งนำกองทัพเรือบรรจุหุ่ฟางมาหลอกล่อทหารโจโฉให้หลงกลว่าเป็นกองทัพเรือของข้าศึก ทหารจึงได้ระดมยิงธนูหลายแสนดอก ซึ่งทำให้ขงเบ้งสามารถพาทหารจำนวนมากหลบหนีในเวลาเพียงไม่กี่วันตามที่ให้สัญญากับจิวยี่ได้

ฉันได้เดินทางตามรอยประวัติศาสตร์แคว้นง่อก๊ก โดยได้ไปเยี่ยมชมเมืองจำลองสามก๊กในเมืองซีอี่ซึ่งเป็นจุด

หมายปลายทางสำคัญ การเดินทางจากนครอู่ฮั่นไปยังเมืองซีอี่มีอยู่ทางเดียวในตอนนั้นคือ รถเมล์ประจำทางใช้เวลาประมาณ 1 ชม. เศษ ก็ถึงที่หมาย ใช้เวลาเดินอีก 15 นาทีจึงจะถึงเมืองจำลองสามก๊ก ทางเข้าเมืองจำลองทำเป็นประตูไม้คล้ายค่ายทหาร ภายในมีพื้นที่กว้างขวางสามารถใช้เวลาเดินชมได้ทั้งวัน นอกจากจำลองเป็นค่ายทหาร ยังมีส่วนที่เป็นศาลเจ้า ภูเขา เรือรบ กำแพงเมือง ไช่โล่ที่สำคัญของเมืองจำลองสามก๊กก็คือ หน้าผาที่สลักตัวอักษรภาษาจีน คำว่า "ผาแดง" (赤壁) เล่ากันว่า ในสมรภูมิดาแดง เล่าปี่และซุนกวนเป็นพันธมิตรเพื่อสู้ศึกโจโฉโดยใช้ไฟเผากองเรือของโจโฉ ทำให้แม่น้ำทั้งฝืนกลายเป็นเปลวไฟปกคลุมทั่วหน้าผา สุดท้ายเมื่อโจโฉพ่ายแพ้ ทหารของเล่าปี่และซุนกวนจึงได้ดื่มเหล้าฉลองชัยชนะในบริเวณผาแดง และในขณะที่กำลังดื่มเหล้ากันอย่างสนุกสนานนั้น จิวยี่ซึ่งเป็นแม่ทัพของซุนกวนได้ใช้ดาบ สลักภาษาจีนคำว่า "ผาแดง" บนหน้าผานั้น ในบันทึกทางประวัติศาสตร์สมัยราชวงศ์ถังและราชวงศ์หมิงก็ได้ระบุที่มาของถึงคำว่า "ผาแดง" นี้เช่นกัน

เมืองในประวัติศาสตร์นวนิยายสามก๊กที่มีความสำคัญอีกเมืองหนึ่ง คือ เมืองเกงจิว หรือเมืองจิงโจว (荊州) เมืองในตำนานสามก๊กก็เป็นที่หมายปองของทั้งโจโฉ เล่าปี่ และซุนกวน โดยเมืองจิงโจวเป็นเมืองหน้าด่านระหว่างสามก๊ก นอกจากมีภูมิรัฐศาสตร์ที่เหมาะสมต่อการขยายกำลังพลแล้ว ความอุดมสมบูรณ์ด้านข้าวปลาธัญญาหารก็เป็นปัจจัยที่เกื้อหนุนอีกประการ

หนึ่ง ช่วงหนึ่งของประวัติศาสตร์สามก๊กเมืองจิงโจว ได้ตกอยู่ภายใต้การปกครองของเล่าปี่ แต่ในท้ายที่สุดก็ตกอยู่ในมือของซุนกวน เมืองจิงโจวในปัจจุบัน มีความอุดมสมบูรณ์ไม่เปลี่ยนแปลงเหมือนดังในประวัติศาสตร์ พื้นที่ราบลุ่มพื้นที่ใหญ่เต็มไปด้วยนาข้าว และต้นไม้เขียวขจี เมืองจิงโจวแม้จะเป็นเมืองเล็กแต่มีกลิ่นอายของประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน ในอดีตจิงโจวเคยเป็นเมืองหลวงของแคว้นสวี่ในสมัยซุนชิวจ้านกว่ายาวนานถึง 411 ปี ปัจจุบันเมืองจิงโจวเป็น 1 ใน 24 เมืองทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญของจีน และเป็นหนึ่งในศูนย์กลางของวัฒนธรรมสามก๊กอีกเมืองหนึ่งนอกเหนือจากนครเฉิงตูของมณฑลเสฉวน...บรรยายความเก่าแก่ของเมืองจิงโจว ทำให้รู้สึกคล้ายกลับได้ย้อนเวลาไปสู่สามก๊กอีกครั้ง...

Wa Shan Guesthouse

แม้สถาปัตยกรรมจีนเกิดขึ้นมาพร้อมกับอารยธรรมจีนซึ่งยาวนานนับพันปี แต่ “สถาปนิก” เพิ่งเริ่มต้นประวัติศาสตร์ในจีนเมื่อประมาณปี 1920 เท่านั้น ก่อนหน้านั้นสถาปัตยกรรมจีนล้วนเกิดขึ้นจากนักปรัชญาและช่างก่อสร้าง เพียงหนึ่งศตวรรษถัดมา ความเป็นนักปรัชญาและความเป็นช่างที่รวมตัวอยู่ในสถาปนิกจีนที่ชื่อว่าหวังซูทำให้เกิดผลงาน Wa Shan Guesthouse ที่น่าทึ่งนี้ออกมา สถาปัตยกรรมหลังนี้สร้างด้วยแนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และสถาปัตยกรรมตามคติจีน เขาคือผู้สร้างสถาปัตยกรรมที่ทดแทนสถาปัตยกรรมโบราณที่ต้องตายจากไปและสถาปัตยกรรมสมัยทันสมัย (Modern) ที่ผุดขึ้นเต็มเมืองจีนอย่างไร้ราก อาคารนี้ยังเพียรพยายามสร้างความยั่งยืนเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมในทุกๆ มิติ อารยธรรมจีนจะหลีกเลี่ยงการยึดติดกับโลกโบราณพร้อมกับผลิดอกออกผลจากรากของท้องถิ่นแล้วสลัดทิ้งขยะสถาปัตยกรรมไร้รากที่เกิดขึ้นเต็มบ้านเต็มเมืองจีนได้จริงหรือ ติดตามได้ในแนวคิดการออกแบบ “Wa Shan Guesthouse” (เรือนรับรองหว่าซาน)

ชื่ออาคาร Wa Shan (瓦山) มาจากตัวอักษรจีนที่แปลว่า กระเบื้องมุงหลังคา(瓦/หว่า) และ ภูเขา(山/ซาน) แปรรวมกันได้ว่า “ภูเขากระเบื้องหลังคา” “หว่าซาน” เป็น

ชื่อเรียกสั้น ๆ ง่าย ๆ ของอาคารรับรองผู้เชี่ยวชาญภายในสถาบันศิลปะจีนเขตเซี่ยงชาน ในเมืองหังโจว มณฑลเจ้อเจียง

อาคารส่วนใหญ่ในสถาบันแห่งนี้ออกแบบโดยสถาปนิกที่ชื่อว่าหวังซู และอาคารนี้ก็เช่นกัน

สถาปนิกที่ชื่อหวังซู

หวังซูเป็นชื่อที่คุ้นเคยในโลกสถาปัตยกรรม เพราะเขาคือสถาปนิกเชื้อชาติและสัญชาติจีนเพียงคนเดียวที่ได้รับรางวัลพริตซ์เกิ้ล (Pritzker Prize)-รางวัลโนเบลแห่งโลกสถาปัตยกรรม นิตยสาร Time จัดอันดับให้เขาเป็นหนึ่งในร้อยบุคคลผู้มีอิทธิพลต่อโลกในปี 2013

เมื่อหวังซูได้รับรางวัลพริตซ์เกิ้ลในปี 2012 ทำให้เกิดความตื่นตะลึงในวงการสถาปัตยกรรมจีน เนื่องจากเขาไม่ใช่สถาปนิกที่ได้ออกแบบโครงการทันสมัยใหญ่โต หรือโดดเด่นในเมืองใหญ่ แต่กลับเป็นสถาปนิกนอกคอก หรืออาจเรียกอีกอย่างว่าเขาเป็นแค่สถาปนิกชายขอบวงการท่ามกลางความเติบโตของเมืองจีน เมืองขยายตัว

ขึ้น ชนบทเจริญขึ้นทางเศรษฐกิจ หวังซู่กลับมองเห็น
ความวิปริตของการพัฒนา สภาพบ้านเมืองที่เกิดขึ้น
กลับทำลายราก ทำลายประวัติศาสตร์ ทำลายความทรง
จำ และทำลายความผูกพันของชาวจีนที่มีต่อบ้านเมือง
ทั้งด้วยความเร่ง

ผลงานการออกแบบของหวังซู่จึงครุ่นคิดถึงการเชื่อม
ต่อวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของท้องถิ่น ความยั่งยืน และ
ความคะเนิงหาดีต่ออย่างเป็นรูปธรรม

เขามักเชื่อมโยงงานออกแบบของเขาเข้ากับภาพวาด
จีนโบราณเสมอ โดยเน้นย้ำว่าสถาปัตยกรรมจีนโบราณไม่
ได้เน้นที่ตัวอาคารเพียงอย่างเดียว แต่กลับมองเห็นอาคาร
และธรรมชาติเป็นหนึ่งเดียวกัน สิ่งที่เขาพยายามทำคือ
การถอดรหัสมุมมองที่คนจีนมีต่อการอยู่อาศัย โดยถอด
ออกมาจากของคตินิยมที่แสดงออกบนภาพวาดทิวทัศน์
จีนและแปลงความออกมาเป็นแนวคิดในสถาปัตยกรรม
ที่เขาออกแบบ

ที่มาของชื่อ “หว่าซาน”

ใครก็ตามที่ได้มาเยือนอาคารหลังนี้จะไม่แปลกใจใน
ชื่อ “หว่าซาน” ที่แปลว่า “ภูเขาเบื้องหลังคา” เพราะเป็น
ชื่อที่ดูตรงไปตรงมาจากรูปลักษณ์ อาคารสามชั้นหลังนี้
มีพื้นที่กว่า 6,200 ตารางเมตร ทั้งหมดคลุมไว้ด้วยผืน
หลังคาที่มุงด้วยกระเบื้องมุงหลังคาสีเทา (มุงหลังคาจีน
โบราณ) นับหมื่นแผ่นยาวต่อเนื่องกัน

อันที่จริงหวังซู่ไม่ได้ตั้งชื่ออาคารไว้แบบนี้ตั้งแต่แรก
เขาชอบคิดการตั้งชื่อทิวทัศน์แบบจีนโบราณ ซึ่งไม่ว่าจะ
เป็นชื่อทิวทัศน์ในภาพวาดหรือชื่อสวนต่าง ๆ มักไม่ได้
เริ่มจากการตั้งชื่อก่อน แล้วค่อยพยายามสร้างให้ได้ตาม
ชื่อ แต่เจ้าของสวนจีนจะเชื่อเชื่อกวี ศิลปิน และผู้มีความ
รู้ในวงวรรณกรรมมาร่ำสุราในสวนที่สร้างเสร็จใหม่ๆ เพื่อ
ชิมชับบรรยากาศหลายวันหลายคืน จนในที่สุดก็จะได้
ชื่อของทิวทัศน์หรือสวนนั้นๆออกมาจากวงร่ำสุรา จาก
ประสบการณ์ของหวังซู่ ชื่อที่ได้มาในรูปแบบนี้มักจะเป็น

>> หวังซู่ สถาปนิกเชื้อชาติและสัญชาติจีน

ชื่อต่างๆที่มีกลิ่นอายของศิลปะ อักษรศาสตร์ และมีชีวิต
ชีวา (ชื่อสวนต่างๆที่แทรกตัวอยู่ในอาคารนี้ก็ใช้วิธีคิดเช่น
เดียวกัน) หวังซู่รู้สึกว่ ชื่อที่ได้มาจากความตั้งใจตั้งขึ้นมา
และพยายามให้เป็นไปตามนั้นมักน่าเบื่อและไร้ชีวิต

ชื่อ “หว่าซาน” เป็นชื่อที่ภรรยาของเขา(ซึ่งเป็น
สถาปนิกผู้ร่วมออกแบบด้วยเช่นกัน) เรียกสถาปัตยกรรม
แห่งนี้ภายหลังที่มันสร้างเสร็จ

แรงบันดาลใจจากที่ตั้ง

เดิมทีบริเวณนี้เคยเป็นอาคารโกดังเก่า ซึ่งทางสถาบันเคยดัดแปลงเป็นโรงอาหารที่ขายอาหารให้กับนักเรียนและครูอาจารย์ในราคาประหยัด แม้จะเป็นโรงอาหารราคาประหยัดแต่ก็มีความน่าอยู่น่าใช้ เพราะได้ทานอาหารไปนั่งชมวิวภูเขาวิริมน้ำไป ทั้งนักเรียนและอาจารย์จึงชอบพื้นที่นี้มาก

ต่อมาทางสถาบันต้องการสร้างอาคารเพื่อไว้เป็นเรือนรับรองผู้เชี่ยวชาญ ผู้ปกครอง หรือแขกอื่นๆที่มาเยี่ยมชมสถาบัน ในลักษณะที่เป็นโรงแรมและส่วนสันทนาการ หวังซึ่งเลือกออกแบบพัฒนาพื้นที่นี้ขึ้นมาที่ตั้งนี้อยู่ริมลำน้ำเล็กๆภายในสถาบัน โดยพื้นที่ด้านหลังเป็นเนินเขา พื้นที่จึงถูกกำหนดขอบเขตโดยน้ำด้านหน้าและภูเขาด้านหลัง ในวัฒนธรรมจีนภูเขา (山/ซาน) และน้ำ (水/สฺย) คือองค์ประกอบสำคัญของทิวทัศน์ธรรมชาติ ภาพวาดทิวทัศน์จีนที่นิยมวาดกันก็เรียกว่า “ซานสฺยฮว่า(山水画)” (แปลตรงตัวว่าภาพน้ำและภูเขา)

ภาพฝังใจจากหมู่บ้านในชนบทจีน

โครงการนี้เป็นโครงการที่ใช้ระยะเวลาในการออกแบบยาวนานมาก คือเริ่มขึ้นตั้งแต่ปี 2005 ถึงปี 2010 จึงออกแบบแล้วเสร็จ นับรวมได้ทั้งสิ้น 6 ปี (ระยะเวลาก่อสร้างตั้งแต่ปี 2011-2013 เทียบแล้วใช้ระยะเวลาล้นกว่าช่วงออกแบบซะอีก)

จะไม่นานได้อย่างไรเพราะ ภายในระยะเวลา 6 ปีหวังชู่ออกแบบมาทั้งหมด 3 รอบ ทั้ง 3 รอบ 3 แบบ ซึ่งมี concept ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และเมื่อ

> ภาพวาดทิวทัศน์ของจิตรกร ฟานควาน สมัยราชวงศ์ซ่ง

concept เปลี่ยน รูปแบบก็ย่อมแตกต่างกันและถูกเปลี่ยนไปทั้งหมด

มีช่วงการออกแบบหนึ่งที่ทำไปถึงขั้นรายละเอียดจนนำไปคำนวณโครงสร้างได้แล้ว แต่เขากลับมีความรู้สึกแปลกประหลาดเกิดขึ้น เขาลังเลและรู้สึกว่ามันยังไม่ลึกซึ้งพอ มันยังไม่ตอบโจทย์เรื่องประสบการณ์การใช้อาคารกับความรู้ทางด้านสถาปัตยกรรม เขาลังเลกับการออกแบบครั้งนั้นอยู่นานถึง 2-3 เดือน

ในความลังเลเขามีประสบการณ์หนึ่งติดอยู่ในหัวตลอดเวลา นั่นคือประสบการณ์ในปี 1987 ที่เขาเคยเดินทางไปหมู่บ้านชนบทของจีนในเขตหูหนาน

หมู่บ้านแห่งนั้นชื่อหมู่บ้าน “ตั้งถึงซี” ตั้งอยู่บนเนินเขาริมน้ำ เมื่อเขาเข้าไปในหมู่บ้านแล้วเขารู้สึกตื่นเต้นเหมือนได้พบโลกที่ไม่เคยพบมาก่อน หมู่บ้านนั้นประกอบด้วยบ้านประมาณหนึ่งร้อยหลัง ทุกบ้านเชื่อมโยงกันด้วยถนนลาดเลาะ ถนนเหล่านั้นคลุมด้วยหลังคาโครงสร้างไม้ และกระเบื้องดินเผาสีเทาเข้ม เมื่อมองจากภายนอกหมู่บ้านเหมือนผ้าห่มสีเทาผืนใหญ่ มองดูคล้ายหมึกจีนสีดำที่แต้มแต้มภาพวาด

และที่พิเศษคือ เขาสามารถเดินอยู่ในหมู่บ้านนั้นโดยไม่เปียกฝน นั่นก็คือบ้านทุกหลังในหมู่บ้านถูกคลุมด้วยหลังคาเดียวกันทั้งหมด เปรียบเสมือนหมู่บ้านใต้หลังคาเดียวกัน มีเพียงบางช่วงของหลังคาที่กระเบื้องแตกไปหรือเหลือช่องหลังคาไว้เพียงแนวแคบๆที่พอจะให้แสงอาทิตย์จะส่องลงมา ซึ่งเขาคิดว่านี่คือตัวอย่างรูปแบบของสถาปัตยกรรมที่ตอบสนองพื้นที่ที่มีฝนตกชุก เป็นประสบการณ์นอกตำราที่น่าตื่นเต้น

เส้นทางภายในหมู่บ้านก็ดูสลับซับซ้อนเช่นเดียวกับเขาวงกต ประสบการณ์เช่นนี้แหละที่ตรงกับประสบการณ์ที่ได้จากการเสพงานศิลปะภาพวาดทิวทัศน์สมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ (ยุคทองของศิลปะภาพวาดทิวทัศน์ของจีน)

ภาพวาดจีน ย่อมต้องดูด้วยวิธีคิดแบบจีน

หวังซูอธิบายว่าด้วยการเรียนวิธีคิดจากตะวันตกทำให้หลายคนมองมีวิธีมองศิลปะจีนที่ผิดพลาด ภาพวาดทิวทัศน์จีนไม่สามารถมองแบบภาพวาดจิตรกรรมฝาผนังหรือภาพวาดสีน้ำมันแบบตะวันตก ที่ใช้วิธียืนอยู่ห่างๆไม่กี่เมตรแล้วมองการจัดองค์ประกอบภาพจากจุดยืนจุดเดียวได้

การเสภาพทิวทัศน์จีนจะสัมผัสได้ถึงประสบการณ์พิเศษอีกแบบเมื่อมองในความใกล้ไกลหลายระดับภายในภาพจะถ่ายทอดประสบการณ์การมองทิวทัศน์ทั้งจากระยะไกล ระยะกลางและระยะใกล้ในภาพเดียวกัน เมื่อผู้ดูยิ่งมองเข้าไปใกล้ขึ้นก็เหมือนได้ประสบการณ์เข้าไปท่องเที่ยวภายในภาพทิวทัศน์

ประสบการณ์การมองทิวทัศน์ยังไม่ใช่แค่เรื่องการเมืองเข้าไปข้างในเท่านั้น เพราะที่จริงแล้วมันเกี่ยวข้องกับสภาวะการคงอยู่ของผู้มองภายในภาพวาดทิวทัศน์เองด้วย

ภาพวาดทิวทัศน์จีนมักจะปรากฏตัวตนของคนในมุมหลบของกระท่อมท่ามกลางขุนเขาที่นิ่งฟังเสียงลม เสียงใบไม้ไหวท่ามกลางธรรมชาติ เป็นการสื่อสารให้คนที่ได้ชื่นชมภาพได้มีประสบการณ์ร่วมกับคนที่อยู่ในภาพนั้น

โลกแห่งการช้อปปิ้ง

คติการดำรงชีวิตของชาวจีน มักมีเรื่องการร่างกาย แฝงไว้ด้วยเสมอ นักปราชญ์จีนมีอุดมคติที่ว่าเมื่อชีวิตได้เลิกราจากโลกอันวุ่นวายจะต้องกลับไปปลีกวิเวกท่ามกลางธรรมชาติ ความผูกพันกับธรรมชาติของชาวจีนอยู่ที่การร่างกายภายใต้หุบเขาหรือลำน้ำ ต้นกำเนิดของความลึกซึ้งของมนุษย์อยู่ที่การกลับคืนสู่โลกธรรมชาติ

ไม่ว่าในหมู่บ้านต้งถึงซี หรือในภาพวาดจีน ล้วนมีบรรยากาศของการร่างกายแบบนี้แฝงไว้ด้วยเสมอ สถาปัตยกรรมที่เขาจะสร้างมันขึ้นมา จึงทำให้เขาคຸ່ນคิດอยู่ตลอดเวลาว่า จะทำอย่างไรให้ภายใต้พื้นที่เปิดโล่งได้แสงตะวันเกิดมาเป็นพื้นที่ช้อปปิ้ง แฝงภายในธรรมชาติ

อาคารร่างกายในธรรมชาติ

ภายใต้หลังคาสี่เหลี่ยมที่ดูซับซ้อน มีได้โดดเด่นแยกตัวออกจากธรรมชาติ อาคารหลังนี้ประกอบด้วยแนวกำแพงสูงกว่า 30 เมตรที่วางตั้งฉากกับลำน้ำ แบ่งอาคารเป็นส่วนๆจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก กำแพงบางผืนถูกปิดออกจากแกนเล็กน้อย แล้วสอดแทรกห้องพัก ภัตตาคาร ห้องสันทนาการ และสวนเข้าไปซ่อนไว้ในพื้นที่ระหว่างผืนกำแพง

มีหลายแนวผนังที่ถูกเว้นไว้เป็นช่องทางโล่ง อาคารนี้จึงมีแนวสายตาและแนวทางเดินที่เชื่อมลำน้ำและภูเขาเข้าหากัน ไม่ได้กีดขวางลำน้ำด้านหน้าและเนินเขาด้านหลัง

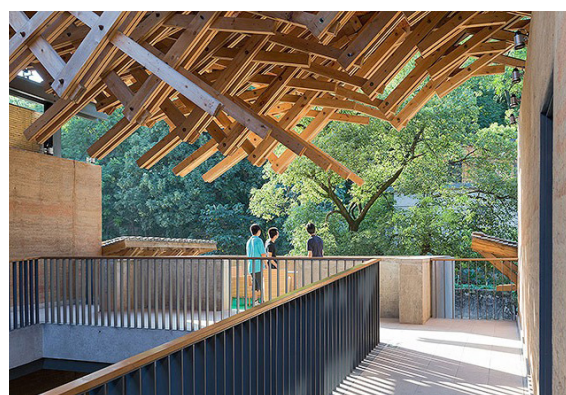
เมื่อมองจากภาพรวม หากเรายืนอยู่ด้านหน้าอาคาร ในบางมุมเราสามารถมองเห็นต้นไม้ที่ปลูกอยู่ด้านหลังอาคารได้ เทคนิคการให้มุมมองผ่านอาคารแบบนี้ ทำให้อาคารเสมือนแทรกซึมและพรางตัวอยู่ในพื้นที่ ส่วนผู้คนที่เดินอยู่ภายในก็เสมือนเดินอยู่ในพื้นที่กึ่งภายนอกภายใน เป็นสภาวะการเบลอของพื้นที่ มิได้มีขอบเขตชัดเจน

จากฝั่งตรงข้ามลำน้ำ ภาพของอาคารจะไม่เปิดเผยตัวทั้งอาคารให้เห็นในมุมมองเดียว แต่จะเกิดปรากฏการณ์เห็นบ้างไม่เห็นบ้าง ความซับซ้อนเช่นนี้คือคำเชิญให้เราเข้าไปสัมผัสประสบการณ์ภายในอาคาร

หลงทางคือการได้พบและจมจ่อมกับโลกใบใหม่

ขณะที่เส้นทางทะลุตรงระหว่างภูเขาและลำน้ำทำงานด้านมุมมอง แนวเส้นทางเดินไปสู่จุดต่างๆของอาคารออกจะซับซ้อนและน่าค้นหา หวังผู้อธิบายว่าเขาปรารถนาให้ผู้คนที่หลงทางในอาคารนี้

“การหลงทางคือความต้องการพื้นฐานของผม ผมหวังว่าคนจะมาหลงทางในอาคารนี้ เพราะว่าแม้แค่การหลงทางเท่านั้นจะทำให้คุณจมจ่อมอยู่ในโลกใบใหม่ และคุณจะไม่ใช่แค่คนที่เดินผ่านไป”

หากเราคิดถึงโรงแรมทั่วไป เรามักจะคิดถึงห้องพักที่เรียงอยู่ตามทางเดินตรงยาว ปิดตัวหลังเหลือแต่ประตูทางเข้าห้องให้กับทางเดิน แต่กับ Guesthouse แห่งนี้ ไม่มีระเบียบทางเดินที่ตรงดิ่งแบบนั้น ห้องพักทั้ง 20 ห้องแทรกตัวอยู่ในมุมต่างกันไป ภายในห้องพักยังเปิดเห็นบางส่วนของพื้นที่ส่วนกลาง

หวังชู่คาดหวังให้พื้นที่ทางเดินทั้งหลายไม่ใช่เส้นตรง และมีทางเลือกตลอดเวลา เมื่อมีทางเลือกมีทางแยกตลอดเวลา มันจะทำให้พื้นที่นั้น ๆ สามารถเกิดอะไรขึ้นก็ได้ ผู้ที่อยู่ในอาคารได้พบปะกันหรือพบรักกันได้ ซึ่งขนาดของพื้นที่แต่ละส่วนจะเป็นพื้นที่ไม่เล็กไม่ใหญ่ โดยแต่ละมุมจะเป็นพื้นที่การพบกันของผู้คนประมาณ 10 คน

ในผัสสะด้านอื่นๆ พื้นที่ที่กึ่งเปิดที่อนุญาตให้มีทางเลือกมากมายแบบนี้จะทำให้เรารู้ถึงแสงจากธรรมชาติ และสามารถได้ยินเสียงจากสภาพแวดล้อมต่าง ๆ นานา

ความซับซ้อนในการเดินผ่านงานออกแบบของเขา มักอ้างอิงคิดการออกแบบสวนจีน ซึ่งแนวคิดที่เขาชื่นชอบก็คือ ต้องมีความหนาแน่นที่เหมาะสม ลัดเลาะไปในทุกจังหวะการเดินทาง และหนทางเบื้องหน้าจะปรากฏภาพเสมอ

การเดินทางภายในอาคารนี้จึงเต็มไปด้วยมุมมองหลากหลายในแต่ละซอกที่เดินไป หวังชู่เปรียบเปรยว่า “มันเหมือนฟูตเทจของหนังที่ค่อยๆ เล่าเรื่องราวเป็นตอนๆ ไป ในแต่ละตอนก็มีคุณสมบัติมีเรื่องราวแตกต่างกัน เมื่อคุณสัมผัสประสบการณ์เล็กๆ เหล่านี้แล้วเอามารวมกันก็จะได้ประสบการณ์ใหญ่ในอาคารนี้”

ผนังดิน วัสดุธรรมชาติ สถาปัตยกรรมยั่งยืน

แนวคิดของหวังชู่ที่สื่อสารไปสู่โลกสถาปัตยกรรมได้เด่นชัดที่สุดตลอดมาคือการใช้วัสดุ ในเรือนรับรองหว่าซาน ใช้ผนังดินอัด (Rammed Earth) มาเป็นวัสดุก่อผนังหลัก

อันที่จริงการใช้เทคนิคก่อสร้างผนังดินอัดมีมานานมาแล้วในอารยธรรมจีน การก่อสร้างกำแพงเมืองดั้งเดิมของจีนก็ล้วนใช้เทคนิคดินอัดทั้งสิ้น ซึ่งก็คือการนำดินมาอัดลงบนไม้แบบโดยใช้แรงงานคนกดดินลงที่ละชั้นบาง ๆ จนได้ผนังรับน้ำหนักที่มั่นคงแข็งแรง

(ในที่นี้คงต้องขออธิบายเพิ่มเติมว่า เทคนิคดินอัด (Rammed Earth) มีความแตกต่างกับการก่อสร้าง

บ้านดินที่นิยมในบ้านเราอยู่ บ้านดินที่นิยมใช้กันจะเป็นลักษณะใช้ดินโคลนเปียกพอกขึ้นมาแล้วทำให้แห้ง จะมีความหนาแน่นน้อยกว่าผนังดินอัด ในส่วนการใช้เทคนิคดินอัดก็มีในงานก่อสร้างเมืองไทยบ้างเช่นกัน แต่เป็นคนละชนิดกับรูปแบบการก่อสร้าง “บ้านดิน” ส่วนใหญ่ที่เราคุ้นเคย)

ดินที่ใช้ในเรือนรับรองหว่าซาน ใช้ดินที่ขุดจากพื้นที่ก่อสร้าง ทำให้ไม่ต้องขนถ่ายวัสดุให้สิ้นเปลือง และเมื่ออาคารหมดอายุขัย ผนังดินก็จะไม่ทำลายสภาพแวดล้อม แตกต่างจากคอนกรีตที่ต้องระเบิดภูเขาเป็นวัตถุติด

ผนังดินยังมีคุณสมบัติที่ต่างจากวัสดุอื่น คือมีไอน้ำมีกลิ่น ทั้งหมดทั้งมวลล้วนมีผลต่อความรู้สึกในการอยู่อาศัย หวังชู่กล่าวว่ามีผู้เข้าพักในอาคารนี้หลายคนรู้สึกว่าเป็นห้องที่สงบ หลับสบาย เขาเชื่อว่าส่วนหนึ่งมาจากคุณสมบัติของผนังดิน

ความรู้สึกดีกับวัสดุอธิบายสั้นๆก็เหมือนเป็นความรู้สึกที่ซึ้งดวงวัดไม่ได้ แต่ที่จริงวัสดุผนังแต่ละชนิดล้วนมีผลต่อสภาวะภายในห้องอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ คุณสมบัติและความหนาของผนังดินช่วยเรื่องการส่งถ่ายความร้อนและรักษาอุณหภูมิห้อง รวมถึงการกันเสียง ความชื้นในดินยังมีผลต่อความชื้นภายในห้อง ผิวสัมผัสที่ไม่สม่ำเสมอทำให้ลดเสียงก้องลงได้ ทั้งหมดทำให้เกิดสภาวะน่าสบายต่อผัสสะต่างๆ อย่างไรก็ตาม ในสภาวะภูมิประเทศภูมิอากาศที่ต่างกัน คุณสมบัติของวัสดุเหล่านี้อาจมีผลต่างๆกันไป

ทั้งที่ดินเป็นวัสดุที่เคยถูกใช้กับงานก่อสร้างทั่วโลกในทุกอารยธรรม แต่ในโลกสมัยใหม่ ดินกลับถูกแทนที่ด้วยคอนกรีต และแม้กระทั่งในกฎหมายก่อสร้างของจีนเอง ก็ห้ามใช้ผนังดินเป็นโครงสร้าง (ด้วยเหตุผลด้านความแข็งแรง) หวังชู่จึงต้องเลี่ยงบาลีด้วยการผสมผสานและหรือซ่อนโครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็กไว้กับผนังดิน

>> ผนังดินอัด (Rammed Earth) ในสวนป่ากลางกรุงของ ปตท. เป็นโครงการหนึ่งที่ใช้ผนังดินอัดประกอบการออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม

เครดิตภาพจาก : www.scgbuildingmaterials.com

โครงหลังคาไม้แนวคิดใหม่ ต่อยอดสถาปัตยกรรมท้องถิ่น

เหนือผนังดินขึ้นไปคือโครงเหล็กที่ต่อยอดขึ้นไปรับโครงหลังคาไม้ด้านบน มันดูซับซ้อนและยิ่งใหญ่เหมือนกลไกอะไรบางอย่างซึ่งเราสามารถมองเห็นโครงสร้างหลังคาได้จากทุกส่วนในอาคาร แม้ดูซับซ้อนแต่แนวคิดพื้นฐานมาจากความเรียบง่ายและการต่อยอดโครงหลังคาจากโลกสถาปัตยกรรมดั้งเดิม

โครงหลังคาไม้ของวัฒนธรรมตะวันตกมักใช้โครงค้ำยันแนวเฉียง ในขณะที่ของจีนมักใช้คานไม้ใหญ่แนวนอนรองรับตั้งแนวตั้งลดหลั่นกันเป็นเป็นชั้นๆ แต่โครงหลังคาของอาคารนี้ ทำจากท่อนไม้ทุกชิ้นที่เรียบง่าย เพราะมีขนาดกว้างยาวเท่ากันทั้งหมด แล้วยึดด้วยหมุด

เหล็กขนาดมาตรฐาน (เท่ากับว่าไม่มีอะไรต้องสั่งทำเป็น พิเศษ) หน้าตาเหมือนกลไกไม้ขนาดใหญ่ ยึดโยงกันจน พาดช่วงได้ยาวโดยไม่ต้องมีเสาขึ้นไปปรับตรงกลาง ตอบ สอนองการใช้งานพื้นที่ช่วงกว้างของอาคารนี้

ไม้คือวัสดุธรรมชาติที่เรียบง่าย แน่นอนเมื่อเวลาผ่าน พ้นไปย่อมมีการเสื่อมสลาย โครงหลังคาไม้นี้สักวันจะ ต้องค่อยๆถูกซ่อมแซมและเปลี่ยนโครงไปที่ละชิ้นตาม การเสื่อมจากกาลเวลา หวังชูเชื่อว่านี่แหละคือความ ยั่งยืนรูปแบบหนึ่ง เพราะไม่ว่าอย่างไร หมดแบบนี้ ไม้ แบบนี้ก็จะหาและซ่อมแซมได้ใหม่เสมอ

ผนังกระเบื้องเก่า วิพากษ์การพัฒนาเมือง

นอกจากผนังดินดิบ แผงผนังไม้ไผ่ ผนังคอนกรีตที่ โข่วผิวไม้แบบที่ทำจากไผ่สาน ผนังที่ก่อสร้างจากกระเบื้อง มุงหลังคาและภาชนะดินเผาที่เป็นวัสดุที่โดดเด่นที่หวังชู มักจะใช้อยู่เสมอ กระเบื้องมุงหลังคาและภาชนะดินเผา ที่เห็น เขาและลูกศิษย์รวบรวมจากหมู่บ้านที่ถูกทำลาย จากการเติบโตของเมืองใหม่ แล้วนำมาถอดด้วยเทคนิค สมัยใหม่ผสมผสานเทคนิคโบราณ

เทคนิคการก่อผนังด้วยเศษกระเบื้อง เกิดขึ้นจาก ความจำเป็นที่ต้องแก้ปัญหาบ้านเรือนเสียหายจากพายุ ได้ฝุ่นซ้าแล้วซ้าเล่า จึงคิดค้นวิธีนำกระเบื้องแตกมา Reuse ก่อขึ้นมาเป็นผนัง จึงถือเป็นภูมิปัญญาการใช้ วัสดุอย่างรู้คุณค่าที่น่าชื่นชม

นอกจากนั้นยังมีความหมายแฝงอีกชั้นหนึ่ง หวัง ชูต้องการวิพากษ์วิจารณ์การพัฒนาเมืองจีนที่ทำลาย

สถาปัตยกรรมที่เป็นมรดกต่อเนื่องมานับพันปีลงถึง 9 ใน 10 ในชั่วอายุคนเดียว รากและความทรงจำจึงถูกลด รูปลงเป็นเพียงกองขยะเท่านั้น เขาต้องการสานต่อความ ทรงจำจากกองกระเบื้องเหล่านี้

“บ้านพวกนี้คือชีวิต คือวัฒนธรรม คือรากของเรา มันยังถูกทำลายได้ลง แน่นอนมันยากที่จะคงอยู่ไว้โดย ไม่แตะต้องเลย แต่ผมพยายามที่จะสื่อสารความรู้สึกและ ทศนคติที่ผมมีออกมาว่าผมมีความรู้สึกเช่นไร ในฐานะ สถาปนิกยุคใหม่ที่เริ่มต้นด้วยการเป็นนักวิชาการ... ผม ไม่ใช่แค่สถาปนิก ผมอยากและจำเป็นต้องแสดงความ ห่วงใยในการสูญหายไปของสถาปัตยกรรมพื้นบ้าน นัก วิชาการต้องเป็นผู้ริเริ่มในการเปลี่ยนแปลงในสังคม”

สถาปัตยกรรมที่ยังราก

ท่ามกลางตึกสูงไร้รากวัฒนธรรมที่ผุดขึ้นรายล้อม สถาปนิกศิลปะแห่งนี้ เรือนรับรองหว่าซาน คือโอเอซิส แห่งภูมิปัญญาทางสถาปัตยกรรมแห่งวัฒนธรรมจีน ยุคปัจจุบัน หวังชูยังคงมุ่งหน้ากับการสานต่อปรัชญา โบราณเข้ากับเทคนิคการก่อสร้างท้องถิ่นและสมัยใหม่ เพื่อคิดค้นสถาปัตยกรรมที่ยั่งยืนและเป็นมิตรกับสภาวะ แวดล้อม หวังชูรู้ว่าเขายังมีสิ่งที่จะต้องคิดต้องทำอีกมาก เพื่อผลักดันและต่อสู้กับการเติบโตที่รวดเร็วของเมือง แต่อย่างน้อย ภายใต้ผืนหลังคากระเบื้องสีเทาเข้มนับ พันนับหมื่นชิ้นที่ครั้งหนึ่งเคยปกคลุมพื้นที่แถบนี้มาก่อน ที่โครงการหว่าซานจะเกิด ก็ได้ปรากฏหนึ่งในบทพิสูจน์ ของความพยายามของเขาแล้ว

>> วัดหนานฮวา เมืองเสากวน ทางตอนเหนือของมณฑลกวางตุ้ง สถานที่จำพรรษาและเผยแผ่พระธรรมของพระอาจารย์ฮุยเหิงนานถึง 37 ปี นับเป็นสถานที่สำคัญลำดับหนึ่งของพระอาจารย์ฮุยเหิง

>> บาตรและจีวรขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นเครื่องหมายสืบทอดตำแหน่งสังฆนายกของนิคมหายานสืบต่อเนื่องมา 33 องค์ จนถึงพระอาจารย์ฮุยเหิงเป็นองค์สุดท้าย

ลี้วจู่ฮุยเหิง สังฆนายกองค์ที่ 6

ท่านฮุยเหิง 慧能 หรือเว่ยหลง หรือ "ลี้วจู่ฮุยเหิงฉานซือ" 六祖慧能禅师 สังฆนายกนิคมหายานจีนองค์ที่ 6 แห่งนิคมหายาน (ฉาน) ในประเทศจีน หรือ เป็นลำดับที่ 33 ของมหานิคมหายาน

ท่านนับเป็นพระอรียเจ้าทางพุทธศาสนา มหายานที่มีผู้รู้จักกว้างขวางมากที่สุดองค์หนึ่ง เรื่องราวของท่านถูกถ่ายทอดออกมาเป็นหนังสือ "ลี้วจู่ฉานจิง 六祖坛经 หรือคำสอนของท่านฮุยเหิง (สูตรเว่ยหลง)" บันทึกคำสอนและชีวประวัติของท่าน ซึ่งได้ถูกนำมาแปลหลายสิบภาษาทั่วโลก รวมถึงภาพยนตร์หลายเรื่อง

>> บาตรและจีวร เครื่องหมายของการสืบทอดตำแหน่งสังฆนายกของนิคมหายาน ที่หน้าพระอารามเทียนหวางเตี้ยน วัดหนานฮวา เมืองเสากวน

>> สังฆนายกองค์แรกคือ พระมหากัสสปะเถระ มีสืบต่อเนื่องกันมา 27 องค์ ถึงพระอาจารย์โพธิธรมหรือปรมาจารย์ตี๊กม้อ - ต้าหมอจู่ซือ 达摩祖师 เป็นลำดับที่ 28 ได้เดินทางมาเผยแผ่พระธรรมในประเทศจีน นับเป็นสังฆนายกนิคมหายานจีนลำดับที่หนึ่งของจีน ต่อเนื่องมาจนถึงท่านฮุยเหิงเป็นลำดับที่ 6

>> พระวิหารจู่เตี้ยน (พระอาจารย์) สถานที่ประดิษฐานมั่งสะกายของพระอาจารย์ฮู่เหยงหนิง ภายในวัดหนานฮวา เมืองเสากวน

>> ภายในซุ้มตู้มั่งกร ประดิษฐานมั่งสะกาย (ไว้เวเซิน) ของพระอาจารย์ฮู่เหยงหนิง เป็นที่เคารพสักการะของสาธุชนชาวพุทธมานานเกือบหนึ่งพันสามร้อยปีแล้ว

>> พระพุทธรูปสามองค์ประธานประดิษฐานภายในรัตนมหาวิหารชาติรี วัดหนานฮวา องค์กลางคือพระศากยมุนีพุทธเจ้า องค์ทางตะวันออกคือ พระโกลีศุครุพุทธเจ้า องค์ทางตะวันตกคือ พระอมิตภะพุทธเจ้า

โดยเฉพาะในบ้านเราหนังสือเรื่อง “สูตรเว่ยหลง” ที่ท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุได้แปลและเรียบเรียง ทำให้ชื่อเสียงของท่านฮู่เหยงหนิงได้รับการเผยแพร่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง

ในประเทศจีนมีสถานที่สำคัญที่เกี่ยวกับชีวประวัติของท่านฮู่เหยงหนิงหลายแห่ง โดยเฉพาะที่วัดหนานฮวา เมืองเสากวน อันเป็นวัดที่ท่านได้มาจำพรรษาเผยแผ่พระธรรมจนมรณภาพ และวัดกวงเสี้ยว นครกวางเจา สถานที่ท่านได้ออกบวช หลังจากที่ได้หลบซ่อนตัวอยู่ในป่าเขานานหลายปี

ผมมีโอกาสเดินทางไปตามรอยท่านลิวจู่ฮู่เหยงหนิงที่วัดทั้งสองแห่งนี้ จึงขอนำเรื่องราวอัตชีวประวัติที่น่าสนใจของท่านมานำเสนอ

1. ท่านฮู่เหยงหนิง (ปีค.ศ.638-713) มีชีวิตอยู่ในแผ่นดินสมัยราชวงศ์ถัง ท่านได้ชื่อนี้จากพระภิกษุสองรูปในวัยแรกเกิด และใช้ชื่อนี้มาตลอดรวมถึงเมื่อออกบวชแล้ว ท่านเป็นชาวมณฑลกวางตุ้ง บิดาได้ถึงแก่กรรมขณะที่ฮู่เหยงหนิงอายุได้สามขวบ ท่านจึงอยู่อาศัยกับมารดาอย่างยากลำบาก และย้ายลงใต้ไปอยู่ที่อำเภอหนานไห่ มณฑลกวางตุ้ง ฮู่เหยงหนิงต้องประกอบอาชีพตัดฟืนไปขายเพื่อเลี้ยงดูมารดา

วันหนึ่งขณะที่นำฟืนไปส่งให้ผู้ว่าจ้างในตลาด พลันได้ยินเสียงสวดมนต์ของชายคนหนึ่ง ชายคนนั้นได้สาธยายมนต์มาถึงถ้อยคำที่ว่า

"พึงทำจิตมิให้มีความยึดถือผูกพันในทุกสภาวะ"

เมื่อได้ยินถ้อยคำดังนั้น จิตใจของฮู่เหยงหนิงก็สว่างขึ้น โพลงในพุทธธรรม จึงถามชายคนนั้นว่า

"ท่านกำลังสวดอะไร"

"เรากำลังสวดวัชรปรัชญาปารมิตาสูต (จินกวงจิง 金剛经)"

"ท่านไปเรียนมาจากที่ไหน" ฮู่เหยงหนิงถาม

"เราเรียนมาจากพระอาจารย์หงเหริน 弘忍禅宗五弟 แห่งวัดตงฉาน เมืองฉีโจว (ปัจจุบันอยู่ในเขตมณฑลหูเป่ย์ ทางตอนเหนือ) ท่านมีศิษย์อยู่เป็นพัน ๆ คน โดยสั่งสอนให้ศิษย์ทั้งหลายบริกรรมพระสูตรนี้ เพื่อจักได้ค้นพบธรรมญาณแห่งตน และเข้าถึงความเป็นพุทธะ"

ฮู่เหยงหนิงได้ไต่ถามเรื่องราวด้วยความสนใจ และแสดงความประสงค์จะเดินทางไปเฝ้าพระอาจารย์หงเหรินอย่างแน่วแน่ จนชายใจบุญผู้นั้นอยากสนับสนุน จึงให้เงินฮู่เหยงหนิง 10 ตำลึงเพื่อนำไปให้มารดาไว้ใช้สอย ในขณะที่ฮู่เหยงหนิงไม่อยู่ และหลังจากได้จัดแจงให้มีผู้ดูแลมารดาแล้ว ท่านก็มุ่งหน้าเดินทางไปวัดตงฉานทางตอนเหนือ

>> ด้านหลังของวัดหนานฮวา เป็นสวนป่าอันร่มรื่นและตาน้ำพุธรรมชาติใสเย็น ภายในมีระเบียงภาพประวัติและคำสอนของพระอาจารย์ฮุยเหิง (ลิวจู่ถานจิง)

>> รูปสลักหินพระอาจารย์ฮุยเหิง กับบ่อน้ำพุมังกร บริเวณระเบียงภาพประวัติหลังวัดหนานฮวา

เมื่อฮุยเหิงเดินทางมาถึงวัดตงฉาน ได้เข้ากราบนมัสการพระอาจารย์หงเหริน สังฆนายกองค์ที่ 5 ท่านถามว่า

"เจ้ามาจากไหนหรือ และต้องการอะไร"

"กระผมเป็นชาวเมืองซินโจว 新州 (ปัจจุบันคือเมืองซินซิง) มณฑลกวางตุ้ง กระผมต้องการมากราบท่านอาจารย์ และประสงค์แสวงหนทางความเป็นธรรมชาติแห่งพุทธะเท่านั้น นอกจากนี้ กระผมไม่ต้องการอะไรเลย"

"เจ้าเป็นชาวกวางตุ้ง (หลิ่งหนาน) หรือ เป็นคนป่าคนดงยังจะหวังเป็นพุทธะได้ยังไงกัน"

"ทิศเหนือทิศใต้เป็นเพียงการแบ่งทิศทาง แต่หาได้แบ่งแยกความเป็นพุทธะไม่ กระผมแตกต่างกับท่านอาจารย์ ก็ตรงที่ร่างกายเท่านั้น แต่ธรรมชาติแห่งความเป็นพุทธะ เราไม่แตกต่างกันเลย"

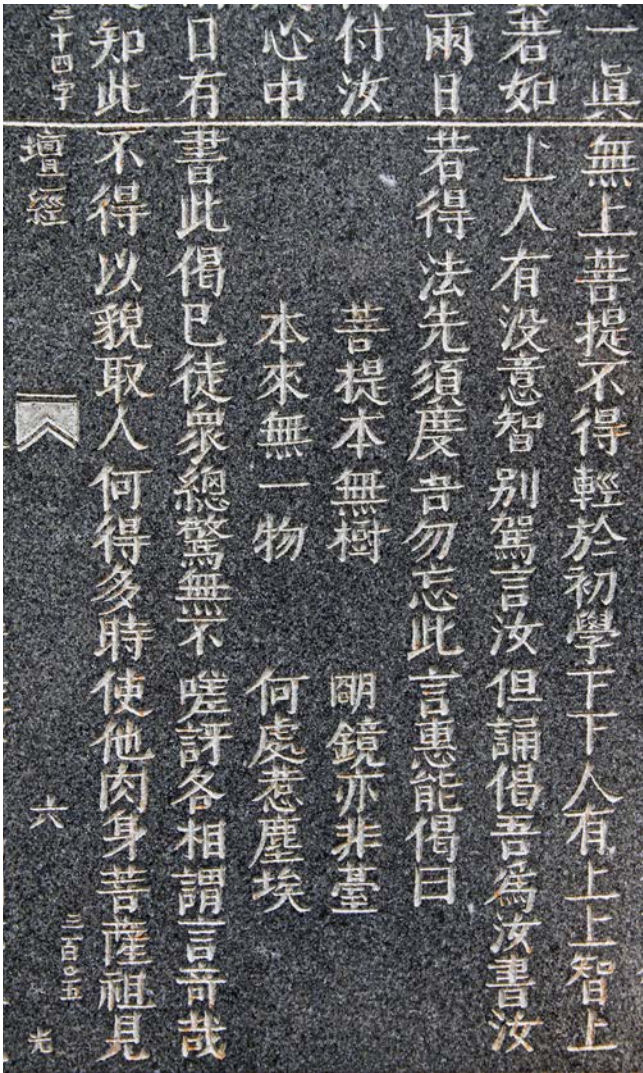
พระอาจารย์หงเหริน เมื่อได้ฟังดังนั้น ก็ทราบทันทีว่าเด็กหนุ่มบ้านนอกคนนี้ ได้รู้สัจธรรมแห่งพุทธะในระดับหนึ่ง แต่เพื่อมิให้เป็นภัยแก่เขา จึงสร้างตุ๊กตาให้เขาสบายเสียง แล้วให้ไปช่วยงานในครัว

ภารกิจที่ฮุยเหิงได้รับจากพระอาจารย์คือ การโม่ข้าว ด้วยฮุยเหิงมีรูปร่างไม่สูงใหญ่ จึงมีพลังกำลังน้อย ท่านจึงต้องนำหินมาถ่วงเอาไว้ เพื่อให้ได้นำหนักในการโม่ข้าว ท่านทำงานอยู่ในโรงครัวจากเช้าจรดค่ำ โดยมีได้ก้าวเดินออกจากห้องครัวแม้แต่ครั้งเดียว

>> รูปสลักภาพเหมือนพระอาจารย์ฮุยเหิง กับภาพสลักคำสอนลิวจู่ถานจิงของพระอาจารย์

>> สมัยราชวงศ์ถัง บริเวณหลิ่งหนาน คือมณฑลกวางตุ้งและกวางสี ยังเป็นถิ่นล้าหลัง เป็นป่าดงถอยห่างไกลจากศูนย์กลางความเจริญของประเทศบริเวณภาคกลาง

>> ตรงกลางภาพ คือโคลงธรรมอันขึ้นชื่อของพระอาจารย์ฮุยเหิง "菩提本无树, เดิมที ไม่มีต้นโพธิ์ 明鏡亦非台, ไม่มีกระจกเงาใส 本来无一物, เมื่อทุกอย่างว่างเปล่าตั้งแต่ต้น 何處惹塵埃, ฝุ่นละอองจะลงจับอะไร"

>> ภาพถ่ายรูปมั่งสะเกาย ห่มคลุมจีวรของท่านลิวจู่ฮุยเหิง - สังฆนายกนิกายเซ็นองค์ที่ 6

>> สองโบราณวัตถุชิ้นสำคัญของพระอาจารย์ฮุยเหิง คือไม้ขักขระ (ไม้เท้า) ที่ท่านใช้เป็นประจำ กับหินหน่วงเอวของท่านในวัยหนุ่ม เพื่อเพิ่มน้ำหนักในการไม่ก้าวในโรงครัว

2. วันหนึ่งพระอาจารย์หงเหรินเรียกประชุมศิษย์ทั้งหมด ให้แต่ละคนเขียน "โคลงธรรม" คนละบท เพื่อทดสอบภูมิธรรม เลินซิว 神秀 - หัวหน้าคณะศิษย์ผู้ได้รับการยกย่องว่ามีภูมิธรรมเหนือกว่าศิษย์คนอื่น ๆ และคาดหมายว่าจะเป็นผู้ได้รับมอบบาตรและจีวรเพื่อสืบตำแหน่งสังฆนายกองค์ต่อไปจากพระอาจารย์ ได้แต่งโคลงขึ้นบทหนึ่ง เขียนไว้บนผนังว่า

"กายคือต้นโพธิ์ 身是菩提树，
ใจคือกระจกเงาใส 心如明鏡台，
จงหมั่นเช็ดถูเป็นนิตย์ 时时勤拂拭，
อย่าปล่อยให้ฝุ่นละอองจับ 莫使有尘埃。"

(หมายถึง จิตเดิมแท้ของเรา นั้นสะอาด บริสุทธิ์ ดั่งกระจกใส เพียงแต่ว่า เรามักจะปล่อยให้กิเลส ตัณหาที่เปรียบประดุจฝุ่นคลีมาปกคลุมกระจกใส บานนั้น เพื่อที่จะฟื้นฟูความสะอาดใสของจิตเดิมแท้ เราจึงต้องหมั่นขัดเกลาจิตเดิมแท้ให้สะอาดอยู่เสมอ)

พอบรรดาศิษย์เห็นโคลงธรรมบทหนึ่งของเลินซิวเข้า ต่างก็ฮือฮากันใหญ่

พระอาจารย์อ่านแล้วกล่าวชมเชยต่อหน้าศิษย์ทั้งหลายว่า "จงหมั่นท่องโคลงบทนี้ พวกเจ้าจะได้ผลดีมากมาย"

ครั้นพอตกกลางคืน ท่านได้เรียกเลินซิวเข้าไปพบตามลำพังแล้วบอกว่า

"เจ้าเดินมาถึงหน้าประตูแล้ว แต่ยังไม่ได้อ่านข้ามไป เจ้ามีความเข้าใจในระดับนี้ แสดงว่าเจ้ายังไม่รู้ว่าอะไรคือ "โพธิ์" ตามคำสอนของข้า เจ้ายังไม่เข้าใจจิตเดิมแท้ อันเป็นหลักสำคัญของธรรมชาติ เมื่อจิตเป็นอิสระจากอุปสรรคทั้งปวง ความจริงจะเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งคือสังขาร ทุกปรากฏการณ์ล้วนเป็นตถตา (มันเป็นเช่นนั้นเอง)"

พระอาจารย์หงเหรินให้เลินซิวเขียนโคลงธรรมอีกหนึ่งบท เพื่อให้ก้าวข้ามพ้นประตูไปได้ แต่เลินซิวก็ยังไม่สามารถก้าวข้ามไปได้

>> หนังสือคำสอน ลิวจู่ฮานจิง คำสอนของพระอาจารย์ฮุยเหิง ลูกประคำบาตร และสถานที่ท่านหลบภัยหลังหลบหนีออกจากวัดตงฉาน

>> วัดกวงเสี่ยว พุทธโบราณสถานสำคัญกลางนครกวางเจา สถานที่ที่พระอาจารย์ฮู่เหยงหนีงออกบวช โดยมีพระอาจารย์อันจงเจ้าอาวาสเป็นผู้บวชให้

>> ป้ายชื่อวัดกวงเสี่ยว ลายลึบศิลปะของท่านเจ้าผู้ชู อดีตนายกพุทธสมาคมของประเทศไทย

3. ส่วนฮู่เหยงหนีงเมื่อได้ฟังบรรดาศิษย์วัดท่องโคลกธรรมของหัวหน้าศิษย์แล้ว มีความรู้สึกในใจว่า ผู้แต่งโคลกยังไม่เข้าใจหลักธรรมไม่ลึกซึ้งเพียงพอ จึงหมายถึงจะแต่งโคลกแก้ไข แต่ด้วยที่ตนเองไม่รู้จักหนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ จึงวานให้ผู้คุมวัดช่วยเขียนให้ ผู้คุมวัดรู้สึกแปลกใจยิ่งว่า "เจ้าอ่านเขียนหนังสือไม่เป็น แต่เจ้าต้องการเขียนโคลกธรรมอย่างนั้นหรือ"

ฮู่เหยงหนีงจึงกล่าวว่า "หากท่านคิดแสวงหาสัจธรรมสูงสุด ก็จงอย่าดูหมิ่นคนอื่น ชนชั้นต่ำที่สุดอาจมีปัญญาที่เฉียบแหลมที่สุด เช่นเดียวกับชนชั้นสูงที่อาจทำอะไรโง่ ๆ ก็ได้"

ผู้คุมวัดจึงเขียนโคลกธรรมตามคำกล่าวของฮู่เหยงหนีงไว้ข้าง ๆ โคลกธรรมของเสิ่นชิว โคลกธรรมบทนั้นมีความว่า "เดิมที ไม่มีต้นโพธิ์ 菩提本无树,

ไม่มีกระจกเงาใส 明镜亦非台,
เมื่อทุกอย่างว่างเปล่าตั้งแต่ต้น 本来无一物
ฝุ่นละอองจะลงจับอะไร 何处惹尘埃。”

(หมายถึง โลกคือความว่าง ทุกสิ่งเกิดจากสิ่งปรุงแต่ง ความดี ความชั่ว เป็นสิ่งสมมติ ถ้าหากจิตเดิมแท้ใสกระจ่างแล้ว ไซ้ริ ก็เลศตณหาใด ๆ ก็กล้ำกรายไม่ได้ เมื่อไม่มีกิเลส ตณหา ใยต้องไปขัดถูให้เหนียวยาก)

เมื่อพระอาจารย์เหรินได้เห็นโคลกธรรมของฮู่เหยงหนีงแล้ว ก็ทราบได้ทันทีว่า ผู้แต่งโคลกเป็นผู้เข้าถึงสัจธรรมแห่งพุทธะในระดับสูงแล้ว จึงถามบรรดาศิษย์วัดว่า ใครเป็นผู้แต่ง พอทราบว่ายู่เหยงหนีงเด็กบ้านนอกในโรงครัวแต่ง จึง

สั่งให้ลบทิ้ง พร้อมด่าต่อหน้าศิษย์คนอื่น ๆ ว่า หนังสือยังอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ไหนเลยจะมาเขียนโคลกธรรมนี้ได้ แต่ครั้นพอคล้อยหลังศิษย์ท่านเข้าไปเยี่ยมฮู่เหยงหนีงในโรงครัว แล้วกล่าวถามว่า

"เจ้ามาอยู่ที่นี้ นานกี่เดือนแล้ว"
"ศิษย์มาทำงานในโรงครัวนาน 8 เดือนแล้วครับ"
"8 เดือนแล้ว ข้าวสุกหรือยัง?" ท่านอาจารย์ถาม
"ข้าวสุกตั้งนานแล้วครับ แต่ยังขาดตะแกรงร่อน"

ฮู่เหยงหนีงตอบอย่างจริงจัง
ท่านอาจารย์ฟังแล้วไม่กล่าวอะไร ใช้ไม้เท้ากระทบพื้นเบา ๆ สามครั้ง

ฮู่เหยงหนีงเห็นดังนั้นแล้ว ก็เข้าใจความหมายของท่านอาจารย์

คืนนั้น ในเวลาตีสามตึกส่งด ฮู่เหยงหนีงได้ก้าวเข้าไปในกุฏิเจ้าอาวาส พระอาจารย์เมื่อเห็นฮู่เหยงหนีงเข้ามาตามเวลานัดหมาย จึงนำจีวรห่มคลุมร่างฮู่เหยงหนีง แล้วท่านได้เทศนา คำสอนวัชรปรัชญาปารมิตาสูตตรต่อศิษย์ตัวต่อตนภายใต้จีวรนั้น คืนนั้นเอง ฮู่เหยงหนีงได้บรรลุธรรม ก่อนรุ่งสาง พระอาจารย์ได้มอบบาตรและจีวรสังฆาฏิขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นเครื่องหมายการสืบทอดตำแหน่งสังฆนายกให้แก่ฮู่เหยงหนีง แล้วพาฮู่เหยงหนีงหนีไปจนถึงฝั่งแม่น้ำทางตอนใต้ บอกให้รีบข้ามแม่น้ำลงใต้ไปเสีย พร้อมกำชับว่า ให้ถึงเวลาที่เหมาะสม จึงค่อยออกเผยแผ่พระธรรม

4. ครั้นพอรุ่งเช้า บรรดาศิษย์เห็นฮุยเหิงหายไป ต่อมา เมื่อทราบข่าว ฮุยเหิงเป็นคนแต่งโคลงธรรมนี้ และพระอาจารย์ได้มอบบาตรกับจีวรสังฆาฏิให้แก่ ฮุยเหิง เด็กบ้านนอกไปแล้ว ก็จึงพากันออกไปตามหา มีศิษย์รุ่นพี่คนหนึ่งผู้มียศมีอรรยฤทธิ์ในระดับหนึ่ง ได้ไล่ตามฮุยเหิงมาทัน ฮุยเหิงหนีไม่พ้น จึงวางบาตรและจีวรไว้บนก้อนหิน แล้วเดินหลบไป ศิษย์ผู้นั้นพยายามยกบาตรเท่าไร ก็ไม่สามารถยกขึ้นได้ จึงได้ยินเสียงลอยตามลมจากป่าด้านในว่า

"ผ้าก็คือผ้า เป็นแค่เครื่องหมาย จะมีประโยชน์อะไรในการยึดแย้ง"

ศิษย์รุ่นพี่ผู้นั้นได้ยินดังนั้น ก็คุกเข่าลงกราบ ฮุยเหิงจึงเดินออกมา ศิษย์รุ่นพี่ขอฝากตัวเป็นศิษย์ การเทศนาแสดงธรรม "ปฐมศิษย์" ครั้งแรกของฮุยเหิงจึงเกิดขึ้น ณ สถานที่แห่งนั้น

จากนั้น ฮุยเหิง (ในวัย 24 ปี ซึ่งเวลานั้น ท่านยังเป็นฆราวาส มิได้ปลงผมบวชเป็นพระ) ได้หลบซ่อนตัวกับพวกพรานป่าอยู่ในถ้ำนานถึง 15 ปี จนในปีค.ศ.676 (ขณะที่ฮุยเหิงมีวัยได้ 39 ปี) จึงได้รำพึงรำพันในใจตนว่า บัดนี้ถึงเวลาอันเหมาะสมตามคำของท่านอาจารย์แล้ว ที่เราควรจะได้ออกไปเผยแผ่พระธรรม จึงเดินทางไปอาศัยอยู่ที่วัดผาซึ่งชื่อ 法性寺 (หรือ วัดกวงเสี้ยว 光孝寺 ไจกลางนครกวางเจา ในปัจจุบัน)

>> เจดีย์อี้ฟาถ่า รูปทรงเจดีย์แปดเหลี่ยม เก้าชั้น สูง 7.8 ม. ศิลปะราชวงศ์ถัง เก็บรักษาพระเกศาของพระอาจารย์ฮุยเหิง เมื่อท่านออกบวช ด้านหลังคือต้นพระศรีมหาโพธิ์

>> วิหารจู่ถาง สถานที่ประดิษฐานรูปจำลองพระอาจารย์ฮุยเหิง

>> สาธุชนกราบสักการะวิหารจู่เตี้ยน ประดิษฐานรูปจำลองของพระอาจารย์ฮุยเหิง ที่วัดกวงเสี้ยว นครกวางเจา

5. วันหนึ่ง ในขณะที่ พระอาจารย์อินจง 印宗 法師 กำลังเทศนาธรรมอยู่นั้น ได้เกิดกระแสลมพัดแรงทำให้อังริ้วเหนืออารามโบกพัดแรง ศิษย์สองคน จึงตั้งปุจฉาวิไลสนาถามกันว่า

"ที่พัดอยู่นั้น คือ ลม หรือ ธง"

เมื่อไม่สามารถสรุปลงตัวกันได้

ผู้เฒ่าหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ บริเวณนั้น จึงตอบไปว่า

"ที่พัดอยู่นั้น มิใช่ทั้งลมหรือธง หากแต่เป็น **ที่จิตใจของท่านต่างหาก**" 即非风动,亦非幡动, 仁者心动尔.

ที่ประชุมคณะสงฆ์ ณ ที่นั้น ต่างตกตะลึงในคำกล่าวที่แสดงถึงการบรรลุธรรมขั้นสูงของผู้อาวุโส พระอาจารย์อินจงจึงให้ผู้อาวุโสหนึ่งซึ่งนั่งในที่ที่เหมาะสม แล้วสนทนาวิไลสนาธรรมกับท่านหลายข้อ

เมื่อได้สนทนาธรรมกันแล้ว พระอาจารย์อินจง ก็ยอมรับในความรู้อันสูงส่งของผู้อาวุโส แล้วกล่าวขึ้นว่า

"น้องท่าน ต้องเป็นบุคคลพิเศษเหนือธรรมดาแน่ เราได้ฟังข่าวมานานแล้วว่า บุคคลที่ได้รับบัพต และจีวรสังฆาฏิจากสังฆนายกองค์ที่ 5 บัดนี้ได้เดินทางมุ่งหน้าลงใต้แล้ว ท่านต้องเป็นบุคคลนั้นแน่เสียแล้ว"

ดังนั้น ในวันขึ้นสิบห้า เดือนหนึ่ง (ทางจันทรคติ) ของปีค.ศ 677 ในขณะที่ผู้อาวุโสมีอายุได้ 40 ปี พระอาจารย์อินจงได้ปลงผมให้ผู้อาวุโสที่ได้ตั้งพระศรีมหาโพธิ์ เส้นผมที่ได้ปลงในวันนั้น คณะศิษย์ได้เก็บรวบรวมไว้ได้ฐาน **เจดีย์อิ้อฟาถ่า 瘞发塔** เป็นเจดีย์แปดเหลี่ยม แก้วชั้น สูง 7.8 ม. ศิลปะราชวงศ์ถัง ปัจจุบันตั้งพระศรีมหาโพธิ์ และเจดีย์แปด

เหลี่ยม รวมถึงวิหารจู้เตี้ยนที่ผู้อาวุโสได้รับศีล เป็นที่เคารพสักการะของชาวนครกวางเจาและพุทธศาสนิกชนเป็นอย่างสูงยิ่ง

>> รูปจำลองพระอาจารย์ผู้อาวุโสอันงดงามยิ่ง ประดิษฐานที่วัดลิวหวง นครกวางเจา

>> **สูตรเว่ยหลง หรือ ลิวจู่ถานจิง ฉบับแปลเป็นภาษาไทยโดยท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ทำให้ชีวิตประวัติดและคำสอนของพระอาจารย์ผู้อาวุโสเป็นที่เผยแพร่และรู้จักกันดีในบ้านเรา**

ในฤดูใบไม้ผลิของปีถัดมา พระอาจารย์ผู้อาวุโสได้จาริกขึ้นเหนือไปยังวัดหนานฮวา 南华寺เพื่อเผยแพร่ประกาศพระธรรม ในเวลานั้น มีคณะสงฆ์ตามมาส่งท่านถึงเกือบ 1,000 รูป พระอาจารย์ผู้อาวุโสได้อยู่ประกาศธรรมที่วัดหนานฮวาชื่อนานถึง 37 ปี ท่านได้ถึงแก่กรรมภายในปีค.ศ.713 (ตรงกับปีที่ 2 ของรัชกาลจักรพรรดิถังเสวียนจง) และได้รับการเคารพสักการะจากจักรพรรดิองค์ต่อ ๆ มาเป็นอย่างสูง

และเป็นที่น่าปาฏิหาริย์ยิ่งว่า **มังสะกาย (โหรวเชิน 肉身)** ของท่าน แม้ผ่านกาลเวลามายาวนานกว่า 1,300 ปีแล้ว ก็ไม่เปื่อยเน่า ปัจจุบันยังประดิษฐานให้สาธุชนมากราบสักการะในวิหารจู้เตี้ยนที่วัดหนานฮวา เช่นเดียวกับคำสอน (**ลิวจู่ถานจิง**) หรือ สูตรเว่ยหลง ที่บันทึกจากคำสอนของท่าน (ฉบับภาษาไทยแปลและเรียบเรียงโดยท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ) ก็ยังคงชี้ทางสว่างแห่งธรรมให้แก่พุทธศาสนิกชนต่อมาอย่างมั่นคงสถาพร

ทั้งนี้ นับจากพระอาจารย์ผู้อาวุโสเป็นต้นมา การสืบทอดตำแหน่งสังฆนายกด้วยบัพต และจีวรสังฆาฏิขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้สิ้นสุดลง ปัจจุบัน หากสาธุชนผู้ประสงค์จะกราบสักการะมังสะกายพระอาจารย์ผู้อาวุโสและศึกษาพระธรรมคำสอนลิวจู่ถานจิง สามารถเดินทางจากนครกวางเจาขึ้นทางภาคเหนือมาประมาณ 280 กม. ถึงวัดหนานฮวา ทางตอนใต้ของเมืองเสากวน สถานที่เผยแพร่พระธรรมของท่าน ภายในยังเก็บรักษาโบราณสถานสำคัญไว้ได้อย่างดี ภายใต้บรรยากาศของสวนป่าที่ร่มรื่นสลับป่าเยะ เหมาะแก่การเยี่ยมชมและศึกษาเรียนรู้พระธรรมคำสอนของท่านลิวจู่ผู้อาวุโสได้เป็นอย่างดี

>> สำหรับวัดของท่านสังฆนายกองค์ที่ 4 และ 5 เรียก ชื่อจู้เตี้ยน 四祖殿 (พระอาจารย์เต้าซัน 道信禪師) และ อู๋จู้เตี้ยน 五祖殿 (พระอาจารย์หงเหี้ยน) วัดทั้งสองตั้งอยู่ห่างกันประมาณ 20 กิโลเมตร ในเขตอำเภอหวงเหมย 黄梅县 มณฑลหูเป่ย์ ภาคกลางของจีน

กำแพงเมืองจีน

ความจำเป็นเอาใจทุกคนไม่ได้

ความรู้สึกของชาวจีนเมื่อร้อยกว่าปีที่แล้วที่มีกับกำแพงเมืองจีนต่างกับความรู้สึกของชาวจีนและชาวโลกในปัจจุบันอยู่ลิบลิบ

ชาวจีนสมัยนี้ผูกติดกำแพงเมืองจีนไว้กับความยิ่งใหญ่ของชาติ เป็นความภาคภูมิใจในสติปัญญาและพลังแห่งแรงงานบรรพบุรุษที่สร้างสิ่งมหัศจรรย์ กำแพงเมืองจีนคือเลือดเนื้อบรรพบุรุษที่สร้างขึ้นมาเพื่อป้องกันการรุกรานจากชนเผ่านอกด่านทางตอนเหนือของจีน มันยืนหยัดปกป้องชาวจีนมานานแสนนาน

เพลงชาติจีนตอนที่สองร้องว่า “...ให้เลือดเนื้อของพวกเรา ก่อตัวขึ้นมาเป็นกำแพงหมื่นลี้แห่งใหม่...” กำแพงหมื่นลี้ คือชื่อที่ชาวจีนใช้เรียกกำแพงเมืองจีน และมันยาวเป็นหมื่นลี้ (กว่า 5,000 ก.ม.) จริงๆ ไม่ได้

มีการสำรวจทางอินเทอร์เน็ตว่า 7 สิ่งมหัศจรรย์ของโลกสิ่งใดมหัศจรรย์ที่สุด ผลก็คือกำแพงเมืองจีนได้คะแนนคลิกอันดับหนึ่ง

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเพราะอะไร ก็เพราะประชากรชาวเน็ตของจีนที่มีเยอะที่สุดในโลกแล้วในตอนนั้นช่วยกันคลิก

แต่อย่างน้อย นี่ก็เป็นหลักฐานว่าในยุคนี้กำแพงเมืองจีนได้เป็นส่วนหนึ่งของความภาคภูมิใจในชาติจีนเรียบร้อยแล้ว

ผิดกับในอดีต เช่นที่มีตำนานพื้นบ้านโบราณที่ยังเล่าขานต่อมาจนถึงทุกวันนี้

นิทานเรื่อง “เมิ่งเจียงหนี่ว” ที่ว่าด้วยหญิงสาวชื่อเมิ่งเจียงหนี่ว มีชีวิตอยู่ในยุคสมัยที่จีนซีฮ่องเต้มีบัญชาให้สร้างกำแพงเมืองจีน สามีนางถูกเกณฑ์ไปสร้าง

กำแพงเมืองจีนตั้งแต่นางแต่งงานได้วันแรก ไปได้ไม่นานสามีนางทนความโหดร้ายเหน็ดเหนื่อยไม่ไหว ตายอยู่ใต้ซากกำแพง เมืองเจียงหนี่วีรอคอยข่าวสามี ตัวเองอยู่นาน พอรู้ว่าสามีตนเองตายไปร้องไห้จนฟ้าสะเทือน กำแพงแถบหนึ่งพังทลายลงมา แล้วจึงได้เห็นกระดูกของสามีตนอยู่ใต้ซากกำแพงนั้น แล้วนางก็ฆ่าตัวตายตามสามีไป

ทุกท่านที่เคยไปเที่ยวหรือได้ยินได้ฟังเรื่องของ กำแพงเมืองจีน คงเคยได้ยินเรื่องนี้แล้ว ซึ่งมีหลายเวอร์ชันต่างกันไปในรายละเอียด

แน่นอนว่าใจความที่คงที่คือ การซ่อมสร้าง กำแพงเมืองจีนเท่ากับการกดขี่ชาวบ้าน จีนซีฮ่องเต้ ที่สั่งสร้างกำแพงเมืองจีนเท่ากับทรราชที่โหดร้าย

อันที่จริงนิทานเรื่องเมืองเจียงหนี่วี ไม่ได้เกิดขึ้นในสมัยจีนซีฮ่องเต้ แต่เกิดขึ้นหลังจากนั้นและแต่งเติมกันเรื่อยมา ที่ยิ่งเล่ายิ่งดราม่าเพราะประชาชนต้องการยืมเมืองเจียงหนี่วี มาเล่าความทุกข์ทรมานของตัว และใช้คำก่นด่าจีนซีฮ่องเต้กระทบฮ่องเต้ทั้งหลาย

เพราะฮ่องเต้หลายราชวงศ์ต่อๆมาก็สั่งซ่อมสร้างกำแพงเมืองจีนกันทั้งนั้น ปวงประชาจึงยังต้องการเรื่องเล่านี้เป็นเครื่องมืออยู่ตลอด จีนซีฮ่องเต้ก็แค่รับความผิดนี้ไปเต็มๆเพราะเป็นผู้ริเริ่ม และเร่งโปรเจกต์นี้เกินไป

จีนซีฮ่องเต้เกณฑ์ผู้คนกว่าหนึ่งล้านคน ซึ่งเป็นจำนวนประชากร 1 ใน 20 ของประชากรจีนยุคนั้น มาเร่งซ่อมสร้างกำแพงให้เสร็จภายในระยะเวลาแค่ 10 ปี โหดเกินประชาชนรับไหว

จีนซีฮ่องเต้เลยถูกผูกขาดไว้กับกำแพงเมืองจีน ใครๆพูดถึงกำแพงเมืองจีนก็บอกว่าจีนซีสร้าง ทั่วๆที่ฮ่องเต้ก็อีกหลายองค์หลายราชวงศ์ก็สั่งซ่อมสร้างเหมือนกัน

และที่ฮ่องเต้ต้องค่อๆมาต้องสร้างก็ยอมไม่ใช่ เพราะอยากได้ชื่อเสียง แต่เพราะมันจำเป็น

กำแพงเมืองจีนป้องกันชาวจีนจากชนเผ่านอกด่านซึ่งได้เปรียบทางฝีมือและลักษณะการเข้าปล้น ซึ่งที่รวดเร็วว่องไวไร้กระบวนดั่งกองโจร เข้ามาแค่หลักร้อยอาจฆ่าฟันชาวจีนได้นับพันนับหมื่น ทหาร

จีนจะไล่ต้อนไปก็ไม่ทัน และไม่จนมุม จะทำทั้งที่ก็ลงทุน
มากแต่ปราบไม่หมด

กำแพงหมื่นลี้ที่เท่ากันที่พอบรรเทาปัญหาได้อย่าง
เป็นระบบ

ชื่อ “กำแพงหมื่นลี้” ที่ฟังแล้วแฝงไว้ด้วยความภาค
ภูมิใจ ก็เพิ่งเรียกกันไม่นานนัก สมัยโบราณชาวจีนเรียก
กำแพงนี้ว่า “กำแพงยาว” บ้าง “กำแพงชายแดน” บ้าง
ไม่แฝงความภูมิใจใดๆไว้

และแม้แต่ในมุมของฮ่องเต้เองก็ใช้จะภูมิใจภูมิใจ
กับกำแพงยักษ์นี้ ในสมัยราชวงศ์ชิง ครั้งหนึ่งขุนนาง
แจ้งเจียนหลงฮ่องเต้ว่าน่าจะมีการซ่อมแซมกำแพง
เมืองจีน เจียนหลงฮ่องเต้กลับบอกว่า ราชวงศ์ที่แล้ว
ซ่อมกำแพงเมืองจีนเซเซ่แข็งแรงแรง ราชวงศ์ชิงเราก็ยัง
ตีเข้ามาได้ ภัยของแผ่นดินจะมีก็อยู่ที่ปัญหาของปวง
ประชากายใน ให้ซ่อมแซมกำแพงเมืองจีนก็เท่ากับ
ชูดริตแรงงานทำร้ายประชาชน ไม่ต้องซ่อม!

เหมือนจะได้ใจไปเต็มๆ

แต่เป็นเจียนหลงฮ่องเต้ก็พูดได้ เพราะราชวงศ์ชิง
ซึ่งเป็นชนเผ่านอกด่านมีอิทธิพลและความสัมพันธ์อัน
ดีกับชนเผ่านอกด่านด้วยกัน ต่างกับราชวงศ์ที่แล้วซึ่ง
ก็คือราชวงศ์หมิงที่มีเรื่องทำสงครามขับไล่มองโกลไป
หมดๆ จะไม่ซ่อมไม่สร้างกำแพงเมืองจีนให้เข้มแข็ง
ได้อย่างไร ประโยคของเจียนหลงฮ่องเต้ จึงเจือด้วยการ
เอาดีใส่ตัวไปหน่อย

ฮ่องเต้ราชวงศ์หมิงก็คงอยากพูดอะไรต่างๆแบบนี้
เหมือนกันแต่สถานการณ์มันเป็นไปได้

หลายคนบอกว่าสุดท้ายกำแพงเมืองจีนไม่เห็นช่วย
อะไรจีนได้ หลายราชวงศ์ที่มีกำแพงเมืองจีนคุ่มกันก็
ล่มสลายอยู่ดีด้วยภัยจากภายในแผ่นดินเอง

ประโยคนี้องกลับพลิกให้เห็นว่ากำแพงเมืองจีนนี้
แหละที่ใช้ เพราะพูดอีกแบบก็คือ トラบใดที่ภายใน
ไม่ล่มสลาย กำแพงเมืองจีนก็ทำหน้าที่ได้คืออยู่เสมอ

แต่ไม่ว่าจะพูดให้สวยงามเลิศหรูหรือทำให้ละเทะ
อย่างไร ประวัติศาสตร์จริงก็ปฏิเสธไม่ได้ ว่ากำแพง
เมืองจีนคือความทุกข์ยาก ขณะเดียวกันก็คือความ
จำเป็น

ถ้าย้ายประชาชนชาวเน็ตในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุค
ที่การประชดประณามกันต่างายแค่กระดิกนิ้วไปรีบ
เคราะห์แทนบรรพบุรุษคงจะมีแต่คำต่อว่าคำวิจารณ์
ความไม่สร้างสรรค์ของโครงการนี้กันทั้งแผ่นดิน

อาจจะมีคนเหม่อมองแล้วบ่นต่างๆว่า เจ้ากำแพง
ยักษ์ที่แท้มันก็คือสิ่งก่อสร้างที่กีดกันชีวิตผู้คน และ
มันคือความโหดร้ายของคนที่คิดสร้างมันขึ้นมา ถ้าให้
เลือกได้อย่างมีกำแพงเมืองจีนนี้เลยดีกว่า

ที่บ่นต่างๆนี้ก็ถูกอยู่บ้าง แต่ถูกแบบอ่อนหัดในโลก
ของความเป็นจริง

เพราะประวัติศาสตร์แต่ละยุคย่อมมีความจำเป็น
ของแต่ละยุคเอง จะปกป้องประเทศได้ด้วยจะไม่
ลำบากปวงประชาด้วย ในยุคนั้นมันไม่มีทางเลือก

คนที่คอยบ่นคอยว่าแบบนี้จึงแค่ดูเหมือนดูดีมี
เมตตาต่อเพื่อนมนุษย์และดูฉลาดแต่มองสถานการณ์
แบบเอาแต่ได้ เป็นจุดยืนที่เอาความสุขสงบไม่ต้อง
เตรียมตัวไม่ต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอะไรเลย

ความเห็นแบบนี้มักมีผลให้เห็นในทุกปัญหาที่ต้อง
เปลี่ยนแปลงหรือเตรียมตัวป้องกัน ซึ่งก็เข้าใจได้แค่
เป็นการระบายความอัดอั้นตันใจของที่ได้รับผลกระทบ
แต่ถ้าจะทำตามเพื่อเอาใจคนทุกคน จีนซีฮ่องเต้คงถูก
บันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ไปแล้วว่า ล่มสลายลงเพราะ
จัดการปัญหาชนเผ่านอกด่านไม่เป็น

ตีพิมพ์ครั้งแรก ในหนังสือพิมพ์ โฟสต์ ฤๅเดช
ฉบับวันที่ 14 สิงหาคม 2559

✕ ปู่จิ้งบาร์เบอร์ ✕

ที่ไถวจี๊ยง ไม่เพียงแต่ให้บริการโกนหัวหรือตัดผมแก่ลูกค้าเท่านั้น พวกเขายังมีบริการย้อมผม โคนหนวด ตัดขนจมูก แคะหู นวดจับเส้น ฯลฯ ว่ากันว่าที่ไถวจี๊ยงบางคนนวดเก่งมาก ถึงขนาดนวดให้ลูกค้ารู้สึกสบายและผ่อนคลายจนเคลิ้มหลับไป

“โตขึ้นหนูอยากเป็นอะไร” คำถามนี้เป็นคำถามที่เด็กๆ มักจะถูกผู้ใหญ่อย่างเราๆ ถามอยู่เป็นประจำ และผู้ใหญ่อย่างเราๆ เองก็คงเคยถูกถามด้วยคำถามเดียวกันนี้เมื่อครั้งยังเป็นเด็ก

การเลือกประกอบอาชีพได้อาชีพหนึ่งนับเป็นสิ่งสำคัญที่จะกำหนดรูปแบบการดำเนินชีวิตของคนคนหนึ่งเลยทีเดียว จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่าทำไมผู้ใหญ่ถึงคอยถามลูกหลานว่า “โตขึ้นหนูอยากเป็นอะไร”

อาชีพในแต่ละสังคม แต่ละยุคสมัยแตกต่างกันไปตามสภาพและเงื่อนไขของสังคมนั้นๆ สังคม “เหลาเปยจิง” หรือปักกิ่งยุคเก่าก็มีอาชีพหลากหลาย แต่ละอาชีพต่างมีมนต์เสน่ห์และเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ภายใน胡同 (ซอยโบราณในปักกิ่ง) เมื่อครั้งปักกิ่งยุคเก่ามีคนเล็กๆ ที่ประกอบอาชีพเล็กๆ หลายหลากอาชีพ

อยู่รวมกัน ไม่ว่าจะเป็นแม่นม ชั้นที่ช่างตัดเล็บ ช่างโกนหัว คนรับซื้อของเก่า คนรับจ้างปักผ้า คนรับจ้างฉาบฉวยสารเคมีที่ช่างกลองไม้ขีด พ่อครัวแม่ครัว ฟรีแลนซ์ที่รับจ้างทำอาหารให้เฉพาะงานมงคลในชุมชน ฯลฯ

“ที่ไถวจี๊ยง” (ความหมายตามตัวอักษรจีนแปลว่า “ช่างโกนหัว”) หรือช่างตัดผมในยุค “เหลาเปยจิง” ก็เป็นอีกอาชีพหนึ่งที่น่าสนใจ “ที่ไถวจี๊ยง” ไม่เพียงแต่ให้บริการโกนหัวหรือตัดผมแก่ลูกค้าเท่านั้น พวกเขายังมีบริการย้อมผม โคนหนวด ตัดขนจมูก แคะหู นวดจับเส้น ฯลฯ ว่ากันว่าที่ไถวจี๊ยงบางคนนวดเก่งมาก ถึงขนาดนวดให้ลูกค้ารู้สึกสบายและผ่อนคลายจนเคลิ้มหลับไป

“ที่ไถวจี๊ยง” แบ่งออกเป็นสองแบบแบบแรกคือที่ไถวจี๊ยงซึ่งให้บริการแบบดิลิเวอรี่ถึงบ้าน ที่ไถวจี๊ยงกลุ่มนี้จะขี่สามล้อหรือเดินเร่ไปตาม胡同พร้อมกับอุปกรณ์ตัดผมครบเซ็ท ส่วนอีกแบบ

คือที่โกวเจียงที่ตั้งเก้าอี้พร้อมอุปกรณ์ตัดผมอยู่ประจำที่ ซึ่งอาจจะเป็นช่างทางเชิงสะพาน หรือบางรายก็มีหน้าร้านเป็นของตัวเอง

หลังจากจีนเปิดประเทศ วิถีชีวิตแบบเหลาเป่ยจึงก็ค่อยๆ สูญหายไปตามการเปิดรับวัฒนธรรมจากโลกตะวันตกแน่นอนว่าอาชีพต่างๆ ในสังคมปักกิ่งยุคเก่าก็ค่อยๆ สูญหายไปตามด้วยโชคดียังมีชาวบ้านปักกิ่งดั้งเดิม รวมไปถึงผู้กำกับหนังจำนวนไม่น้อยที่โหยหาวิถีชีวิตเรียบง่ายแต่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขในอดีต เราจึงมีโอกาสได้ชมบรรยากาศและเรื่องราวของเหลาเป่ยจิงผ่านแผ่นฟิล์มหลายต่อหลายเรื่อง รวมไปถึงเรื่อง “ที่โกวเจียง” หนังจีนกึ่งสารคดีปี 2006 ที่จะแนะนำให้คุณผู้อ่านได้รู้จักใน New Silk Road ฉบับนี้

“ที่โกวเจียง” หรือ The Old Barber กำกับการแสดงโดยฮาซือเฉาหลู ผู้กำกับชาวจีนเชื้อสายมองโกล หนังเรื่องนี้สร้างจากชีวิตจริงของคุณปู่จิ้งซุย ช่างตัดผมชาวปักกิ่งวัย 93 ปี แถมยังนำแสดงโดยคุณปู่จิ้งซุยเอง ส่วนตัวละครอื่นในหนังเรื่องนี้ส่วนใหญ่จะเป็นนักแสดงสมัครเล่น ส.ว. (ลุงวัย) ที่ผู้กำกับคัดเลือกจากเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ใน胡同เดียวกับคุณปู่จิ้งซุยนั่นเอง

ผู้กำกับจงใจถ่ายทำหนังเรื่องนี้ด้วยวิธีและมุมมองที่เรียบง่าย พยายามแต่งเติมให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนบทสนทนาของตัวละครในหนังเรื่องนี้ก็สมจริงด้วยความไม่ตั้งใจ เนื่องจากนักแสดงสมัครเล่น ส.ว. มักจะจำบทไม่ได้ ผู้กำกับจึงต้องแก้ปัญหาด้วยการกำหนดหัวข้อสนทนากว้างๆ แล้วให้เหล่านัก

แสดง ส.ว. ดันสติเสียส่วนใหญ่ ทุกองค์ประกอบที่ว่ามานี้ทำให้หนังสามารถสะท้อนภาพชีวิตจริงของ “ที่โกวเจียง” อวูโสซึ่งยังคงใช้ชีวิตแบบเดิมภายใต้สภาวะทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างปราณีต

“ที่โกวเจียง” ถ่ายทอดเรื่องราวของจิ้งกว้างฉาย (แสดงโดยจิ้งซุย) ช่างโกนหัวผู้เฒ่าผู้เคยรุ่งเรืองถึงขีดสุดในอาชีพ (นายพลใหญ่สมัยสาธารณรัฐจีนและเหมยหลานฟาง นักแสดงจิวระดับตำนานของจีนก็เป็นลูกค้าประจำของปู่จิ้งซุย) ปู่จิ้งอาศัยอยู่ลำพังในตึกจ่ายวน (บ้านแบบชื้อเหอ่ยวนที่มีคนหลายครอบครัวอาศัยอยู่ด้วยกัน) แถวทะเลสาบสือซาไห่ ซึ่งเป็นย่านเมืองเก่าใจกลางกรุงปักกิ่ง แม้ว่าอายุมากแล้ว แต่ปู่จิ้งก็ยังคงซึ่งสามล้อไปตัดผม

และพูดคุยกับลูกค้าเก่าแก่ของตัวเองเกือบทุกวัน

ท่ามกลางบรรยากาศการไล่รื้อชุมชนเก่าในปักกิ่ง ร้านรวงเก่าแก่และวิถีชีวิตแบบเก่าที่ทยอยหายไป ในขณะที่เดียวกันชาวเมืองปักกิ่งก็กำลังตื่นเต็นดีใจกับการนับถอยหลังสู่การเป็นเจ้าของภาพมหรรรรมกีฬาโอลิมปิก 2008 ปูจิ้งรู้ว่าตัวเองเหลือเวลาอยู่ไม่มาก ลูกค้าประจำของปูก็ไมต่างกัน หลายคนจากไปแบบไม่ทันตั้งตัว และอีกหลายคนได้แต่นอนรอวันหมดลมหายใจ ปูจิ้งตั้งใจว่าจะบริการลูกค้าประจำของตัวเองอย่างสุดฝีมือจนถึงลมหายใจสุดท้าย ปูเชื่อว่า "คนเราเกิดมาอย่างสะอาดสะอาด ก็ควรจะจากไปอย่างสะอาดสะอาดเช่นกัน" และนี่คือหน้าที่ของปูที่จะต้องส่งเพื่อนจากโลกนี้ไปในสภาพที่เนียบที่สุด

ในช่วงท้ายของหนัง ปูจิ้งวางแผนและเตรียมจัดงานศพให้กับตัวเองเพื่อไม่ให้เป็นการประมาทของลูกหลาน ปูอัดเทปเล่าประวัติชีวิตตัวเองเพื่อเตรียมไว้เป็นบทไว้อาลัยในงานศพ และยังไปตัดชุดจงซาน ("จงซานจง" เสื้อสูทคอตั้งแบบ ดร.ซุนยัตเซิน) เพื่อใส่ไปถ่ายรูปเตรียมไว้ใช้ในงานศพ ปูจิ้งเตรียมเผชิญหน้ากับความตายอย่างสงบและกล้าหาญพร้อมๆ กับการต้อนรับเหลนชายที่เพิ่งลืมตาดูโลก

ด้วยเนื้อเรื่อง คุณภาพในการถ่ายทำ การแสดงที่เป็นธรรมชาติ รวมไปถึงองค์ประกอบอื่นๆ ทำให้หนังเรียบง่ายเรื่องนี้สามารถถ่ายทอดความหมายอันลึกซึ้งของชีวิตออกมาได้อย่างลงตัว เป็นที่ถูกใจคณะกรรมการตัดสินในเทศกาลภาพยนตร์ต่างๆ หนังเรื่องนี้สามารถคว้ารางวัลจากทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศมาได้หลายรางวัล เช่น รางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยม Golden Peacock จาก Indian

International Film Festival ครั้งที่ 37 และรางวัลภาพยนตร์ดราม่ายอดเยี่ยมจากเทศกาลภาพยนตร์ Vesoul International Film Festival of Asian Cinema ครั้งที่ 14

ความรักและทุ่มเทในอาชีพตลอดชีวิตของคุณปูจิ้ง ทำให้ผู้เขียนอดคิดถึงคุณปูจิโร่ ในหนังเรื่อง Jiro Dreams of Sushi หนังสือสารคดีสัญชาติอเมริกัน ปี 2011 ไม่ได้ ความทรงจำในศักดิ์ศรีการยืนหยัดพึ่งตัวเองในวัยที่สังขารร่วงโรย ทำให้ผู้เขียนนึกถึงปูเย็น เฒ่าทรงแห่งลุ่มน้ำเพชรบุรี การเอ่ยถึงคุณสมบัติร่วมของคุณปูทั้งสามท่านนี้ไม่ใช่เรื่องยาก แต่การยืนหยัดรักษาคุณสมบัติเหล่านี้ไว้อย่างต่อเนื่องตลอดทั้งชีวิตนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย

การค้นหาตัวตน สิ่งที่ใช้ และอาชีพที่ชอบเป็นเรื่องง่ายตายสำหรับบางคน ในทางกลับกัน บางคนกลับใช้เวลาทั้งชีวิตค้นหามันแต่ก็หาไม่เจอ เมื่อได้ตัดสินใจแล้วว่าประกอบอาชีพใด ไม่ว่าจะการเลือกเส้นทางอาชีพนั้นจะมาจากความมุ่งมั่นตามปณิธานของตัวเองหรือมาจากการนำพาของโชคชะตา หากเราตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถและตั้งมั่นอยู่ในความดี ย่อมถือว่าประสบความสำเร็จแล้ว ถึงแม้ว่าฐานะทางการเงินของคนคนนั้นอาจจะไม่ได้แปรผันตามระดับความสำเร็จของเขาก็ตาม

ท้ายนี้ ขอให้คุณผู้อ่านค้นพบสิ่งที่ใช่ อาชีพที่ชอบในเร็ววัน ส่วนใครที่ได้ทำในสิ่งที่รักอยู่แล้วก็ขอให้หมั่นกำลังใจสร้างสรรค์สิ่งดีๆ ช่วยกันขับเคลื่อนสังคมของเราให้ก้าวอยู่ยั้งยืนไป และหากใครจะยึดปูจิ้งชุย ปูจิโร่ หรือปูเย็นเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต ก็คงจะเป็นประโยชน์แก่สังคมไม่น้อยเลยนะคะ

ป.ล. ปูจิ้งชุยเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อปลายปี 2014 ด้วยวัย 101 ปี ปิดตำนาน "ท้าวเจียง" ฝีมือดีของ "ไคลาเป่ยจิง" ลงหลังจากหนังเรื่องนี้ออกฉายไป 8 ปี

เกียนมีมียืนดีบริการ

ทุก ๆ เดือนผมมักจะไปเยี่ยมคุณลุงสุชาติและคุณป้าศรีกานดาที่คอนโดใจกลางกรุงปักกิ่งเป็นประจำ ลุงสุชาติเป็นอดีตสื่อมวลชนที่ร่วมอยู่ในคณะแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมที่ทางรัฐบาลจีนยุคนายกโจวเินไหลเชิญมา ผู้นำคณะคือ คุณกฤษดา สายประดิษฐ์ หรือศรีบูรพา นักเขียนนักหนังสือพิมพ์ไทยผู้ยิ่งใหญ่ในอดีต แต่รัฐบาลทหารของไทยในยุคนั้นมองว่า คณะดังกล่าวเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงจึงหยิบยื่นข้อหาฝากใฝ่คอมมิวนิสต์ให้ และสื่อมวลชนไทยได้ตั้งชื่อให้กับคณะของท่านศรีบูรพาว่า กลุ่มกบฏสันติภาพ

ลุงสุชาติลี้ภัยอยู่ประเทศจีนยาวนานหลายสิบปี เรียนรู้ภาษาจีน เป็นคนไทยที่ทำงานทางด้านสื่อสารมวลชนจีน แต่งานและมีครอบครัวอยู่ที่ปักกิ่ง เมื่อผมมาทำงานที่สถานีวิทยุแห่งชาติจีน หรือ ซีอาร์ไอ เมื่อมีโอกาสเหมาะสมจึงมาคารวะผู้อาวุโสสักครั้ง ลุงสุชาติและป้าศรีกานดาต้อนรับผมเป็นอย่างดี ลุงชอบเล่าประวัติศาสตร์ เรื่องราวของสื่อมวลชนในยุคก่อนเหตุการณ์ 14 ตุลา(2516) ที่ต้องต่อสู้กับอำนาจเผด็จการทหาร ผมฟังอย่างสนใจและซักถามในสิ่งที่สงสัย เพราะประวัติศาสตร์บางเรื่องราวก็ไม่ตรงกับในหนังสือเรียนของกระทรวงศึกษาเท่าไรนัก

ทุก ๆ เดือนในวันหยุด ผมจะหาเวลามาเยี่ยมเยียนคุณลุงและคุณป้าที่คอนโดเป็นประจำ นั่งคุยกันจนเกือบจะเที่ยง ลุงมักจะชวนผมออกไปทานอาหารกลางวัน ลุงสุชาติมีร้านอาหารจีนกลางเจ้าประจำอยู่ที่ห้างจินหยวน ห้างใหญ่แห่งหนึ่งของกรุงปักกิ่ง ภัตตาคารจีนที่หมายของเราอยู่บนชั้น 5 ของห้าง ลุงบอกว่า ที่นี่อาหารอร่อยและบริการดี ซึ่งก็จริงอย่างที่ลุงว่าไม่มีผิด รสชาติอาหารที่อร่อยใช้ได้ไม่จำกัดแบบอาหารจีนทั่วไป การบริการดีดูแลเอาใจใส่ลูกค้าไม่ขาดตกบกพร่อง และบริการที่เข้ามา

ดูแลเราเป็นประจำ เธอชื่อ เกียนมี แต่ลูกกับป้ามักเรียกเธอว่า เกียนมีมี

ชาวไทยหลายคนรู้จักเพลงจีนชื่อ เกียนมีมี ของ เต็ง ลี้จวิน เป็นอย่างดี เพราะเพลงนี้ไม่ได้โด่งดังเฉพาะในเมืองจีนแต่ดังไปทั่วโลก เป็นเสมือนเพลงประจำตัวของ เต็ง ลี้จวิน นั่นเอง เกียนมีมี แปลว่า หวานปานน้ำผึ้ง หรือ หวานเจี๊ยบ หรือ หวานมาก ประมาณนี้ซึ่ง เกียนมีมีบริการที่มาดูแลเราเธอก็เป็นเด็กสาวชาวจีนที่มีรอยยิ้มใส ซึ่งบริสุทธิ์หรือจะเรียกว่า รอยยิ้มหวานเหมือนกับเพลงของ เต็ง ลี้จวิน ก็ว่าได้

ไม่เพียงรอยยิ้มหวานเท่านั้น แต่เกียนมีมียังมีอัจฉริยภาพไม่ตรีดูแลบริการลูกค้าอย่างดี ทั้งเรื่องการรับประทานอาหาร เต็มชา เลื่อนเก้าอี้ และพูดคุยสอบถามในบางจังหวะที่เหมาะสม ผมเห็นลุงกับป้าส่งภาษาจีนกลางกับเกียนมีมีเป็นประจำเมื่อมาทานอาหารกันที่ภัตตาคารแห่งนี้ และเธอจะเข้ามาดูแลเราเป็นอย่างดี

คุณป้าเล่าว่า เกียนมีมีเป็นชาวจังหวัดฉีหนิง จังหวัดที่ติดกับเมืองเฉินตูซึ่งเป็นเมืองเอกของมณฑล เสฉวน เธอเป็นชาวจีนเชื้อสายฮั่น ลูกสาวคนเดียวของบ้านบรรพบุรุษของเกียนมีมีอาชีพทำไร่เลี้ยงสัตว์ แต่ระยะหลังโรงงานอุตสาหกรรมเกิดขึ้นมาก พ่อของเธอจึงเปลี่ยนอาชีพมาทำงานในโรงงานผลิตอะไหล่รถยนต์ แม่ของเธอยังเลี้ยงสัตว์และปลูกผักเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่ที่บ้านครอบครัวไม่ร่ำรวยแต่เรียบง่าย

เธอก็เหมือนกับหนุ่มสาวชาวจีนคนอื่น ๆ ที่เมื่อโตขึ้นก็อยากเข้ามาแสวงโชคในเมืองใหญ่ เกียนมีมีเรียนจบชั้นมัธยมปลายที่บ้านเกิดจากนั้นเธอขอพ่อกับแม่เดินทางมาปักกิ่งกับเพื่อน มาหางานทำหาเงินและส่งตัวเองเรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งพ่อแม่ของเธอไม่ยอมให้มาแต่ไม่ยอมขัดใจลูก ผมฟังแล้วพูดว่า เกียนมีมีก็เหมือนกับหนุ่มสาว

ต่างจังหวัดในบ้านเราที่จากครอบครัวเข้ามาหาความหมายในกรุงเทพฯ มาเรียนหนังสือ มาหางานทำ บางคนมีครอบครัว บางคนสมหวังแต่บางคนก็ผิดหวัง

“ชนบทของจีนกว้างใหญ่ไพศาลกว่าบ้านเรามาก เกียนมีเคยบอกว่า ตอนจบมัธยมอยากมาอยู่ที่เซี่ยงไฮ้หรือไม่ก็ปักกิ่ง แต่ที่เลือกปักกิ่งเพราะเธออยากเรียนมหาวิทยาลัยปักกิ่ง สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ และที่เซี่ยงไฮ้ดูเหมือนค่าครองชีพจะแพงกว่าที่ปักกิ่งแต่ก็คงไม่ต่างกันมากนักหรอก” ป้าว่าเรื่อยๆ เป็นภาษาไทย ขณะที่เรานั่งรับประทานอาหารกันและเกียนมีก็ยิ้มน้อยบริการอยู่ใกล้ๆ

ผมหันไปมองเธอและยิ้ม เกียนมียิ้มตอบ เราคุ้นกันพอควรเพราะมาทานอาหารที่นี่หลายครั้งแล้วแต่ลู่กับป้าไม่เคยคุยเรื่องเกียนมีให้ฟังเลยจนกระทั่งวันนี้ ผมหันกลับไปถามป้าว่า แล้วเกียนมีอยากเรียนอะไรครับ ป้าเล่าต่อว่า เกียนมีอยากเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาไทย เธออยากทำงานเป็นไกด์ อยากพาคนจีนไปเที่ยวเมืองไทยและพาคนไทยมาเที่ยวที่เมืองจีน เกียนมีเคยคุยให้ป้าฟังว่า เธอชอบเมืองไทย เพราะเมืองไทยเป็นเมืองที่น่าอยู่ อากาศดี อบอุ่นและมีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย อีกทั้งคนไทยใจดีและยิ้มเก่ง เธอเคยอ่านเรื่องเมืองไทยจากนิตยสารท่องเที่ยวในห้องสมุด และเคยเข้าไปดูในอินเทอร์เน็ตของโรงเรียนที่บ้านเกิด

“แล้วตอนนี้เกียนมีเรียนมหาวิทยาลัยปีไหนแล้วครับ” ผมถาม ป้านิ่งไปก่อนตอบ “มาอยู่ที่นี่ได้สองปีแล้วแต่ยังไม่ได้เรียนเลย ต้องทำงานเก็บเงินค่าเล่าเรียนก่อน” ผมเงิบ หันไปยิ้มให้เกียนมีเพราะอยากส่งมอบกำลังใจให้กับเธอ ก่อนกลับลู่มักจะให้ตีกับเกียนมีทุกครั้งและค่อนข้างมาก ซึ่งผมเพิ่งจะเข้าใจในเวลานี้เอง ผมให้ป้าช่วยบอกเธอว่า “ขอให้เธอเรียนมหาวิทยาลัยได้ตามที่หวัง” ป้าหันไปพูดเป็นภาษาจีนกับเกียนมี เธอยิ้มให้เหมือนจะกล่าวขอบคุณ

ยามบ่ายของวันที่ 12 พฤษภาคม 2551 อีกไม่กี่เดือนก็จะครบกำหนดเดินทางกลับบ้านของผมแล้ว ผมนั่งทำงานที่หน่วยภาษาไทยของซืออาร์ไอตามปกติ แต่วันนี้ดูเหมือนจะมีเรื่องพิเศษเกิดขึ้น ผมสังเกตเห็นเพื่อนๆ ในหน่วยตื่นเต้นและตื่นตัวกับการแปลข่าวอย่างไร้บอกไม่ถูก และเมื่อข่าวถูกส่งมาให้ผมตรวจผมจึงเข้าใจ เกิดแผ่นดินไหวที่มณฑลเสฉวน ผมไล่สายตาอ่านข่าว แผ่นดินไหวขนาด 7.8 ริกเตอร์ ยังไม่สามารถระบุจำนวนผู้บาดเจ็บ สูญหายและเสียชีวิตได้ ทางการจีนระดมกำลังเข้าช่วยเหลือประชาชนอย่างเร่งด่วน

ข่าวแผ่นดินไหวเสฉวนถูกส่งเข้ามาให้ตรวจทานเรื่อยๆ ผมเองไม่เคยมีประสบการณ์ตรงเรื่องแผ่นดินไหว ได้ยินเพื่อนชาวจีนพูดคุยกันทั้งภาษาจีนและภาษาไทยว่า แรงสั่นสะเทือนมาถึงปักกิ่ง และคืนนี้อาจเกิด

อาฟเตอร์ช็อค คุณไซ่ หัวหน้าหน่วยภาษาไทยหันมาพูดกับผมว่า “คืนนี้อาจารย์ระวังหน้อยนะครับ อย่านอนหลับสนิท เตรียมตัวไว้ก่อน” ผมตอบรับและกล่าวขอบคุณในความห่วงใยแต่คิดในใจว่า ถ้าเกิดขึ้นจริงๆ ผมอาศัยอยู่ชั้น6ของคอนโด แล้วจะทำอย่างไร ผมไม่ได้ถามต่อได้แต่ทำงานตรวจทานข่าวแผ่นดินไหวที่เสฉวนต่อไปด้วยใจระทึก

ข่าวแผ่นดินไหวที่เสฉวนยังมีต่อเนื่องอีกหลายวันหลายสัปดาห์ เพราะเป็นเหตุการณ์ภัยธรรมชาติที่หนักหนาสาหัสอีกครั้งสำหรับชาวจีน ทางการประกาศตัวเลขผู้เสียชีวิตกว่าหกหมื่นแปดพันคน บาดเจ็บกว่าสามแสนหกหมื่นและสูญหายกว่าหนึ่งหมื่นเก้าพันคน วันรุ่งขึ้นหลังเหตุการณ์ที่ซีอาร์ไอได้มีพิธียื่นไว้อาลัยแก่ผู้สูญเสียดังกล่าว

หลังเหตุการณ์แผ่นดินไหว ผมไปเยี่ยมคุณลุงสุชาติกับคุณป้าศรีกานดาตามปกติ แต่เมื่อเราไปทานอาหารที่ภัตตาคารร้านประจำเถียนมีไม่อยู่ที่ร้านเสียแล้ว เธอกลับไปบ้านเกิดของเธอ เราไม่พูดอะไรกันมากได้แต่ภาวนาในใจว่าขอให้เธอสมหวังและพบเจอสิ่งที่ดีเมื่อกลับไปถึงบ้าน

กลางเดือนมิถุนายน 2551 ผมหมดสัญญาทำงานกับซีอาร์ไอจึงเดินทางกลับมาบ้านเกิดด้วยความอาลัยแต่ใจที่ได้กลับมาอยู่กับครอบครัว ก่อนกลับเมืองไทยผมได้ไปลาคุณลุงกับคุณป้าและเราก็ไปทานอาหารที่ร้านเดิมเจ้าประจำแต่เถียนมีก็ยังไม่กลับมา

ผมได้ข่าวเถียนมีอีกครั้งเมื่อคุณป้าเขียนมาเล่าให้ฟังทางอีเมลล์ว่า ตอนนี้เถียนมีมีกลับมาทำงานที่ภัตตาคารตามเดิมแล้ว หลังเหตุการณ์แผ่นดินไหว เธอกับเพื่อนเดินทางกลับไปเสฉวน การเดินทางลำบากมาก บางช่วงต้องเดินเท้าเข้าไปเมื่อไปถึงบ้านพบแต่ซากปรักหักพัง ทั้งบ้าน โรงเรียน และโรงงานที่พ่อทำงาน ไม่มีอะไรเหลือเลย พ่อแม่ของเธอกลายเป็นผู้สูญหาย เธอกับเพื่อนอาศัยอยู่ที่ศูนย์ผู้ประสบภัยของทางการที่ตั้งขึ้นชั่วคราว ช่วยทางการกู้ซากที่ทับถมและช่วยกันค้นหาครอบครัวแต่ก็ไม่พบ

เธอประกอบพิธีทางศาสนาให้กับพ่อแม่โดยที่ไม่พบศพและเดินทางกลับมาปักกิ่ง กลับมาทำงานเพื่อเก็บเงินเรียนมหาวิทยาลัย ทำความฝันของตัวเองให้สำเร็จ คุณป้าบอกว่า ครั้งล่าสุดที่พบกันจิตใจของเธอดีขึ้น เถียนมีบอกว่า ลักวันเธอจะเป็นไกด์พาคนจีนไปเที่ยวเมืองไทยและพาคนไทยมาเที่ยวเมืองจีน

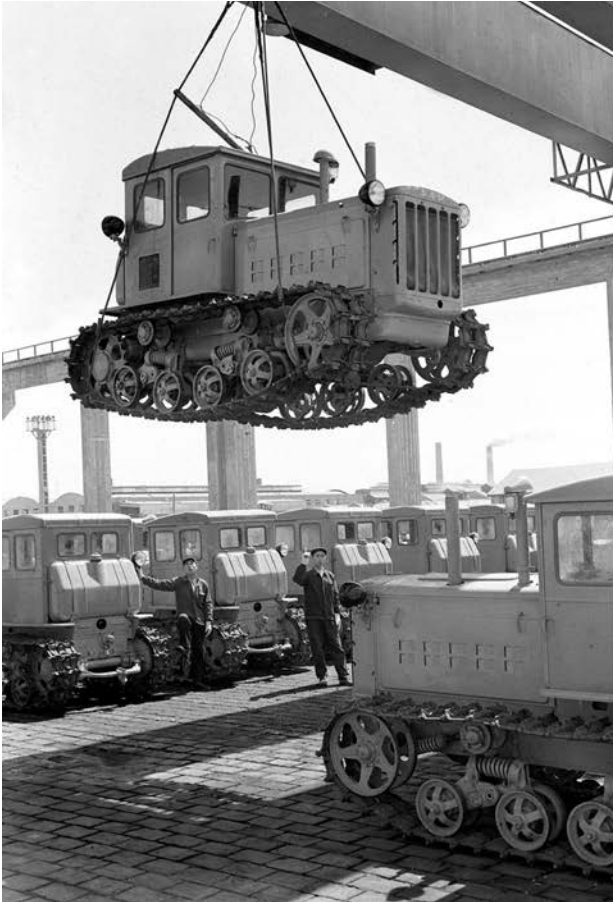
ผมพิมพ์ข้อความลงในเมลล์ “ฝากบอกเธอด้วยครับว่า หลังจากนี้ ขอให้พบเจอแต่เรื่องดีและสมปรารถนาตามที่ตั้งใจ”

ผมสังเกตเห็นเพื่อนๆในหน่วย
ตื่นเต็นและตื่นตัวกับการแปลข่าว
อย่างไรบอกไม่ถูก และเมื่อข่าว
ถูกส่งมาให้ผมตรวจผมจึงเข้าใจ
เกิดแผ่นดินไหวที่มณฑลเสฉวน
ผมใส่สายตาอ่านข่าว แผ่นดินไหว
ขนาด 7.8 ริกเตอร์ ยังไม่สามารถ
ระบุจำนวนผู้บาดเจ็บ สูญหาย
และเสียชีวิตได้ ทางการจีนระดม
กำลังเข้าช่วยเหลือประชาชน
อย่างเร่งด่วน

>> คุณลุงสุชาติ ภูมิบริรักษ์ อดีตสื่อมวลชนไทย หนึ่งในกลุ่มกบฏสันติภาพ คุณป้าศรีกานดา ภูมิบริรักษ์ ภรรยา และผู้เขียนถ่ายภาพที่ภัตตาคารจีนในห้างจินหยวน กรุงปักกิ่ง

China's Hybrid Economic Model

ออกมาอีกแล้ว..การจัดอันดับบริษัทที่มีรายได้สูงที่สุดในโลก 500 แห่งของโลก “Fortune Global 500” เพิ่งประกาศเมื่อเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา ในจำนวน 500 ราย จีนติดเข้าไป 110 ราย เพิ่มขึ้นจากปีที่แล้ว 4 ราย เป็นวิสาหกิจรัฐหน้าใหม่ 6 ราย หลุดไป 7 ราย เอกชนหน้าใหม่ 6 ราย หลุด 1 ราย รวมเป็นวิสาหกิจเอกชน 13 ราย

โดยวิสาหกิจเอกชนหนึ่งเดียวที่หลุดไปเป็นของใต้หวัน ส่วนวิสาหกิจรัฐที่หลุดไป 7 รายเป็นของจีนทั้งหมด ทั้งหมดเป็นวิสาหกิจในกลุ่มเหล็ก เหล็กกล้า และเหมืองแร่ ซึ่งอยู่ในแผน downsizing ที่รัฐต้องการลดขนาดการผลิตที่เกินความต้องการลง ส่วนวิสาหกิจรัฐอีก 6 รายที่ขึ้นแทน

เป็นครั้งแรกในปีนี้เป็นวิสาหกิจด้านคมนาคมขนส่ง การป้องกันประเทศ การบินและอวกาศ เทคโนโลยีสารสนเทศ และประกันภัย

Wang Wei นักวิจัยอาวุโสประจำสถาบันการเงินระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยเหรินหมิน มงstad ส่วนวิสาหกิจภาครัฐและภาคเอกชนที่เปลี่ยนแปลงไปในปีนี้เป็นแนวโน้มที่ดี แสดงให้เห็นว่าธุรกิจเอกชนกำลังก้าวขึ้นมา มีบทบาท ขณะเดียวกันก็เป็นการพิสูจน์ว่า เศรษฐกิจยุคใหม่ของจีนกำลังเคลื่อนเข้าหา “รูปแบบการถือครองกรรมสิทธิ์แบบลูกผสม” (hybrid ownership model) ซึ่งเป็นโมเดลที่รัฐพยายามปลูกปั่นมาตลอดกว่า 30 ปี ต่อแต่นี้ไปวิสาหกิจรัฐกับวิสาหกิจเอกชนจะทำหน้าที่ทั้งเสริมกันและ

เป็นคู่แข่งกัน ในการผลักดันเศรษฐกิจ “มหัศจรรย์” ของจีนให้เดินไปข้างหน้า

เขากล่าวว่าเมื่อจีนเริ่มเปิดประเทศใหม่ๆ วิชาธุรกิจรัฐเท่านั้นที่สามารถแสดงบทบาทโดดเด่นโดยไม่มีคู่ต่อสู้ เพราะการดำเนินธุรกิจทุกอย่างไม่ว่า เล็กหรือใหญ่ ล้วนต้องการแหล่งเงินทุนและวัตถุดิบมาสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ในยามนั้นมีแต่ภาครัฐเท่านั้นที่มีเงื่อนไขทำได้ วิชาธุรกิจรัฐจึงขึ้นมาเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ทั้งในภาคการผลิตและภาคบริการทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้คน เช่น การเงินการธนาคาร การขนส่งคมนาคม พลังงาน เหมืองแร่ การป้องกันการประเทศ สาธารณูปโภค การแพทย์ และสวัสดิการสังคม ฯลฯ ค่อยๆ เติบโตใหญ่ขึ้นจนสามารถออกไปสู้กับคนอื่นในตลาดโลก

ตรงข้ามกับวิชาธุรกิจเอกชนซึ่งต้องเริ่มต้นจาก “ศูนย์” เกิดขึ้นแบบมือเปล่าๆ

ภายใต้นโยบาย “deregulation” คือจากที่รัฐเคยควบคุมไม่ให้เอกชนมีสิทธิ์เป็นเจ้าของธุรกิจ (private ownership) หันมาผ่อนคลายการควบคุมลง อีกทั้งยังร่างกฎระเบียบขึ้นใหม่เป็นจำนวนมาก กระตุ้นให้เอกชนอยากสร้างธุรกิจของตัวเอง โดยเฉพาะในช่วง 1-2 ทศวรรษที่ผ่านมา การผลิตสมัยใหม่ซึ่งไม่ได้อาศัยทุนอย่างเดียว แต่ต้องแข่งกันด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ เปิดโอกาสแก่ภาคเอกชนให้ออกวิ่งจากจุดสตาร์ทพร้อมๆ กับรัฐโดยไม่มีใครเสียเปรียบ เอกชนจึงเติบโตใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ จนมีพื้นที่เหยียบย่ำในระดับแนวหน้าของโลก ดูตัวอย่างจากธุรกิจด้านอินเทอร์เน็ต ปรากฏว่า 10 บริษัทอินเทอร์เน็ตใหญ่ที่สุดของจีนในขณะนี้ เป็นของเอกชนเสียมากกว่าครึ่ง

Wang Wei ยังชี้อีกว่า Fortune Global 500 จัดอันดับธุรกิจทั่วโลก

1-2 ทศวรรษที่ผ่านมา การผลิตสมัยใหม่ซึ่งไม่ได้อาศัยทุนอย่างเดียว แต่ต้องแข่งกันด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ เปิดโอกาสแก่ภาคเอกชนให้ออกวิ่งจากจุดสตาร์ทพร้อมๆ กับรัฐ โดยไม่มีใครเสียเปรียบ เอกชนจึงเติบโตใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ จนมีพื้นที่เหยียบย่ำในระดับแนวหน้าของโลก

1-2 ทศวรรษที่ผ่านมา
การผลิตสมัยใหม่ซึ่งไม่ได้
อาศัยทุนอย่างเดียว
แต่ต้องแข่งขันด้วย
เทคโนโลยีและนวัตกรรม
สมัยใหม่ เปิดโอกาสแก่ภาค
เอกชนให้ออกวิ่งจากจุด
สตาร์ทพร้อมๆ กับรัฐ
โดยไม่มีใครเสียเปรียบ

โดยพิจารณาจากรายได้ประจำปีเป็น
เกณฑ์วัดอย่างเดียว แต่ถ้าดูการจัดอันดับ
ของสำนักวิจัยอื่น ๆ เช่น Fortune Chi-
na 500, Top 100 Most Valuable
Chinese Brands, China Privately
Owned Enterprises Top 500.. ที่
จัดอันดับเฉพาะธุรกิจจีนและใช้เกณฑ์อื่น
ๆ เป็นดัชนีชี้วัดประกอบด้วย จะพบว่า
เวลานี้ประเทศจีนมีอู่ยมนี่ล้ำค่าซ่อนอยู่
อีกเป็นจำนวนมากที่พร้อมจะฉายแสง
ให้ปรากฏในไม่ช้า ในสาขาอินเทอร์เน็ต
ก็มี Alibaba กับ Tencent เป็นดาวรุ่ง
จรัสแสง สาขาการค้าปลีกก็มี “ซูหนิง”
(Suning) สาขาเกษตรมี New Hope
Group สาขาผลิตรถยนต์พลังงาน
สะอาดมี BYD ภาคอสังหาริมทรัพย์

ก็มี Country Garden ธุรกิจเหล่านี้
เตรียมจะก้าวขึ้นสู่บัญชีรายชื่อของ For-
tune Global 500 ในอีกไม่ช้า เพื่อ
ทำให้โมเดลการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ผสม
ของจีนเปลี่ยนสัดส่วนชัดเจนขึ้น ความ
พยายามในการปฏิรูปวิสาหกิจภาครัฐ
ให้เป็นวิสาหกิจที่ทรงประสิทธิภาพของ
รัฐบาลจีนก็จะเห็นผลชัดเจนขึ้น

ส่วนศาสตราจารย์ Mike Bastin
นักวิชาการรับเชิญจากมหาวิทยาลัย
ธุรกิจและเศรษฐกิจนานาชาติในกรุง
ปักกิ่ง (University of International
Business and Economics) ก็
วิเคราะห์ผลการจัดอันดับของ Fortune
Global 500 ครั้งนี้ในอีกแง่มุมหนึ่ง
ซึ่งก็น่าสนใจ เขาเสนอว่าขณะที่ดูบัญชี

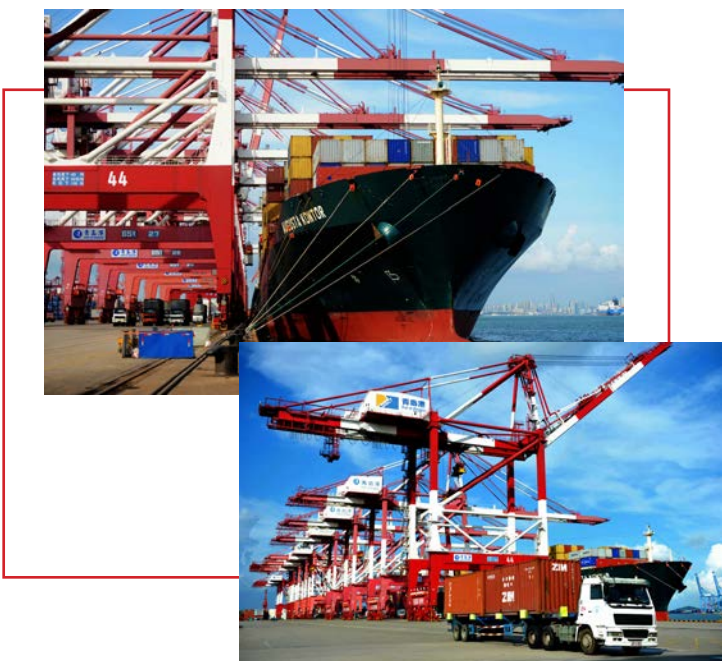

รายชื่อทั้ง 500 ชื่อไม่ควรมองเห็นแต่ “ชื่อ” ให้มองลึกลงไปจนเห็น “แบรนด์” ต่าง ๆ ที่ติดมากับชื่อเหล่านั้น มองลงไปอีกจนเห็นกระบวนการ “สร้างแบรนด์” (brand building) ของบริษัทเหล่านั้นด้วย เพราะเขาคิดว่าการสร้างแบรนด์เป็นวัฒนธรรมการทำธุรกิจแบบใหม่ของบริษัทที่ไม่เคยมีมาก่อน

Bastin ยกตัวอย่าง Midea ผู้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าภายในครัวเรือน ซึ่งปีนี้ผงาดขึ้นมาเป็น 1 ใน 500 ของ Fortune เป็นครั้งแรก ยกตัวอย่าง “ هواเหวย ” (Huawei) ผู้ผลิตอุปกรณ์เทเลคอมที่ใช้เทคโนโลยีล้ำหน้าทันสมัย เขาบอกว่าที่บริษัทเหล่านี้ขยับขึ้นบนแท่นได้ เพราะได้ละทิ้งวัฒนธรรมเก่าที่ยึดถือมานาน นั่นก็คือ “วัฒนธรรมควบคุมต้นทุน” (cost-control culture) หันไปจับ “วัฒนธรรมสร้างแบรนด์” (brand-building culture) ซึ่งได้ผลักดันให้บริษัทเหล่านี้ผันตัวเองจากผู้ผลิตสินค้าต้นทุนต่ำ มาเป็นเจ้าของแบรนด์คุณภาพที่ลูกค้าให้ความเชื่อถือ

ในทัศนะของศ. Bastin ยุทธศาสตร์เน้นการสร้างแบรนด์ของบริษัทได้รับแรงเสริมจากผู้บริหารรุ่นใหม่ที่เราเรียกกันว่า คนรุ่น “ปาหึงไห่ว” (หลัง '80) และ “จิวหึงไห่ว” (หลัง '90) คนรุ่นนี้กำลังก้าวขึ้นบันไดธุรกิจสูงขึ้นมาทีละขั้น พวกเขาไม่ไฟที่จะสร้างธุรกิจแนวใหม่ที่เน้น innovation นอกจากนักบริหารรุ่นใหม่ที่ขึ้นมาแทนที่คนรุ่นเก่าแล้ว จีนยังได้แรงเสริมสำคัญจากการทุ่มทุนขนาดใหญ่ออกนอกประเทศ ไปทำการซื้อหาและควบรวมกิจการของคนอื่น (merger & acquisition) โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับกิจการที่มีแบรนด์ชั้นนำอยู่ในครอบครอง แรงเสริมเหล่านี้เมื่อมาเจอกัน เขาเชื่อว่า Fortune Global 500 ปีต่อ ๆ ไปจะมีชื่อแบรนด์ที่ชาวโลกรู้จักมากกว่านี้ แต่เป็นแบรนด์ที่เปลี่ยนมือเป็นของบริษัทจีนเสียแล้ว

แต่ศ. Bastin ก็ไม่ลืมหันมาลอบใจนักธุรกิจสัญชาติอื่น ๆ ว่าอย่ามัววิตกไปเลย ให้รีบเปลี่ยนวิกฤตเป็นโอกาส ลงมือเป็นฝ่ายกระทำความหยาบคาย ร่วมค้าร่วมลงทุนกับนักลงทุนฝ่ายจีนอย่างกระตือรือร้น แล้วใช้ออกาสนี้ศึกษาวัฒนธรรมการทำกาของของคนจีน ทำความรู้จักกับพฤติกรรมบริการของลูกค้าจีนให้ถ่องแท้... เตรียมหาช่องทางบุกตลาดจีนกลับไป

ครั้งแรกในประเทศไทย! นิทรรศการศิลปะที่จะพาคุณทะลุมิติเข้าไปในดินแดนหลังคาโลก

ความงามของพระราชวังโปตาลาอันยิ่งใหญ่ ยอดเขาหิมาลัย อันสูงตระหง่าน วัฒนธรรมอันโดดเด่นของทิเบต และอื่นๆ อีกมากมาย ได้มาจัดแสดงเป็นครั้งแรก ณ ประเทศไทย ในงาน “นิทรรศการศิลปะดิจิทัล มรดกทางวัฒนธรรมของทิเบต” ตั้งแต่วันที่ 21-25 ธันวาคมนี้ เวลา 10.00-22.00 น. ที่ Lifestyle Hall บริเวณชั้น 2 ศูนย์การค้าสยามพารากอน

โดยนิทรรศการศิลปะนี้ จัดขึ้นภายใต้หัวข้อ “ทิเบต ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ บนหลังคาโลก” เป็นหนึ่งในโครงการการสร้างสรรค่นวัตกรรมและเทคโนโลยีของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติจีน ที่จะทำให้ผู้ชมในต่างแดนได้สัมผัสกลิ่นอายและอารยธรรมของทิเบตได้โดยไม่ต้องผ่านการเดินทางอันยากลำบาก

ฯพณฯ หิง ฟู่ ชูยเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทยได้กล่าวในพิธีเปิดงานว่า นิทรรศการศิลปะที่ถ่ายทอดออกมาด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลเหล่านี้ สามารถทำให้ผู้ชมสามารถสัมผัสได้ถึงวัฒนธรรมของชาวทิเบตในเบื้องต้นได้ พร้อมกล่าวว่ายินดีต้อนรับมิตรสหายพี่น้องชาวไทยทุกท่านมาเยือนทิเบตด้วยตนเอง เพื่อมาสัมผัสวัฒนธรรม ศาสนา และเศรษฐกิจความเป็นอยู่ของชาวบ้าน และความเปลี่ยนแปลงต่างๆ นับตั้งแต่มีการปฏิรูปและเปิดประเทศ

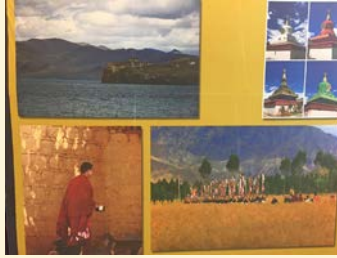

ฯพณฯ หนิง ฟู่ ชูย ยังกล่าวอีกว่า รัฐบาลจีนให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ รวมไปถึง การอนุรักษ์ และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของทิเบตเป็นอย่างมาก ซึ่งตนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าชาวไทยและชาวต่างชาติจากประเทศต่างๆ จะได้ลองไปเที่ยวและสัมผัสกับความเป็นทิเบตแท้ๆ ด้วยตนเอง

ส่วนนายหมิงต้าจุน ผู้บริหารทีมข่าวสำนักข่าวซินหัวประจำกรุงเทพมหานครกล่าวว่า งานนิทรรศการในครั้งนี้ใช้ภาพจากทีมข่าวของสำนักข่าวซินหัวมาบูรณาการเข้ากับเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อที่จะถ่ายทอดเสน่ห์และเอกลักษณ์ของทิเบตให้กับผู้ชมชาวไทยได้อย่างเต็มที่ พร้อมกล่าวว่าตนหวังว่านิทรรศการในครั้งนี้จะช่วยเป็นเสมือนหน้าต่างบานเล็กๆ ที่เปิดมุมมองภาพของทิเบตให้ชาวไทยที่ยังไม่เคยไปเยือนทิเบตมาก่อนรวมถึงทำให้ภาพความทรงจำเก่าๆ ของคนไทยที่เคยไปเที่ยวทิเบตหวนกลับมาอีกครั้ง อีกทั้งยังหวังให้พี่น้องชาวไทยติดตามเรื่องราวของทิเบตทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตอีกด้วย

จุดเด่นที่แตกต่างจากงานนิทรรศการศิลปะทั่วไปของนิทรรศการในครั้งนี้คือ จะมีการนำเทคโนโลยี VR เทคโนโลยี AR เทคโนโลยีโฮโลแกรม เทคโนโลยีไฟโต้อิเล็กทรอนิกส์ และเทคโนโลยีรุ่นใหม่อื่นๆ มาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดวัฒนธรรมและเสน่ห์ของทิเบตให้กับผู้เข้าชม โดยผู้ที่สนใจในวัฒนธรรมทิเบตสามารถสัมผัสพระราชวังโปตาลา ทะเลสาบยัมดรอก และสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ ได้อย่างเต็มรูปแบบ ในมุมมอง 360 องศา ผ่านเทคโนโลยี VR และเทคโนโลยีเสมือนจริงอื่นๆ เหมือนได้หลุดไปในดินแดนหลังคาโลกด้วยตนเอง

"นิทรรศการศิลปะดิจิทัล มรดกทางวัฒนธรรมของทิเบต" จะจัดแสดงขึ้นทั้งหมดใน 5 ประเทศที่มีชาวจีนโพ้นทะเลอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก รวมไปถึงประเทศที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมทิเบต โดย

มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้เทคโนโลยีการจัดแสดงดิจิทัลที่ทันสมัยในการนำเสนอวัฒนธรรมที่หลากหลายและเอกลักษณ์ของทิเบต ออกสู่สายตาผู้ชมในหลายๆ ประเทศ ส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนเพื่อสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน รวมไปถึงเผยแพร่วัฒนธรรมของทิเบตให้ชาวโลกรู้จักมากยิ่งขึ้น ซึ่งประเทศไทยจะเป็นสถานีแรกของนิทรรศการศิลปะดิจิทัลในครั้งนี้

วัฒนธรรมทิเบตเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของความหลากหลายทางวัฒนธรรมในประเทศจีน และเป็นทรัพย์สินอันล้ำค่าของวัฒนธรรมโลก อย่างไรก็ตาม เนื่องจากทิเบตมีสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศที่ไม่เหมือนใคร ผู้ที่ชื่นชอบวัฒนธรรมทิเบตจึงไปเยือนทิเบตได้ยาก ส่งผลให้ผู้สนใจหลายร้อยล้านคนสัมผัสทิเบตได้จาก รูปภาพ ข้อความ วิดีโออันน้อยนิดในโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต และสื่อสิ่งพิมพ์เท่านั้น แต่ไม่มีโอกาสได้ไปสัมผัสกับทิเบตของจริงอย่างใกล้ชิด

ทั้งนี้ โครงการ "นิทรรศการศิลปะดิจิทัล มรดกทางวัฒนธรรมของทิเบต" ได้เริ่มต้นขึ้นในปี 2015 นำโดยกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กรมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและกรมประชาสัมพันธ์ของเขตปกครองตนเองทิเบต และอื่นๆ นอกจากนี้ บริษัท China Mobile สาขาทิเบต ยังได้ร่วมกับสำนักข่าวซินหัวและศูนย์ข้อมูลข่าวสารสำนักงานมรดกทางวัฒนธรรมทิเบต และหน่วยงานอื่นๆ เพื่อดำเนินโครงการดังกล่าวให้ประสบความสำเร็จ

เจ็นจา

JeenJa

BEIJING

XIAN

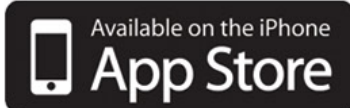
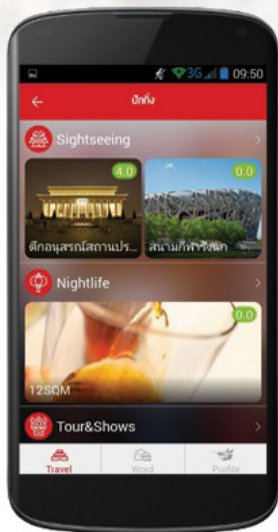
SHANGHAI

GUANGZHOU

ท่องเที่ยวแผ่นดินจีนที่กว้างใหญ่อย่างสนุกสนาน
ไปกับแอปพลิเคชันเจ็นจา

www.jeenja.com